Eiropas Savienības
Oficiālais Vēstnesis

LV
L sērija

2024/1351

22.5.2024.

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) 2024/1351

(2024. gada 14. maijs)

par patvēruma un migrācijas pārvaldību un ar ko groza Regulas (ES) 2021/1147 un (ES) 2021/1060 un atceļ Regulu (ES) Nr. 604/2013

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 78. panta 2. punkta e) apakšpunktu un 79. panta 2. punkta a), b) un c) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([1]),

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ([2]),

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ([3]),

tā kā:

(1) Savienībai, veidojot brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, būtu jānodrošina, ka netiek veikta personu kontrole pie iekšējām robežām, un jāizstrādā uz dalībvalstu solidaritāti un taisnīgu atbildības sadalījumu balstīta kopēja patvēruma, imigrācijas un ārējo robežu kontroles politika, kas ir taisnīga attiecībā pret trešo valstu valstspiederīgajiem un bezvalstniekiem un kas ir saskaņā ar starptautiskajiem un Savienības tiesību aktiem, tostarp pamattiesībām.

(2) Lai pastiprinātu savstarpēju uzticēšanos starp dalībvalstīm, ir vajadzīga visaptveroša pieeja patvēruma un imigrācijas pārvaldībai, kas apvieno iekšējos un ārējos komponentus. Šādas pieejas efektivitāte ir atkarīga no visiem komponentiem, kurus integrētā veidā kopīgi risina un konsekventi īsteno.

(3) Izveidojot vienotu regulējumu Savienības un dalībvalstu – katrai savas attiecīgās kompetences ietvaros – rīcībai patvēruma un attiecīgās migrācijas pārvaldības politikas jomā un atbalstot un izmantojot solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principu starp dalībvalstīm, tostarp minētā principa finansiālo ietekmi, kurš saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 80. pantu reglamentē politiku patvēruma un migrācijas jomā, šai regulai būtu jāveicina šāda visaptverošā pieeja. Solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principa pamatā vajadzētu būt priekšnoteikumam, balstoties uz kuru dalībvalstis ir kolektīvi atbildīgas par migrācijas pārvaldību, jo īpaši jomā, kuru reglamentē kopējā Eiropas patvēruma sistēmā iekļautā virkne kopējo noteikumu.

(4) Tādēļ dalībvalstīm būtu jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai cita starpā nodrošinātu piekļuvi starptautiskajai aizsardzībai un pienācīgus uzņemšanas apstākļus tiem, kam tā ir vajadzīga, popularizētu likumīgus ceļus, dotu iespēju efektīvi piemērot noteikumus par tās dalībvalsts noteikšanu, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, efektīvi pārvaldītu to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kuri neatbilst vai vairs neatbilst nosacījumiem par uzturēšanos dalībvalstu teritorijā, novērstu trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku neatbilstīgu migrāciju un neatļautu kustību starp dalībvalstīm, apkarotu migrantu kontrabandu un cilvēku tirdzniecību, tostarp samazinot šo darbību radīto neaizsargātību, un lai solidaritātes ieguldījumu veidā sniegtu atbalstu citām dalībvalstīm kā to ieguldījumu visaptverošajā pieejā.

([1]) OV C 155, 30.4.2021., 58. lpp.
([2]) OV C 175, 7.5.2021., 32. lpp.
([3]) Eiropas Parlamenta 2024. gada 10. aprīļa nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2024. gada 14. maijs lēmums.

(5) Lai stiprinātu sadarbību ar trešām valstīm patvēruma un migrācijas, tostarp atpakaļuzņemšanas jomā, un risinātu neatbilstīgas migrācijas un piespiedu pārvietošanas pamatcēloņus un vizītājspēkus, ir jāveicina un jāveido īpaši pielāgotas un savstarpēji izdevīgas partnerības ar šīm valstīm. Šādām partnerībām būtu jānodrošina sistēma labākai Savienības attiecīgās politikas un rīku koordinēšanai ar trešām valstīm, un to pamatā vajadzētu būt cilvēktiesībām, tiesiskumam un Savienības kopīgo vērtību ievērošanai. Attiecībā uz visaptverošās pieejas ārējiem komponentiem nekas šajā regulā neietekmē līdz šim spēkā esošo kompetenču sadalījumu starp dalībvalstīm un Savienību vai starp Savienības iestādēm. Minētās kompetences arī turpmāk tiks īstenotas, pilnībā ievērojot noteikumus Līgumos attiecībā uz procedūru un saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru, jo īpaši attiecībā uz nesaistošiem Savienības instrumentiem.

(6) Vienots tiesiskais regulējums ir vajadzīgs, lai reāli risinātu arvien pieaugošo tendenci, ka ierodas jaukts kontingents – gan personas, kam vajadzīga starptautiskā aizsardzība, gan tādas, kam tā nav vajadzīga –, un atzīstot, ka atbildība par migrantu un patvēruma meklētāju neatbilstīgu ierašanos Savienībā nebūtu jāuzņemas atsevišķām dalībvalstīm vienām pašām, bet gan Savienībai kopumā. Šīs regulas darbības jomā būtu jāiekļauj arī uzņemtas personas.

(7) Lai nodrošinātu to darbību un pasākumu saskaņotību un efektivitāti, ko Savienība un tās dalībvalstis darbojoties savu attiecīgo kompetenču ietvaros, veic, ir vajadzīga integrēta politikas veidošana un visaptveroša pieeja patvēruma un migrācijas pārvaldības jomā, kas ietver gan tās iekšējos, gan ārējos komponentus. Savienībai un dalībvalstīm savu attiecīgo kompetenču ietvaros un saskaņā ar piemērojamiem Savienības tiesību aktiem un starptautiskajām saistībām būtu jānodrošina patvēruma un migrācijas pārvaldības politikas saskaņotība un īstenošana.

(8) Lai nodrošinātu, ka to patvēruma, uzņemšanas un migrācijas sistēmas ir labi sagatavotas un ka katrai minēto sistēmu daļai ir pietiekamas spējas, dalībvalstīm vajadzētu būt nepieciešamajiem cilvēkresursiem, kā arī materiālajiem un finanšu resursiem un infrastruktūrai, lai efektīvi īstenotu patvēruma un migrācijas pārvaldības politikas, un būtu jānorīko nepieciešamais personāls uz to kompetentajām iestādēm šīs regulas īstenošanai. Dalībvalstīm būtu arī jānodrošina pienācīga koordinācija starp attiecīgajām valsts iestādēm, kā arī ar citu dalībvalstu iestādēm.

(9) Dalībvalstīm, īstenojot stratēģisku pieeju, būtu jāpieņem valstu stratēģijas, kurām būtu jāpalīdz nodrošināt to spēju efektīvi īstenot savas valstu patvēruma un migrācijas pārvaldības sistēmas, pilnībā ievērojot Savienības un starptautiskajos tiesību aktos paredzētos pienākumus. Minētajās stratēģijās būtu jāiekļauj preventīvi pasākumi migrācijas spiediena riska mazināšanai, kā arī informācija par ārkārtas rīcības plānošanu, tostarp Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2024/1346 ([4]) paredzēto un attiecīgā informācija par to, kā tiek īstenoti šajā regulā paredzētie integrētas politikas veidošanas, solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principi un no tiem izrietošās juridiskās saistības valsts līmenī. Komisijai un attiecīgajām Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām un jo īpaši Eiropas Savienības Patvēruma aģentūrai ("Patvēruma aģentūra") vajadzētu būt iespējai palīdzēt dalībvalstīm izstrādāt valstu stratēģijas. Arī dalībvalstu apspriešanās ar vietējām un reģionālajām pašvaldībām saskaņā ar valstu tiesību aktiem attiecīgā gadījumā varētu uzlabot un stiprināt valstu stratēģijas. Lai nodrošinātu, ka valstu stratēģijas ir salīdzināmas attiecībā uz konkrētiem pamatelementiem, Komisijai būtu jāizveido vienota veidne.

(10) Lai nodrošinātu, ka ir ieviesta efektīva uzraudzības sistēma, kas nodrošina Savienības patvēruma *acquis* piemērošanu, dalībvalstu valstu stratēģijās būtu jāņem vērā arī rezultāti, kuri gūti Patvēruma aģentūras, Eiropas Robežu un krasta apsardzes un citu attiecīgo struktūru, biroju, aģentūru vai organizāciju veiktajā uzraudzībā, attiecīgajās saskaņā ar Padomes Regulu (ES) 2022/922 ([5]) veiktās izvērtēšanas daļās, kā arī saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1356 ([6]) 10. pantu veiktajā uzraudzībā. Dalībvalstis varētu ņemt vērā arī citu attiecīgu uzraudzības mehānismu rezultātus.

([4]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2024/1346 (2024. gada 14. maijs), ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai (OV L, 2024/1346, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj).

([5]) Padomes Regula (ES) 2022/922 (2022. gada 9. jūnijs) par tāda izvērtēšanas un uzraudzības mehānisma izveidi un darbību, kura mērķis ir pārbaudīt Šengenas *acquis* piemērošanu, un ar ko atceļ Regulu (ES) Nr. 1053/2013 (OV L 160, 15.6.2022., 1. lpp.).

([6]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1356 (2024. gada 14. maijs), ar ko ievieš trešo valstu valstspiederīgo skrīningu pie ārējām robežām un groza Regulu (EK) Nr. 767/2008, Regulu (ES) 2017/2226, (ES) 2018/1240 un Regulu (ES) 2019/817 (OV L, 2024/1356, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj).

(11) Komisijai būtu jāpieņem ilgtermiņa Eiropas patvēruma un migrācijas pārvaldības stratēģija ("Stratēģija"), kurā noteikta stratēģiskā pieeja, nodrošināt valstu stratēģiju konsekventu īstenošanu Savienības līmenī saskaņā ar principiem, kas paredzēti šajā regulā un Savienības primārajos tiesību aktos un piemērojamos starptautiskajos tiesību aktos.

(12) Ņemot vērā to, cik svarīgi ir nodrošināt, lai Savienība būtu sagatavota un spējīga pielāgoties patvēruma un migrācijas pārvaldības mainīgajai realitātei, Komisijai katru gadu būtu jāpieņem Eiropas patvēruma un migrācijas gada ziņojums ("Ziņojums"). Ziņojumā būtu jānovērtē patvēruma, uzņemšanas un migrācijas situācija iepriekšējos 12 mēnešos visos migrācijas maršrutos uz visām dalībvalstīm un tajās, tam būtu arī jākalpo par agrīnās brīdināšanas un izpratnes veicināšanas rīku Savienībai migrācijas un patvēruma jomā un jāsniedz stratēģiska situācijas aina un prognozes nākamajam gadam. Ziņojumā cita starpā būtu jāizklāsta Savienības un dalībvalstu sagatavotība reaģēt un pielāgoties migrācijas situācijas attīstībai un attiecīgo Savienības struktūru, biroju un aģentūru veiktās uzraudzības rezultāti. Ziņojumā ietvertie dati un informācija, kā arī novērtējumi būtu jāņem vērā lēmumu pieņemšanas procedūrās, kuras ir saistītas ar solidaritātes mehānismu, kas noteikts šīs regulas IV daļā.

(13) Ziņojums būtu jāsagatavo, apspriežoties ar dalībvalstīm un attiecīgajām Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām. Ziņojuma vajadzībām Komisijai būtu jāizmanto spēkā esošie ziņošanas mehānismi, galvenokārt integrētā situācijas apzināšanās un analīze, ar noteikumu, ka tiek aktivizēta integrētā krīzes situāciju politiskā reaģēšana, un ES migrācijas sagatavotības un krīzes plāns, kas izklāstīts Komisijas Ieteikumā (ES) 2020/1366 ([7]). Nolūkā nodrošināt, ka Savienība ir gatava un spēj pielāgoties mainīgajai realitātei patvēruma un migrācijas pārvaldības jomā un ka tāpēc ikgadējais patvēruma un migrācijas cikls un solidaritātes mehānisms darbojas sekmīgi, ir ārkārtīgi svarīgi, lai dalībvalstis, Padome, Komisija, Eiropas Ārējās darbības dienests un attiecīgās Savienības struktūras, biroji un aģentūras dotu ieguldījumu šādos spēkā esošos ziņošanas mehānismos un nodrošinātu pienācīgu un savlaicīgu informācijas un datu apmaiņu. Būtu jāņem vērā arī informācija, ko sniedz citi attiecīgi avoti, tostarp Eiropas Migrācijas tīkls, Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstais komisārs bēgļu jautājumos un Starptautiskā Migrācijas organizācija. Lai izvairītos no centienu dublēšanas, Komisijai būtu jāpieprasa no dalībvalstīm papildu informācija tikai tad, ja minētā informācija nav pieejama, izmantojot minētos ziņošanas mehānismus un attiecīgās Savienības struktūras, biroji un aģentūras.

(14) Lai nodrošinātu, ka ir ieviesti vajadzīgie instrumenti, kas palīdzētu dalībvalstīm risināt problēmas, kuras var rasties tāpēc, ka to teritorijā atrodas trešo valstu valstspiederīgie vai bezvalstnieki, neatkarīgi no tā, kā viņi šķērsojuši dalībvalstu ārējās robežas, Ziņojumam būtu jāpievieno lēmums, norādot, kuras dalībvalstis skar migrācijas spiediens, kuras dalībvalstis ir pakļautas migrācijas spiediena riskam nākamā gada laikā vai kuras saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju ("Lēmums"). Dalībvalstīm, kuras skar migrācijas spiediens, vajadzētu būt iespējai izmantot ikgadējās solidaritātes rezervē iekļautos solidaritātes ieguldījumus.

(15) Lai migrācijas spiediena skartajām dalībvalstīm un ieguldītājām dalībvalstīm nodrošinātu paredzamību, Ziņojumam un Lēmumam būtu jāpievieno Komisijas priekšlikums, kurā noteikti konkrēti ikgadēji solidaritātes pasākumi, tostarp pārcelšana, finansiāli ieguldījumi un attiecīgā gadījumā alternatīvi solidaritātes pasākumi, un to skaitliskais apmērs, kas varētu būt nepieciešams nākamajam gadam Savienības līmenī, atzīstot, ka dažādie solidaritātes veidi ir vienlīdz vērtīgi. Komisijas priekšlikumā identificēto pasākumu veidiem un skaitliskajam apmēram būtu jāatbilst vismaz minimālajām gada robežvērtībām, kuras attiecas uz pārcelšanu un finansiālajiem ieguldījumiem. Minētie sliekšņi būtu jānosaka šajā regulā, lai nodrošinātu, ka ieguldītājas dalībvalstis var paredzami plānot, un sniegtu minimālās garantijas labuma guvējām dalībvalstīm. Ja Komisija to uzskata par vajadzīgu, tās priekšlikumā attiecībā uz pārcelšanu vai finansiālajiem ieguldījumiem var noteikt lielākus skaitļus gadam. Lai saglabātu solidaritātes pasākumu vienlīdzīgo vērtību, būtu jāsaglabā attiecība starp šajā regulā noteiktajiem skaitļiem gadam. Tāpat, nosakot skaitļus gadam, Komisijas priekšlikumā būtu jāņem vērā ārkārtas situācijas, kad nav prognozēta nepieciešamība pēc solidaritātes nākamajam gadam.

(16) Lai nodrošinātu labāku koordināciju Savienības līmenī un ņemot vērā šajā regulā paredzētās solidaritātes sistēmas īpašās iezīmes, kuras pamatā ir solījumi, ko augsta līmeņa ES solidaritātes forumā ("augsta līmeņa forums") paudusi katra dalībvalsts, izmantojot pilnīgu rīcības brīvību attiecībā uz solidaritātes veidu, īstenošanas pilnvaras izveidot ikgadējo solidaritātes rezervi būtu jāpiešķir Padomei, kura rīkotos pēc Komisijas priekšlikuma. Padomes īstenošanas aktam, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi, būtu jānosaka konkrēti ikgadēji solidaritātes pasākumi, tostarp

([7]) Komisijas Ieteikums (ES) 2020/1366 (2020. gada 23. septembris) par ES mehānismu sagatavotībai ar migrāciju saistītām krīzēm un to pārvaldībai (Migrācijas sagatavotības un krīzes plāns) (OV L 317, 1.10.2020., 26. lpp.).

pārcelšana, finansiālie ieguldījumi un attiecīgā gadījumā alternatīvi solidaritātes pasākumi, kā arī to skaitliskais apmērs, kas varētu būt vajadzīgs nākamajam gadam Savienības līmenī, vienlaikus atzīstot, ka dažādie solidaritātes veidi ir vienlīdz vērtīgi. Padomes īstenošanas aktā, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi, būtu jāiekļauj arī katras dalībvalsts uzņemtie īpašie solījumi.

(17) Labuma guvējām dalībvalstīm būtu jādod iespēja veikt īstenošanas darbības trešās valstīs vai saistībā ar tām saskaņā ar šīs regulas un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2021/1147 ([8]) darbības jomu un nolūkiem.

(18) Dalībvalstīm un Komisijai, īstenojot ar finansiālo ieguldījumu segtās darbības, būtu jānodrošina pamattiesību respektēšana un atbilstība Eiropas Savienības Pamattiesību hartai ("Harta"). Veicinošie nosacījumi, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2021/1060 ([9]) 15. pantā, tostarp horizontālais veicinošais nosacījums "Pamattiesību hartas efektīva piemērošana un īstenošana", būtu jāpiemēro dalībvalstu programmām, ko atbalsta ar finansiālo ieguldījumu. Lai atlasītu ar finansiālo ieguldījumu atbalstāmās darbības, dalībvalstīm būtu jāpiemēro Regulas (ES) 2021/1060 73. panta noteikumi, tostarp ņemot vērā Hartu. Dalībvalstīm attiecībā uz darbībām, ko finansē no finansiālā ieguldījuma, būtu jāpiemēro pārvaldības un kontroles sistēmas, kas to programmām izveidotas saskaņā ar Regulu (ES) 2021/1060. Dalībvalstīm būtu jāaizsargā Savienības budžets un saskaņā ar Regulu (ES) 2021/1060 jāpiemēro finanšu korekcijas, pilnībā vai daļēji atceļot atbalstu no finansiālā ieguldījuma, ja tiek konstatēts, ka izdevumi Komisijai ir deklarēti nepareizi. Komisija var apturēt maksājuma termiņu un visus maksājumus vai to daļu un piemērot finanšu korekcijas saskaņā ar Regulas (ES) 2021/1060 noteikumiem.

(19) Ikgadējās solidaritātes rezerves īstenošanā ieguldītājām dalībvalstīm pēc labuma guvējas dalībvalsts pieprasījuma vajadzētu būt iespējai sniegt alternatīvus solidaritātes ieguldījumus. Alternatīviem solidaritātes ieguldījumiem vajadzētu būt ar praktisku un operatīvu vērtību. Ja Komisija pēc apspriešanās ar attiecīgo dalībvalsti uzskata, ka šādi pasākumi, kā norādījusi attiecīgā dalībvalsts, ir vajadzīgi, šādi ieguldījumi būtu jānorāda Komisijas priekšlikumā Padomes īstenošanas aktam, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi. Ieguldītājām dalībvalstīm būtu jāļauj uzņemties solījumus par šādiem ieguldījumiem pat tad, ja tie nav noteikti Komisijas priekšlikumā Padomes īstenošanas aktam, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi, un tie būtu jāuzskata par finansiālu solidaritāti, un to finansiālā vērtība būtu jānovērtē un jāpiemēro reālistiski. Ja labuma guvēja dalībvalsts minētos ieguldījumus attiecīgajā gadā nepieprasa, tie attiecīgā gada beigās būtu jāpārveido finansiālajos ieguldījumos.

(20) Lai atvieglotu lēmumu pieņemšanas procesu, Komisijas priekšlikums Padomes īstenošanas aktam, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi, nebūtu jāpublisko, kamēr Padome to nav pieņēmusi.

(21) Lai efektīvi īstenotu vienoto satvaru un apzinātu trūkumus, risinātu problēmas un novērstu spiediena veidošanos patvēruma, uzņemšanas un migrācijas sistēmās, Komisijai būtu jāuzrauga migrācijas situācija un jāsniedz informācija par to regulāros ziņojumos.

(22) Lai nodrošinātu taisnīgu atbildības sadali, solidaritāti, kā tā nostiprināta LESD 80. pantā, un centienu līdzsvaru starp dalībvalstīm, būtu jāizveido obligāts solidaritātes mehānisms, kas sniedz efektīvu atbalstu dalībvalstīm, kuras skar migrācijas spiediens, un nodrošina ātru piekļuvi taisnīgām un efektīvām starptautiskās aizsardzības piešķiršanas procedūrām. Šādam mehānismam būtu jānodrošina dažādi līdzvērtīgi solidaritātes pasākumu veidi, un tam vajadzētu būt elastīgam un spējīgam ātri pielāgoties migrācijas problēmu mainīgajam raksturam. Solidaritātes reaģēšana būtu jāizstrādā katrā gadījumā atsevišķi, lai tā būtu pielāgota attiecīgās dalībvalsts vajadzībām.

(23) Lai nodrošinātu solidaritātes mehānisma netraucētu īstenošanu saskaņā ar šo regulu, Komisijai būtu jāieceļ ES solidaritātes koordinators. ES solidaritātes koordinatoram būtu jāuzrauga un jākoordinē solidaritātes mehānisma darbības aspekti un būtu jāpilda centrālā kontaktpunkta funkcija. ES solidaritātes koordinatoram būtu jāveicina saziņa starp dalībvalstīm, kad tās īsteno šo regulu. ES solidaritātes koordinatoram sadarbībā ar Patvēruma aģentūru būtu jāveicina saskaņotas darba metodes uz pārcelšanu tiesīgo personu identificēšanai un viņu piemeklēšanai

([8]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/1147 (2021. gada 7. jūlijs), ar ko izveido Patvēruma, migrācijas un integrācijas fondu (OV L 251, 15.7.2021., 1. lpp.).

([9]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/1060 (2021. gada 24. jūnijs), ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu Plus, Kohēzijas fondu, Taisnīgas pārkārtošanās fondu un Eiropas Jūrlietu, zvejniecības un akvakultūras fondu un finanšu noteikumus attiecībā uz tiem un uz Patvēruma, migrācijas un integrācijas fondu, Iekšējās drošības fondu un Finansiāla atbalsta instrumentu robežu pārvaldībai un vīzu politikai (OV L 231, 30.6.2021., 159. lpp.).

pārcelšanas mērķa dalībvalstīm, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka tiek ņemtas vērā pārliecinošas saiknes. Lai efektīvi pildītu ES solidaritātes koordinatora lomu, ES Solidaritātes koordinatora birojam būtu jānodrošina pietiekams personāls un resursi, un ES solidaritātes koordinatoram vajadzētu būt iespējai piedalīties augsta līmeņa foruma sanāksmēs.

(24) Lai nodrošinātu ar šo regulu izveidotā solidaritātes mehānisma efektīvu īstenošanu, dalībvalstu pārstāvji ministru vai citā augstā politiskajā līmenī būtu jāsasauc augsta līmeņa forumā, kuram būtu jāizskata ziņojums, lēmums un Komisijas priekšlikums Padomes īstenošanas aktam, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi, un jāizvērtē vispārējā situācija, un jānonāk pie secinājuma par ikgadējo solidaritātes rezerves izveidei nepieciešamajiem solidaritātes pasākumiem un to apmēriem, kas nepieciešami ikgadējās solidaritātes rezerves izveidei un vajadzības gadījumā citiem reaģēšanas pasākumiem migrācijas jomā. Lai nodrošinātu ikgadējās solidaritātes rezerves netraucētu darbību un darbības uzsākšanu, ES solidaritātes koordinatoram Komisijas vārdā būtu jāsasauc un jāvada tehniskā līmeņa ES solidaritātes forums ("tehniskā līmeņa forums"), kurā būtu jāietilpst pietiekami augsta līmeņa pārstāvjiem, piemēram, dalībvalstu attiecīgo iestāžu augsta līmeņa amatpersonām. Tehniskā līmeņa forumā būtu jāpiedalās Patvēruma aģentūrai un attiecīgā gadījumā un pēc ES solidaritātes koordinatora uzaicinājuma Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūrai un Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūrai.

(25) Ņemot vērā to, ka meklēšana un glābšana izriet no starptautiskām saistībām, dalībvalstis, kas saskaras ar personu atkārtotu izkāpšanu krastā meklēšanas un glābšanas operāciju kontekstā, varētu būt to dalībvalstu vidū, kuras gūst labumu no solidaritātes pasākumiem. Vajadzētu būt iespējai noteikt indikatīvu procentuālo daļu no solidaritātes pasākumiem, kas varētu būt nepieciešama attiecīgajām dalībvalstīm. Turklāt dalībvalstīm būtu jāņem vērā to personu neaizsargātība, kuras ierodas šādas izkāpšanas krastā rezultātā.

(26) Lai laikus reaģētu uz migrācijas spiediena radīto situāciju, Eiropas solidaritātes koordinatoram būtu jāatbalsta tiesīgo starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju un saņēmēju, kas ir tiesīgi uz pārcelšanu, ātra pārcelšana. Labuma guvējai dalībvalstij ar Patvēruma aģentūras palīdzību pēc pieprasījuma būtu jāizveido uz pārcelšanu tiesīgo personu saraksts un būtu jāspēj izmantot ES solidaritātes koordinatora izstrādātos instrumentus. Personām, kas ir pārceļamas, būtu jādod iespēja sniegt informāciju par jēgpilnām saiknēm ar konkrētām dalībvalstīm, bet tām nevajadzētu būt tiesībām izvēlēties konkrētu pārcelšanas mērķa dalībvalsti.

(27) Lai nodrošinātu pienācīgu solidaritātes reakciju un ja dalībvalstu ieguldījumi nav pietiekami apzinātajām vajadzībām, Padomei vajadzētu būt iespējai atkārtoti sasaukt augsta līmeņa solidaritātes forumu, lai dalībvalstis varētu apsolīt jebkādus papildu solidaritātes ieguldījumus.

(28) Novērtējot, vai dalībvalsti skar migrācijas spiediens, tā ir pakļauta migrācijas spiediena riskam vai saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, Komisijai, pamatojoties uz plašu kvantitatīvu un kvalitatīvu novērtējumu, būtu jāņem vērā plašs faktoru klāsts, tostarp attiecīgie Patvēruma aģentūras sniegtie ieteikumi un informācija, kas iegūta saskaņā ar ES migrācijas sagatavotības un krīzes pārvaldības mehānismu. Šādiem faktoriem būtu jāietver starptautiskās aizsardzības pieteikumu skaitu, neatbilstīgu robežas šķērsošanu, trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku neatļautu kustību starp dalībvalstīm, pieņemtos un izpildītos atgriešanas lēmumus, pieņemtos un izpildītos pārcelšanas lēmumus, pēc meklēšanas un glābšanas operācijām pa jūras ceļu ieradušos un krastā izkāpušo personu skaitu, patvēruma pieteikuma iesniedzēju neaizsargātību un dalībvalsts spēju pārvaldīt savu patvēruma un uzņemšanas darba slodzi, īpatnības, kas izriet no dalībvalstu ģeogrāfiskās atrašanās vietas un attiecībām ar attiecīgajām trešām valstīm, un iespējamas migrantu instrumentalizācijas situācijas.

(29) Būtu jāizveido mehānisms, lai dalībvalstis, kas lēmumā norādītas kā tādas, kuras skar migrācijas spiediens, vai dalībvalstis, kuras uzskata, ka tās skar migrācijas spiediens, varētu izmantot ikgadējo solidaritātes rezervi. Tām dalībvalstīm, kuras lēmumā ir identificētas kā pakļautas migrācijas spiedienam, vajadzētu būt iespējai to izdarīt vienkāršā veidā, tikai informējot Komisiju un Padomi par savu nodomu izmantot ikgadējo solidaritātes rezervi, un pēc tam ES solidaritātes koordinatoram Komisijas vārdā būtu jāsasauc tehniskā līmeņa forums. Dalībvalstīm, kas uzskata, ka tās skar migrācijas spiediens, lai varētu izmantot rezervi, būtu jāsniedz pienācīgs pamatojums par migrācijas spiediena pastāvēšanu un apmēru un cita būtiska informācija paziņojuma veidā, kas Komisijai būtu ātri jāizvērtē. Labuma guvējām dalībvalstīm ikgadējā solidaritātes rezerve būtu jāizmanto saprātīgā un samērīgā veidā, ņemot vērā citu migrācijas spiediena skarto dalībvalstu solidaritātes vajadzības. ES solidaritātes koordinatoram būtu

jānodrošina pieejamo solidaritātes ieguldījumu līdzsvarots sadalījums starp labuma guvējām dalībvalstīm. Ja dalībvalsts uzskata, ka tā ir krīzes situācijā, būtu jāpiemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2024/1359 ([10]) noteiktā procedūra.

(30) Ja dalībvalstis pašas ir labuma guvējas dalībvalstis, tām nevajadzētu būt pienākumam veikt savus solītos ieguldījumus ikgadējā solidaritātes rezervē. Vienlaikus, ja dalībvalsts saskaras vai uzskata, ka saskaras, ar migrācijas spiedienu vai ievērojamu migrācijas situāciju, kas varētu kavēt tās iespēju veikt tās solītos ieguldījumus to problēmu dēļ, kuras minētajai dalībvalstij jārisina, minētajai dalībvalstij būtu jāvar pieprasīt pilnībā vai daļēji atskaitīt tās solīto ieguldījumu.

(31) Lai solidaritātes mehānisms spētu darboties kā līdzeklis, kurš nodrošina katras dalībvalsts kopējā ieguldījuma noteikšanu saskaņā ar obligāto taisnīga sadalījuma principu, būtu jāizmanto sadales koeficients, kas balstīts uz dalībvalstu iedzīvotāju skaitu un IKP. Dalībvalsts varētu brīvprātīgi sniegt vispārēju ieguldījumu, kas pārsniedz tās obligāto taisnīgo daļu, lai palīdzētu dalībvalstīm, kuras saskaras ar migrācijas spiedienu. Uzsākot ikgadējās solidaritātes rezerves izmantošanu, ieguldītājām dalībvalstīm būtu jāīsteno savi solījumi proporcionāli saviem vispārējiem solījumiem, kas nozīmē, ka katru reizi, kad solidaritātes pasākumus finansē no rezerves, minētās dalībvalstis sniedz ieguldījumu atbilstīgi taisnīgam sadalījumam. Lai nodrošinātu šīs regulas darbību, ieguldītājām dalībvalstīm nevajadzētu būt pienākumam īstenot savus solidaritātes solījumus attiecībā uz labuma guvēju dalībvalsti, ja Komisija attiecībā uz šīs regulas III daļā izklāstītajiem noteikumiem ir konstatējusi sistēmiskus trūkumus minētajā labuma guvējā dalībvalstī, kas varētu nopietni nelabvēlīgi ietekmēt šīs regulas darbību.

(32) Papildus ikgadējās solidaritātes rezervei dalībvalstu, jo īpaši, kad tās skar migrācijas spiediens vai tās saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, kā arī Savienības rīcībā ir pastāvīgā ES migrācijas atbalsta rīkkopa ("rīkkopa"), kas ietver pasākumus, kuri var palīdzēt reaģēt uz vajadzībām un mazināt spiedienu uz dalībvalstīm un kuri ir paredzēti Savienības *acquis* vai politikas instrumentos. Lai nodrošinātu, ka visi attiecīgie instrumenti tiek efektīvi izmantoti konkrētu migrācijas problēmu risināšanai, Komisijai vajadzētu būt iespējai noteikt vajadzīgos pasākumus no rīkkopas, attiecīgā gadījumā neskarot attiecīgos Savienības tiesību aktus. Dalībvalstīm būtu jācenšas izmantot rīkkopas komponentus kopā ar ikgadējo solidaritātes rezervi. Tomēr rīkkopā iekļauto pasākumu izmantošanai nevajadzētu būt priekšnosacījumam, lai gūtu labumu no solidaritātes pasākumiem.

(33) Kā sekundārs solidaritātes pasākums būtu jāievieš atbildības izlīdzināšana, saskaņā ar kuru atbildība par pieteikuma izskatīšanu tiek nodota ieguldītājai dalībvalstij atkarībā no tā, vai pārcelšanas solījumi sasniedz konkrētas robežvērtības, kā noteikts šajā regulā. Konkrētos apstākļos, lai labuma guvējām dalībvalstīm nodrošinātu pietiekamu paredzamību, to piemērošana kļūst obligāta. Ieguldījumi solidaritātē, kas izdarīti, piemērojot atbildības izlīdzināšanu, būtu jāuzskaita kā daļa no ieguldītājas dalībvalsts obligātās taisnīgās daļas. Būtu jāizveido garantiju sistēma, lai pēc iespējas novērstu stimulus neatbilstīgai migrācijai uz Savienību, trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku neatļautai kustībai starp dalībvalstīm un palīdzētu nodrošināt netraucētu to noteikumu darbību, ar kuriem nosaka atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu. Ja atbildības izlīdzināšana kļūst obligāta, ieguldītājai dalībvalstij, kas ir apņēmusies veikt pārcelšanas un kam nav starptautiskās aizsardzības pieteikumu, attiecībā uz kuriem labuma guvēja dalībvalsts ir noteikta kā atbildīga par izlīdzināšanu, joprojām ir pienākums īstenot savu pārcelšanas solījumu.

(34) Lai gan pārcelšanai galvenokārt būtu jāattiecas uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem un tā kā galvenais apsvērums būtu jāattiecina uz visneaizsargātākajām personām, pārcelšanas piemērošanai joprojām vajadzētu būt elastīgai. Ņemot vērā pārcelšanas brīvprātīgo raksturu, ieguldītājām un labuma guvējām dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai paust savas vēlmes attiecībā uz personām, kuru pārcelšanu paredzēts apsvērt. Šādām vēlmēm vajadzētu būt pamatotām, ņemot vērā labuma guvējā dalībvalstī apzinātās vajadzības un pieejamos profilus, lai nodrošinātu, ka solītās pārcelšanas var efektīvi īstenot.

(35) Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām patvēruma un robežu un migrācijas pārvaldības jomā pēc pieprasījuma būtu jāspēj sniegt atbalstu dalībvalstīm un Komisijai šīs regulas īstenošanā, nodrošinot lietpratību un operatīvo atbalstu, kā paredzēts to attiecīgajās pilnvarās.

([10]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1359 (2024. gada 14. maijs), ar ko risina krīzes un nepārvaramas varas situācijas migrācijas un patvēruma jomā un ar ko groza regulu (ES) 2021/1147 (OV L, 2024/1359, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(36) Kopējā Eiropas patvēruma sistēma ir veidota pakāpeniski kā kopēja aizsardzības joma, kuras pamatā ir 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencijas par bēgļu statusu, kas papildināta ar 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas protokolu ("Ženēvas konvencija"), kā arī šīs sistēmas pilnīga un ietveroša piemērošana, tādējādi atbilstoši neizraidīšanas principam nodrošinot, ka nevienu personu neizdod atpakaļ vajāšanai. Šajā ziņā un neietekmējot šajā regulā noteiktos atbildības kritērijus, visas dalībvalstis ievēro neizraidīšanas principu un tās uzskata par drošām valstīm trešo valstu valstspiederīgajiem.

(37) Kopējā Eiropas patvēruma sistēmā ir lietderīgi iekļaut skaidru un praktiski izmantojamu metodi, pēc kuras noteikt dalībvalsti, kas ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kā noteikts Eiropadomes īpašajā sanāksmē Tamperē 1999. gada 15. un 16. oktobrī. Šai metodei vajadzētu balstīties uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan attiecīgajām personām. Tai jo īpaši būtu jānodrošina iespēja ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas taisnīgu un efektīvu procedūru ātru un reālu pieejamību un netraucētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras apstrādes mērķi.

(38) Lai būtiski uzlabotu izpratni par piemērojamajām procedūrām, dalībvalstīm pēc iespējas drīz būtu jāsniedz personām, uz kurām attiecas šī regula, un valodā, ko tās saprot vai ko var pamatoti uzskatīt par viņām saprotamu, visa attiecīgā informācija par šīs regulas piemērošanu, jo īpaši informācija par kritērijiem atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, attiecīgajām procedūrām, kā arī informācija par viņu tiesībām un pienākumiem saskaņā ar šo regulu, tostarp par neatbilstības sekām. Lai nodrošinātu, ka tiek ievērotas bērna labākās intereses, un lai garantētu nepilngadīgo iekļaušanu šajā regulā noteiktajās procedūrās, dalībvalstīm informācija nepilngadīgajiem būtu jāsniedz bērniem draudzīgā veidā un ņemot vērā viņu vecumu un briedumu. Patvēruma aģentūrai, cieši sadarbojoties ar valstu iestādēm, šajā sakarībā būtu jāizstrādā kopēji informatīvie materiāli, kā arī īpaša informācija, kas paredzēta nepavadītiem nepilngadīgajiem un īpaši aizsargājamiem pieteikuma iesniedzējiem.

(39) Gan dalībvalstu, gan pieteikuma iesniedzēju interesēs ir sniegt kvalitatīvu informāciju un juridisko atbalstu, kas attiecas uz procedūru, kura jāievēro, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti, kā arī pieteikuma iesniedzēju tiesības un pienākumus minētajā procedūrā. Lai palielinātu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras efektivitāti un nodrošinātu šajā regulā noteikto atbildības kritēriju pareizu piemērošanu, juridiskās konsultācijas būtu jāievieš kā atbildīgās dalībvalsts noteikšanas sistēmas neatņemama sastāvdaļa. Šajā nolūkā pieteikuma iesniedzējiem pēc viņu pieprasījuma vajadzētu būt pieejamām juridiskām konsultācijām, lai saņemtu norādījumus un palīdzību attiecībā uz to, kā piemēro kritērijus un mehānismus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.

(40) Šīs regulas pamatā vajadzētu būt principiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 604/2013 ([11]), vienlaikus vienotajā regulējumā risinot konstatētās problēmas un izstrādājot solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principu saskaņā ar LESD 80. pantu. Tālab jaunam obligātam solidaritātes mehānismam būtu jādod iespēja stiprināt dalībvalstu sagatavotību pārvaldīt migrāciju, risināt situācijas, kad dalībvalstis skar migrācijas spiediens, un veicināt regulāru solidaritātes atbalstu starp dalībvalstīm. Šāda solidaritātes mehānisma efektīva īstenošana kopā ar efektīvu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas sistēmu ir būtisks priekšnoteikums kopējās Eiropas patvēruma sistēmas darbībai kopumā.

(41) Lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret visiem starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem un saņēmējiem un saskanību ar spēkā esošajam Savienības patvēruma *acquis*, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2024/1347 ([12]), šī regula būtu jāpiemēro alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem un personām, kas ir tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību.

([11]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV L 180, 29.6.2013., 31. lpp.).

([12]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1347 (2024. gada 14. maijs) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu un ar ko groza Padomes Direktīvu 2003/109/EK un atceļ Padomes Direktīvu 2011/95/ES (OV L, 2024/1347, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

(42) Lai nodrošinātu, ka trešo valstu valstspiederīgie un bezvalstnieki, kuri ir pārmitināti vai uzņemti saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2024/1350 ([13]) vai kuriem piešķirta starptautiskā aizsardzība vai humanitārais statuss saskaņā ar valsts pārmitināšanas shēmām, tiek pieņemti atpakaļ dalībvalstī, kas viņus ir uzņēmusi vai pārmitinājusi, šī regula būtu jāpiemēro arī uzņemtām personām, kuras bez atļaujas atrodas citas dalībvalsts teritorijā.

(43) Efektivitātes un juridiskās noteiktības labad ir būtiski, lai šīs regulas pamatā būtu princips, ka atbildību nosaka tikai vienu reizi, ja vien nav jāpiemēro kāds no šajā regulā paredzētajiem procedūras izbeigšanas pamatiem.

(44) Direktīva (ES) 2024/1346 būtu jāpiemēro visām procedūrām, kurās iesaistīti pieteikuma iesniedzēji, kā noteikts šajā regulā, ievērojot minētās direktīvas piemērošanas ierobežojumus.

(45) Papildus tam un neskarot noteikumus par procesuālajām garantijām, ko reglamentē šī regula, būtu jāpiemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1348 ([14]), ievērojot minētās regulas piemērošanas ierobežojumus.

(46) Saskaņā ar 1989. gada Apvienoto Nāciju Organizācijas Bērna tiesību aizsardzības konvenciju un Hartu primāram dalībvalstu apsvērumam, piemērojot šo regulu, vajadzētu būt bērna labākajām interesēm. Novērtējot bērna labākās intereses, dalībvalstīm jo īpaši būtu pienācīgi jāņem vērā nepilngadīgā labbūtība un sociālā attīstība īstermiņā, vidējā termiņā un ilgtermiņā, drošuma un drošības apsvērumi un paša nepilngadīgā uzskati atbilstoši viņa vecumam un briedumam, tostarp viņa piederība. Turklāt būtu jānosaka īpašas procesuālās garantijas nepavadītiem nepilngadīgajiem, ņemot vērā viņu īpašo neaizsargātības situāciju, tostarp pārstāvja iecelšana.

(47) Lai nodrošinātu šajā regulā noteikto garantiju nepilngadīgajiem efektīvu piemērošanu, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka kompetento iestāžu darbinieki, kas izskata pieprasījumus par nepavadītiem nepilngadīgajiem, saņem atbilstošu apmācību, piemēram, saskaņā ar attiecīgajām Patvēruma aģentūras pamatnostādnēm, tādās jomās kā nepilngadīgā tiesības un individuālās vajadzības, cilvēku tirdzniecībā vai vardarbībā cietušo agrīna identificēšana, kā arī paraugprakse nepilngadīgā pazušanas novēršanai.

(48) Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju un Hartu primāram dalībvalstu apsvērumam, piemērojot šo regulu, vajadzētu būt privātās un ģimenes dzīves neaizskaramībai.

(49) Neskarot dalībvalstu kompetenci attiecībā uz valstspiederības iegūšanu un faktu, ka saskaņā ar starptautiskajām tiesībām valstspiederības iegūšanas un zaudēšanas nosacījumus nosaka katra dalībvalsts pati, pienācīgi ņemot vērā Savienības tiesību aktus, dalībvalstīm šīs regulas piemērošanā būtu jāievēro savas starptautiskās saistības pret bezvalstniekiem saskaņā ar starptautisko cilvēktiesību instrumentiem, tostarp attiecīgā gadījumā saskaņā ar Konvenciju par bezvalstnieka statusu, kas pieņemta Ņujorkā 1954. gada 28. septembrī. Attiecīgā gadījumā dalībvalstīm būtu jācenšas identificēt bezvalstniekus un stiprināt viņu aizsardzību, tādējādi ļaujot bezvalstniekiem izmantot pamattiesības un samazinot diskriminācijas vai nevienlīdzīgas attieksmes risku.

(50) Lai novērstu to, ka personas, kas rada risku drošībai, tiek pārsūtītas starp dalībvalstīm, ir nepieciešams nodrošināt, ka dalībvalsts, kurā pirmajā reģistrēts pieteikums, nepiemēro atbildības kritērijus vai labuma guvēja dalībvalsts nepiemēro pārcelšanas procedūru, ja ir pamatots iemesls uzskatīt, ka attiecīgā persona rada draudus iekšējai drošībai.

(51) Lai nodrošinātu, ka vienas ģimenes locekļu starptautiskās aizsardzības pieteikumus rūpīgi izskata viena dalībvalsts, attiecībā uz viņiem pieņemtie lēmumi ir konsekventi un vienas ģimenes locekļi nav nošķirti, vajadzētu būt iespējai atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras veikt tā, lai šos pieteikumus izskatītu kopā.

([13]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1350 (2024. gada 14. maijs), ar ko izveido Savienības pārmitināšanas un humanitārās uzņemšanas sistēmu un groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/1147 (OV L, 2024/1350, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1350/oj).

([14]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1348 (2024. gada 14. maijs), ar ko izveido kopīgu procedūru starptautiskajai aizsardzībai Savienībā un atceļ Direktīvu 2013/32/ES (OV L, 2024/1348, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

(52) Ģimenes locekļa definīcijai būtu jāatspoguļo pašreizējo migrācijas tendenču realitāte, proti, tas, ka pieteikuma iesniedzēji dalībvalstu teritorijā bieži ierodas pēc ilga tranzītā pavadīta laikposma. Tāpēc definīcijā būtu jāiekļauj ģimenes, kas izveidotas ārpus izcelsmes valsts, bet pirms to ierašanās dalībvalsts teritorijā.

(53) Lai pilnībā nodrošinātu ģimenes vienotības principa un bērna labāko interešu ievērošanu, saistošam atbildības kritērijam vajadzētu būt atkarības attiecībām starp pieteikuma iesniedzēju un viņa bērnu, brāli vai māsu vai vecāku, ņemot vērā pieteikuma iesniedzējas grūtniecību vai maternitāti, veselības stāvokli vai lielu vecumu. Ja pieteikuma iesniedzējs ir nepavadīts nepilngadīgais, par saistošu atbildības kritēriju būtu jākļūst arī tam, ka citas dalībvalsts teritorijā atrodas ģimenes loceklis, brālis vai māsa vai radinieks, kas par viņu var rūpēties. Lai nepavadītus nepilngadīgos atturētu no neatļautas kustības, kas nav bērna labākajās interesēs, ja nepilngadīgajam nav ģimenes locekļa, brāļa vai māsas vai radinieka, atbildīgajai dalībvalstij vajadzētu būt tai dalībvalstij, kurā pirmajā reģistrēts nepavadītā nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības pieteikums, ja tas ir bērna labākajās interesēs. Ja nepavadīts nepilngadīgais ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu vairākās dalībvalstīs un ja dalībvalsts uzskata, ka bērna labākajās interesēs nav pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti, pamatojoties uz individuālu novērtējumu, minētajai dalībvalstij būtu jākļūst atbildīgai par jaunā pieteikuma izskatīšanu.

(54) Noteikumiem par pierādījumiem būtu jāļauj panākt drīzāku ģimenes atkalapvienošanos, nekā atbilstīgi Regulai (ES) Nr. 604/2013. Tādēļ ir nepieciešams precizēt, ka formāli tiešie pierādījumi, piemēram, oriģināli dokumentāri pierādījumi un DNS testi, nebūtu vajadzīgi gadījumos, kad netiešie pierādījumi ir saskanīgi, pārbaudāmi un pietiekami detalizēti, lai noteiktu atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu. Dalībvalstu iestādēm būtu jāizvērtē visa pieejamā informācija, piemēram, fotoattēli, saskarsmes pierādījumi un liecinieku liecības, lai varētu taisnīgi novērtēt attiecības. Lai atvieglotu tādu lietu, kurā iesaistīti ģimenes locekļi, agrīnu identificēšanu, pieteikuma iesniedzējam būtu jāsaņem Patvēruma aģentūras izstrādāta veidne. Ja iespējams, pieteikuma iesniedzējam veidne būtu jāaizpilda pirms personiskās intervijas. Ņemot vērā to, cik svarīgi atbildības kritēriju hierarhijā ir ģimenes saikņu kritēriji, šajā regulā noteikto attiecīgo procedūru gaitā prioritāte būtu jāpiešķir visām lietām, kurās ir iesaistīti ģimenes locekļi.

(55) Ja pieteikuma iesniedzējiem ir diploms vai cita kvalifikācija, dalībvalstij, kurā tika izsniegts diploms, vajadzētu būt atbildīgai par pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka pieteikums ir reģistrēts laikposmā, kas nepārsniedz sešus gadus pēc diploma vai kvalifikācijas dokumenta izdošanas un kas nodrošinātu pieteikuma ātru izskatīšanu dalībvalstī, ar kuru, pamatojoties uz šādu diplomu, pieteikuma iesniedzējam ir jēgpilnas saites.

(56) Ņemot vērā to, ka dalībvalstij arī turpmāk vajadzētu būt atbildīgai par personu, kas neatbilstīgi ieceļojusi tās teritorijā, ir arī nepieciešams paredzēt situāciju, kad persona ieceļo teritorijā pēc meklēšanas un glābšanas operācijas. Situācijā, kad dalībvalsts ir pārcēlusi personas, kuras ir neatbilstīgi šķērsojušas citas dalībvalsts ārējo robežu, vai pēc meklēšanas un glābšanas operācijas, būtu jāparedz atkāpe no šāda atbildības kritērija. Šādā situācijā, ja persona iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu, atbildīgai vajadzētu būt pārcelšanas mērķa dalībvalstij.

(57) Dalībvalstij būtu jāspēj pēc saviem ieskatiem atkāpties no atbildības kritērijiem, jo īpaši humānu, sociālu, kultūras apsvērumu un līdzcietības dēļ, lai varētu apvienot ģimenes locekļus, radiniekus vai personas, ar ko ir jebkādas citas ģimenes attiecības, un izskatīt tajā vai citā dalībvalstī reģistrētu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, pat ja šāda izskatīšana nav tās atbildība saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem kritērijiem.

(58) Lai nodrošinātu šajā regulā noteikto procedūru ievērošanu un lai novērstu šķēršļus tās efektīvai piemērošanai, jo īpaši, lai novērstu trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku bēgšanu un neatļautu kustību starp dalībvalstīm, ir nepieciešams noteikt skaidrus pienākumus, kuri pieteikuma iesniedzējam jāizpilda procedūras ietvaros un par kuriem viņš būtu pienācīgi un laikus jāinformē. Šādu juridisko pienākumu neievērošanas gadījumā būtu jāiestājas atbilstīgām un samērīgām procesuālajām sekām attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju un viņa uzņemšanas apstākļiem. Novērtējot, kā pieteikuma iesniedzējs izpildījis savus pienākumus un sadarbojies ar kompetentajām iestādēm saskaņā ar šajā regulā izklāstītajiem noteikumiem, dalībvalstīm būtu jāņem vērā pieteikuma iesniedzēja individuālie apstākļi. Atbilstoši Hartai tai dalībvalstij, kurā atrodas šāds pieteikuma iesniedzējs, katrā ziņā būtu jānodrošina, ka tiek apmierinātas minētā pieteikuma iesniedzēja tūlītējās materiālās vajadzības.

(59) Lai ierobežotu iespēju, ka pieteikuma iesniedzēju rīcības dēļ atbildība izbeidzas vai tiek nodota citai dalībvalstij, būtu jāpagarina termiņi, kuru pārsniegšanas dēļ izbeidzas vai tiek nodota atbildība, ja attiecīgā persona pieteikuma izskatīšanas laikā atstāj dalībvalstu teritoriju vai aizbēg, lai izvairītos no pārsūtīšanas uz atbildīgo dalībvalsti. Turklāt atbildības nodošana gadījumos, kad paziņojuma iesniedzēja dalībvalsts nav ievērojusi atpakaļpieņemšanas

paziņojuma nosūtīšanas termiņu, būtu jāatceļ, lai atturētu no noteikumu apiešanas un procedūras traucēšanas. Situācijās, kad persona ir neatbilstīgi ieceļojusi dalībvalstī, neiesniedzot patvēruma pieteikumu, laikposms, pēc kura minētās dalībvalsts atbildība izbeidzas un atbildīga kļūst cita dalībvalsts, kurā šī persona vēlāk iesniedz pieteikumu, būtu jāpagarina, lai papildus stimulētu personas ievērot noteikumus un iesniegt pieteikumu pirmajā ieceļošanas dalībvalstī un tādējādi ierobežotu trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku neatļautu kustību starp dalībvalstīm un palielinātu kopējās Eiropas patvēruma sistēmas vispārējo efektivitāti.

(60) Lai atvieglotu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanu, būtu jārīko personiskā intervija ar pieteikuma iesniedzēju, izņemot gadījumus, kad pieteikuma iesniedzējs ir aizbēdzis, bez pamatota iemesla nav ieradies uz interviju vai atbildīgās dalībvalsts noteikšanai pietiek ar pieteikuma iesniedzēja sniegto informāciju. Lai nodrošinātu, ka no pieteikuma iesniedzēja iegūst visu attiecīgo informāciju, lai pareizi noteiktu atbildīgo dalībvalsti, dalībvalstij, kas nav veikusi interviju, būtu jādod pieteikuma iesniedzējam iespēja sniegt visu papildu informāciju, tostarp pienācīgi pamatotus iemeslus iestādei apsvērt personiskās intervijas vajadzību. Tiklīdz starptautiskās aizsardzības pieteikums ir reģistrēts, pieteikuma iesniedzējs būtu jo īpaši jāinformē par šīs regulas piemērošanu, par to, ka par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšana pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, par viņa tiesībām un pienākumiem atbilstīgi šai regulai, un par pienākumu nepildīšanas sekām.

(61) Lai nodrošinātu, ka personiskā intervija pēc iespējas ātri un efektīvi atvieglo atbildīgās dalībvalsts noteikšanu, darbiniekiem, kas intervē pieteikuma iesniedzējus, vajadzētu būt pietiekami apmācītiem, tostarp ar vispārīgām zināšanām par problēmām, kas varētu negatīvi ietekmēt pieteikuma iesniedzēja spēju tikt intervētam, piemēram, pazīmēm, kas liecina, ka pieteikuma iesniedzējs, iespējams, ir cietis no spīdzināšanas vai cilvēku tirdzniecības.

(62) Lai garantētu pieteikuma iesniedzēju pamattiesību uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību, bērna tiesību efektīvu aizsardzību un aizsardzību pret necilvēcīgu un pazemojošu attieksmi pārsūtīšanas dēļ, pieteikuma iesniedzējiem vajadzētu būt tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas aprobežojas ar šīm tiesībām, jo īpaši saskaņā ar Hartas 47. pantu un attiecīgo Eiropas Savienības Tiesas judikatūru.

(63) Lai atvieglotu šīs regulas raitu piemērošanu, dalībvalstīm pēc tam, kad tās ir pabeigušas procedūras atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, visos gadījumos atbildīgā dalībvalsts būtu jānorāda sistēmā *Eurodac*, arī gadījumos, kad atbildība izriet no tā, ka nav ievēroti termiņi atbildības uzņemšanās pieprasījumu nosūtīšanai vai atbildēšanai uz tiem, nav ievēroti pārsūtīšanas termiņi, kā arī gadījumos, kad kļūst atbildīga pirmā pieteikuma dalībvalsts vai kad sistēmisku trūkumu dēļ nav iespējams veikt pārsūtīšanu uz sākotnēji atbildīgo dalībvalsti, jo pastāv reāls risks, ka pret pieteikuma iesniedzēju, ja viņu pārsūtīs uz minēto dalībvalsti, tiks vērsta necilvēcīga vai pazemojoša izturēšanās Hartas 4. panta nozīmē, un pēc tam par atbildīgo tiek noteikta cita dalībvalsts.

(64) Lai nodrošinātu drīzu atbildīgās dalībvalsts noteikšanu, neskarot pieteikuma iesniedzēju pamattiesības, būtu jāracionalizē un jāsaīsina termiņi, kas paredzēti atbildības uzņemšanās pieprasījumu iesniegšanai un atbildēm uz tiem, atpakaļpieņemšanas pieprasījumu iesniegšanai, kā arī pārsūdzībai un lēmuma pieņemšanai par pārsūdzību.

(65) Pieteikuma iesniedzēju aizturēšana būtu jāpiemēro saskaņā ar pamatprincipu, ka personas nebūtu jāaiztur tikai tā iemesla dēļ, ka tās meklē starptautisko aizsardzību. Aizturēšanai vajadzētu būt uz iespējami īsu laikposmu, un uz to būtu jāattiecas nepieciešamības un proporcionalitātes principiem, tādējādi tai vajadzētu būt atļautai tikai kā galējam līdzeklim. Konkrētāk, pieteikuma iesniedzēju aizturēšanai jānotiek saskaņā ar Ženēvas konvencijas 31. pantu. Procedūras, kas paredzētas saskaņā ar šo regulu attiecībā uz aizturētu personu, būtu jāpiemēro prioritāri un iespējami īsos termiņos. Attiecībā uz vispārējām garantijām, ar ko reglamentē aizturēšanu, kā arī aizturēšanas apstākļus, dalībvalstīm Direktīvas (ES) 2024/1346 noteikumi attiecīgā gadījumā būtu jāpiemēro arī personām, kas aizturētas, pamatojoties uz šo regulu. Nepilngadīgos parasti nebūtu jāaiztur, un viņus būtu jācenšas izmitināt vietās, kurās ir īpaši apstākļi, kas paredzēti nepilngadīgajiem. Ārkārtas apstākļos pēc tam, kad noskaidrots, ka mazāk ierobežojošus alternatīvus līdzekļus nav iespējams efektīvi piemērot, un kad ir konstatēts, ka aizturēšana ir bērna labākajās interesēs, aizturēšanu izmantojot kā galēju pasākumu, nepilngadīgos varētu aizturēt konkrētos apstākļos, kuri ir paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2024/1346.

(66) Trūkumi patvēruma sistēmās vai to sabrukums, ko bieži vien ir saasinājis vai veicinājis īpašais spiediens uz tām, varētu apdraudēt ar šo regulu izveidotās sistēmas raitu darbību, un tas varētu radīt risku, ka tiek pārkāptas tās pieteikuma iesniedzēju tiesības, kuras izklāstītas Savienības *acquis* patvēruma jomā un Hartā, citas starptautiskās cilvēktiesības un bēgļu tiesības.

(67) Godīga un patiesa sadarbība starp dalībvalstīm ir būtiska kopējās Eiropas patvēruma sistēmas pareizai darbībai. Šāda sadarbība cita starpā ietver šajā regulā noteikto procedūras noteikumu pienācīgu piemērošanu, tostarp to, ka tiek ieviesti un īstenoti visi atbilstīgie praktiskie pasākumi, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka pārsūtīšana patiešām tiek veikta.

(68) Saskaņā ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1560/2003 ([15]) pārsūtīšanu uz dalībvalsti, kas ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, var veikt uz brīvprātības pamata, ar uzraudzītu aizbraukšanu vai ar eskortu. Dalībvalstīm būtu jāveicina pārsūtīšana uz brīvprātības pamata, nodrošinot pienācīgu informāciju attiecīgajai personai, un būtu jānodrošina, ka uzraudzīta pārsūtīšana vai pārsūtīšana ar eskortu notiek humāni, pilnībā ievērojot pamattiesības un cilvēka cieņu, kā arī bērna labākās intereses un rūpīgi ņemot vērā attiecīgās judikatūras attīstību, jo īpaši attiecībā uz pārsūtīšanu humānu apsvērumu dēļ.

(69) Ar noteikumu, ka tas ir nepieciešams starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanai, dalībvalstīm būtu jāspēj apmainīties ar īpašu informāciju, kas ir būtiska minētajam nolūkam, bez pieteikuma iesniedzēja piekrišanas, ja šāda informācija ir nepieciešama atbildīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, lai tās varētu pildīt savus pienākumus, jo īpaši tos, kas izriet no Regulas (ES) 2024/1348.

(70) Lai nodrošinātu skaidru un efektīvu pārcelšanas procedūru, būtu jāparedz īpaši noteikumi par labuma guvēju dalībvalsti un ieguldītāju dalībvalsti. Ja atbildība nav noteikta pirms pārcelšanas, atbildīgai būtu jākļūst pārcelšanas mērķa dalībvalstij, izņemot gadījumus, kad tiktu piemēroti ar ģimeni saistīti kritēriji. Šajā regulā paredzētie noteikumi un garantijas attiecībā uz pārsūtīšanu būtu attiecīgā gadījumā jāpiemēro arī pārsūtīšanai pārcelšanas nolūkā. Šādiem noteikumiem būtu jānodrošina, ka tiek saglabāta ģimenes vienotība un ka personas, kas varētu apdraudēt iekšējo drošību, netiek pārceltas.

(71) Ja dalībvalstis veic pārcelšanu kā solidaritātes ieguldījumu, būtu jāsniedz pienācīgs un samērīgs finansiāls atbalsts no Savienības budžeta. Lai stimulētu dalībvalstis piešķirt prioritāti nepavadītu nepilngadīgo pārcelšanai, būtu jāsniedz lielāks stimulējošs ieguldījums attiecībā uz nepavadītiem nepilngadīgajiem.

(72) Vajadzētu būt iespējamam izmantot Patvēruma, migrācijas un integrācijas fonda, kas izveidots ar Regulu (ES) 2021/1147, un citu attiecīgo Savienības fondu ("Fondi") resursus, lai sniegtu atbalstu dalībvalstīm to centienos šīs regulas piemērošanā saskaņā ar noteikumiem, kas reglamentē Fondu izmantošanu, un neskarot citas prioritātes, kuras atbalsta Fondi. Šajā sakarībā dalībvalstīm būtu jāspēj izmantot piešķīrumus saskaņā ar savām attiecīgajām programmām, tostarp summas, kas tiks darītas pieejamas pēc vidusposma pārskatīšanas. Vajadzētu būt iespējamam tematisko mehānismu ietvaros darīt pieejamu papildu atbalstu, jo īpaši tām dalībvalstīm, kurām varētu būt vajadzība palielināt savas spējas pie ārējām robežām vai kuras saskaras ar īpašu spiedienu vai vajadzībām saistībā ar savām patvēruma un uzņemšanas sistēmām un pie savām ārējām robežām.

(73) Regula (ES) 2021/1147 būtu jāgroza, lai garantētu pilnīgu ieguldījumu solidaritātes darbību kopējos attiecināmajos izdevumos no Savienības budžeta, kā arī lai ieviestu īpašas ziņošanas prasības attiecībā uz minētajām darbībām kā daļu no spēkā esošajiem ziņošanas pienākumiem par Fondu īstenošanu.

(74) Nosakot solidaritātes darbību izdevumu attiecināmības periodu, būtu jāņem vērā nepieciešamība savlaicīgi īstenot solidaritātes darbības. Turklāt, ņemot vērā šajā regulā paredzēto finanšu pārvedumu solidāro raksturu, šādi pārvedumi būtu pilnībā jāizmanto, lai finansētu solidaritātes darbības.

([15]) Komisijas Regula (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV L 222, 5.9.2003., 3. lpp.).

(75) Šīs regulas piemērošanu var atvieglot un tās lietderīgumu paaugstināt, dalībvalstīm noslēdzot divpusējas vienošanās par kompetento struktūrvienību saziņas uzlabošanu, procedūru termiņu saīsināšanu vai atbildības uzņemšanās pieprasījumu, atpakaļpieņemšanas paziņojumu apstrādes vienkāršošanu vai procedūru izveidi personu pārsūtīšanas veikšanai un pārsūtīšanas efektivitātes uzlabošanai.

(76) Būtu jānodrošina ar Regulu (ES) Nr. 604/2013 izveidotās sistēmas atbildīgās dalībvalsts noteikšanai un ar šo regulu noteiktās sistēmas nepārtrauktība. Līdzīgi būtu jānodrošina konsekvence starp šo regulu un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2024/1358 ([16]).

(77) Lai veicinātu praktisko sadarbību un informācijas apmaiņu visos ar šīs regulas piemērošanu saistītajos jautājumos, arī praktisko rīku un norādījumu izstrādē, būtu jāizveido viens vai vairāki dalībvalstu kompetento iestāžu tīkli, kurus atbalstītu Savienības Patvēruma aģentūra. Minēto tīklu mērķim vajadzētu būt regulāru sanāksmju rīkošanai, lai veicinātu uzticēšanās veidošanu un vienādu izpratni par jebkādām šīs regulas īstenošanas problēmām dalībvalstīs.

(78) Ar Regulu (ES) 2024/1358 izveidotās *Eurodac* sistēmas darbībai būtu jāatvieglo šīs regulas piemērošana.

(79) Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 767/2008 ([17]) izveidotās Vīzu informācijas sistēmas (VIS) darbībai, jo īpaši tās 21. un 22. panta īstenošanai, būtu jāatvieglo šīs regulas piemērošana.

(80) Attieksmē pret personām, uz kurām attiecas šī regula, dalībvalstīm ir jāievēro savi pienākumi, kas noteikti ar starptautisko tiesību instrumentiem, ieskaitot attiecīgo Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru.

(81) Uz personas datu apstrādi, ko veic dalībvalstis, piemērojot šo regulu, attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 ([18]). Dalībvalstīm būtu jāīsteno piemēroti tehniskie un organizatoriskie pasākumi, lai nodrošinātu un spētu pierādīt, ka apstrāde tiek veikta saskaņā ar minēto regulu un šīs regulas noteikumiem, ar kuriem precizētas minētās regulas prasības. Jo īpaši minētajiem pasākumiem būtu jānodrošina saskaņā ar šo regulu apstrādāto personas datu drošība un jānovērš nelikumīga vai neatļauta piekļuve apstrādātajiem personas datiem, to atklāšana, grozīšana vai zudums. Katras dalībvalsts kompetentajai uzraudzības iestādei vai iestādēm būtu jāuzrauga, vai attiecīgās iestādes personas datus apstrādā likumīgi, arī tas, vai likumīgi pārsūta tos iestādēm, kuru kompetencē ir drošības pārbaužu veikšana. Datu subjekti, lieki nekavējoties, būtu jāinformē jo īpaši tad, ja personas datu aizsardzības pārkāpums, visticamāk, varētu lielā mērā apdraudēt viņu tiesības un brīvības atbilstīgi Regulai (ES) 2016/679.

(82) Dalībvalstīm un Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām, īstenojot šo regulu, būtu jāveic visi vajadzīgie samērīgie pasākumi, lai nodrošinātu personas datu drošu glabāšanu.

(83) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai, būtu jāpiešķir konkrētas īstenošanas pilnvaras Komisijai. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011 ([19]), izņemot Komisijas īstenošanas lēmumus, ar ko nosaka, vai dalībvalsti skar migrācijas spiediens,

([16]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2024/1358 (2024. gada 14. maijs) par biometrisko datu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2024/1351 un (ES) 2024/1350 un Padomes Direktīvu 2001/55/EK un lai identificētu trešās valsts valstspiederīgos un bezvalstniekus, kuri uzturas nelikumīgi, un par dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu un Eiropola pieprasījumiem veikt salīdzināšanu ar *Eurodac* datiem tiesībaizsardzības nolūkos, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2018/1240 un (ES) 2019/818 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 603/2013 (OV L, 2024/1358, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj).

([17]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 767/2008 (2008. gada 9. jūlijs) par Vīzu informācijas sistēmu (VIS) un datu apmaiņu starp dalībvalstīm saistībā ar īstermiņa vīzām (VIS regula) (OV L 218, 13.8.2008., 60. lpp.).

([18]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

([19]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

migrācijas spiediena risks vai ievērojama migrācijas situācija.

(84) Lai paredzētu papildu noteikumus, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras saskaņā ar LESD 290. pantu pieņemt aktus attiecībā uz nepavadīta nepilngadīgā ģimenes locekļu, brāļu vai māsu vai radinieku identificēšanu; kritērijiem, pēc kuriem noteikt, vai pastāv pierādītas ģimenes saiknes attiecībā uz nepavadītiem nepilngadīgajiem; kritērijiem, pēc kuriem novērtēt radinieka spējas rūpēties par nepavadītu nepilngadīgo, arī situācijās, kad nepavadītā nepilngadīgā ģimenes locekļi, brāļi vai māsas vai radinieki uzturas vairāk nekā vienā dalībvalstī; elementiem, kas jāņem vērā, lai novērtētu atkarības saikni; kritērijiem, pēc kuriem novērtēt pierādītu ģimenes saikņu esamību attiecībā uz atkarīgām personām; kritērijiem, pēc kuriem novērtēt attiecīgās personas spēju rūpēties par apgādājamo, un elementiem, kas jāņem vērā, lai novērtētu nespēju ilgāku laiku ceļot, vienlaikus pilnībā respektējot šajā regulā noteiktās bērna labākās intereses. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu ([20]). Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.

(85) Regulā (ES) Nr. 604/2013 ir jāizdara vairākas būtiskas izmaiņas. Skaidrības labad minētā regula būtu jāatceļ.

(86) Lai efektīvi pārraudzītu šīs regulas piemērošanu, tā ir regulāri jāizvērtē.

(87) Šajā regulā ir ievērotas pamattiesības un atzīti principi, kas garantēti Savienības un starptautiskajos tiesību aktos, tostarp Hartā. Konkrētāk, šī regula tiecas nodrošināt, ka tiek pilnībā ievērotas Hartas 18. pantā garantētās patvēruma tiesības, kā arī tiesības, kas atzītas tās 1., 4., 7., 24. un 47. pantā. Tādēļ dalībvalstīm būtu attiecīgi jāpiemēro šī regula, pilnībā ievērojot minētās pamattiesības.

(88) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus – proti, izveidot tādus kritērijus un mehānismus tās dalībvalsts noteikšanai, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka kādā no dalībvalstīm reģistrēta starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, un izveidot solidaritātes mehānismu, ar ko atbalstītu dalībvalstis migrācijas spiediena situāciju risināšanā, – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet šīs regulas mēroga un iedarbības dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.

(89) Lai nodrošinātu saskanīgu šīs regulas konsekventu īstenošanu no tās piemērošanas sākuma, būtu jāizstrādā un jāīsteno īstenošanas plāni Savienības un valstu līmenī, kuros apzinātas nepilnības un operatīvie pasākumi attiecībā uz katru dalībvalsti.

(90) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā Nr. 22 par Dānijas nostāju, kas pievienots LES un LESD, Dānija nepiedalās šīs regulas pieņemšanā un Dānijai šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro. Ņemot vērā to, ka šīs regulas III, V un VII daļa ir grozījums Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par kritērijiem un mehānismiem, lai noteiktu valsti, kas ir atbildīga par to patvēruma pieteikumu izskatīšanu, kuri iesniegti Dānijā vai kādā citā Eiropas Savienības dalībvalstī, un par *Eurodac* sistēmu pirkstu nospiedumu salīdzināšanai, lai efektīvi piemērotu Dublinas Konvenciju ([21]), 3. panta nozīmē, Dānijai grozījumu pieņemšanas laikā vai 30 dienu laikā pēc tam ir jāpaziņo Komisijai par savu lēmumu īstenot vai neīstenot šādu grozījumu saturu.

(91) Saskaņā ar 1. un 2. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā Nr. 21 par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, un neskarot minētā protokola 4. pantu, Īrija nepiedalās šīs regulas pieņemšanā un šī regula tai nav saistoša un nav jāpiemēro.

([20]) OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.
([21]) OV L 66, 8.3.2006., 38. lpp.

(92) Attiecībā uz Islandi un Norvēģiju – šīs regulas III, V un VII daļa ir jauna tiesību norma jomā, kura ietverta pielikumā Nolīgumam starp Eiropas Kopienu un Islandes Republiku, un Norvēģijas Karalisti par kritērijiem un mehānismiem tās valsts noteikšanai, kas ir atbildīga par to patvēruma lūgumu izskatīšanu, kuri iesniegti kādā dalībvalstī vai Islandē, vai Norvēģijā ([22]).

(93) Attiecībā uz Šveici – šīs regulas III, V un VII daļa ir akts vai pasākums, kurš groza vai pilnveido 1. panta noteikumus Nolīgumā starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par kritērijiem un mehānismiem tās valsts noteikšanai, kas atbildīga par patvēruma pieprasījumu izskatīšanu, kuri iesniegti kādā dalībvalstī vai Šveicē ([23]).

(94) Attiecībā uz Lihtenšteinu – šīs regulas III, V un VII daļa ir akts vai pasākums, kurš groza vai pilnveido 1. panta noteikumus Nolīgumā starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par kritērijiem un mehānismiem tās valsts noteikšanai, kas atbildīga par patvēruma pieprasījumu izskatīšanu, kuri iesniegti kādā dalībvalstī vai Šveicē, uz kuru ir atsauce Protokola starp Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par kritērijiem un mehānismiem, lai noteiktu valsti, kas ir atbildīga par to patvēruma pieteikumu izskatīšanu, kuri iesniegti kādā dalībvalstī vai Šveicē ([24]), 3. pantā,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO REGULU.

I DAĻA

PRIEKŠMETS UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets

Saskaņā ar solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principu, kā noteikts LESD 80. pantā, un lai stiprinātu savstarpēju uzticēšanos, šī regula:

a) nosaka vienotu regulējumu patvēruma un migrācijas pārvaldībai Savienībā un kopējās Eiropas patvēruma sistēmas darbībai;

b) izveido solidaritātes mehānismu;

c) paredz kritērijus un mehānismus par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.

2. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas::

1) "trešās valsts valstspiederīgais" ir persona, kura nav Savienības pilsonis LESD 20. panta 1. punkta nozīmē un kura nav persona, kas izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesībām, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 ([25]) 2. panta 5) punktā;

2) "bezvalstnieks" ir persona, kuru neviena valsts saskaņā ar saviem tiesību aktiem neuzskata par savu valstspiederīgo;

3) "starptautiskās aizsardzības pieteikums" jeb "pieteikums" ir aizsardzības pieprasījums dalībvalstij, ko paudis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks un no kura var saprast nolūku saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu;

([22]) OV L 93, 3.4.2001., 40. lpp.
([23]) OV L 53, 27.2.2008., 5. lpp.
([24]) OV L 160, 18.6.2011., 39. lpp.
([25]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV L 77, 23.3.2016., 1. lpp.).

4) "pieteikuma iesniedzējs" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas paudis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums;

5) "starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana" ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamības vai pamatotības pārbaude, ko veic saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1348 un Regulu (ES) 2024/1347, izņemot procedūras, ko veic atbildīgās dalībvalsts noteikšanai saskaņā ar šo regulu;

6) "starptautiskās aizsardzības pieteikuma atsaukšana" ir tieša vai netieša starptautiskās aizsardzības pieteikuma atsaukšana, ko veic saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1347;

7) "starptautiskās aizsardzības saņēmējs" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kam piešķirta starptautiska aizsardzība, kā definēts Regulas (ES) 2024/1347 3. panta 4) punktā;

8) "ģimenes loceklis", ciktāl šāda ģimene jau ir pastāvējusi pirms pieteikuma iesniedzēja vai ģimenes locekļa ierašanās dalībvalstu teritorijā, ir šādi pieteikuma iesniedzēja ģimenes locekļi, kuri atrodas dalībvalsts teritorijā:

   a) pieteikuma iesniedzēja laulātais vai neprecējies partneris stabilās attiecībās, ja neprecētus pārus uzskata par ekvivalentiem precētiem pāriem saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi;

   b) pieteikuma iesniedzēja vai a) apakšpunktā punktā minēto pāru nepilngadīgs bērns, ja minētais bērns ir neprecējies, un neatkarīgi no tā, vai minētais bērns ir dzimis laulībā vai ārlaulībā vai ir adoptēts, kā definēts valsts tiesību aktos;

   c) ja pieteikuma iesniedzējs ir nepilngadīgais un ir neprecējies – tēvs, māte vai cits pieaugušais, kas ir atbildīgs par pieteikuma iesniedzēju saskaņā ar tās dalībvalsts tiesībām vai praksi, kurā pieaugušais atrodas;

   d) ja starptautiskās aizsardzības saņēmējs ir nepilngadīgais un ir neprecējies – tēvs, māte vai cits pieaugušais, kas ir atbildīgs par minēto saņēmēju saskaņā ar tās dalībvalsts tiesībām vai praksi, kurā saņēmējs atrodas;

9) "radinieks" ir pieteikuma iesniedzēja pieaugusi tante vai tēvocis vai vecvecāks, kas atrodas dalībvalsts teritorijā, neatkarīgi no tā, vai pieteikuma iesniedzējs ir dzimis laulībā vai ārlaulībā vai ir adoptēts, kā noteikts valsts tiesību aktos;

10) "nepilngadīgais" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas jaunāks par 18 gadiem;

11) "nepavadīts nepilngadīgais" ir nepilngadīgais, kas ieceļo dalībvalstu teritorijā bez tāda pieaugušā pavadības, kurš ir atbildīgs par nepilngadīgo saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi, un kamēr šāds pieaugušais nav par minēto nepilngadīgo uzņēmies aizgādību, tostarp nepilngadīgais, kas palicis bez pavadības pēc ieceļošanas dalībvalstu teritorijā;

12) "pārstāvis" ir persona vai organizācija, ko kompetentās struktūras ir norīkojušas, lai palīdzētu nepavadītam nepilngadīgajam un pārstāvētu viņu šajā regulā noteiktajās procedūrās nolūkā nodrošināt bērna labākās intereses un vajadzības gadījumā īstenot nepilngadīgā tiesībspēju un rīcībspēju;

13) "uzturēšanās dokuments" ir atļauja, ko izdevušas iestādes dalībvalstī, kura ļauj trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam uzturēties tās teritorijā, tostarp dokumenti, kas pamato atļauju palikt teritorijā saskaņā ar pagaidu aizsardzības režīmu vai līdz laikam, kad vairs nav apstākļu, kuri attur izpildīt lēmumu par izraidīšanu, izņemot vīzas un uzturēšanās atļaujas, kuras izdotas laikposmā, kāds vajadzīgs, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar šo regulu, vai arī starptautiskās aizsardzības pieteikuma vai uzturēšanās atļaujas pieteikuma izskatīšanas laikā;

14) "vīza" ir dalībvalsts izdota atļauja vai lēmums, kas vajadzīgs tranzītam vai ieceļošanai minētajā dalībvalstī vai vairākās dalībvalstīs uz paredzēto uzturēšanās laiku, tostarp:

   a) atļauja vai lēmums, kas izdots saskaņā ar Savienības tiesību aktiem vai valstu tiesību aktiem un kas vajadzīgs ieceļošanai minētajā dalībvalstī uz paredzēto uzturēšanās laiku, kurš ir ilgāks par 90 dienām;

b) atļauja vai lēmums, kas izdots saskaņā ar Savienības tiesību aktiem vai valstu tiesību aktiem un kas vajadzīgs ieceļošanai minētajā dalībvalstī tranzītā vai uz paredzēto uzturēšanās laiku, kurš nevienā 180 dienu laikposmā nepārsniedz 90 dienas;

c) atļauja vai lēmums, kas derīgs tranzītam caur dalībvalstu vienas vai vairāku lidostu starptautiskā tranzīta zonām;

15) "diploms vai kvalifikācija" ir diploms vai kvalifikācija, kas iegūta un apliecināta dalībvalstī pēc vismaz viena akadēmiskā gada izglītības apguves perioda dalībvalsts teritorijā atzītā valsts vai reģiona izglītības vai arodmācību programmā, kura ir vismaz līdzvērtīga Starptautiskās standartizētās izglītības klasifikācijas 2. līmenim un kuru, ievērojot minētās dalībvalsts leģislatīvos, regulatīvos vai administratīvos noteikumus, nodrošina izglītības iestāde, bet izslēdzot tiešsaistes apmācību vai citus attālinātu mācību veidus;

16) "izglītības iestāde" ir publiska vai privāta izglītības vai arodmācību iestāde, kura iedibināta dalībvalstī un kuru dalībvalsts ir atzinusi saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai administratīvo praksi, pamatojoties uz pārredzamiem kritērijiem;

17) "bēgšana" ir darbība, ar kuru attiecīgā persona nepaliek pieejama kompetentajām administratīvajām vai tiesu iestādēm, piemēram:

a) bez kompetento iestāžu atļaujas atstājot dalībvalsts teritoriju tādu iemeslu dēļ, kas nav ārpus personas kontroles;

b) nepaziņojot par neatrašanos konkrētā izmitināšanas centrā vai noteiktā dzīvesvietas teritorijā, ja to pieprasa dalībvalsts; vai

c) neierodoties kompetentajās iestādēs, ja minētās iestādes to pieprasa;

18) "bēgšanas risks" nozīmē, ka attiecīgā gadījumā, pamatojoties uz valstu tiesību aktos noteiktiem objektīviem kritērijiem, pastāv konkrēti iemesli un apstākļi, kas ļauj uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs varētu aizbēgt;

19) "labuma guvēja dalībvalsts" ir dalībvalsts, kas gūst labumu no solidaritātes ieguldījumiem, kā noteikts šīs regulas IV daļā;

20) "ieguldītāja dalībvalsts" ir dalībvalsts, kura nodrošina vai kurai ir pienākums nodrošināt solidaritātes ieguldījumus labuma guvējai dalībvalstij, kā noteikts šīs regulas IV daļā;

21) "pārsūtīšana" ir tāda lēmuma īstenošana, kas pieņemts, ievērojot 42. pantu;

22) "pārcelšana" ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja vai saņēmēja pārsūtīšana no labuma guvējas dalībvalsts teritorijas uz ieguldītājas dalībvalsts teritoriju;

23) "meklēšanas un glābšanas operācijas" ir meklēšanas un glābšanas operācijas, kā minēts 1979. gada Starptautiskajā konvencijā par meklēšanu un glābšanu uz jūras, kura pieņemta Hamburgā 1979. gada 27. aprīlī;

24) "migrācijas spiediens" ir situācija, ko rada trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku ierašanās pa sauszemi, jūru vai gaisu vai trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku pieteikumi tādā apmērā, kas rada nesamērīgus pienākumus dalībvalstij, ņemot vērā vispārējo situāciju Savienībā, pat labi sagatavotā patvēruma, uzņemšanas un migrācijas sistēmā, un prasa tūlītēju rīcību, jo īpaši solidaritātes ieguldījumus, ievērojot šīs regulas IV daļu; ņemot vērā dalībvalsts ģeogrāfiskās atrašanās vietas īpatnības, migrācijas spiediens ietver situācijas, kad notiek liela skaita trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku ierašanās vai pastāv šādas ierašanās risks, tostarp, ja šāda ierašanās izriet no atkārtoti notiekošām izkāpšanām krastā pēc meklēšanas un glābšanas operācijām vai trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku neatļautas kustības starp dalībvalstīm;

25) "ievērojama migrācijas situācija" ir situācija, kura atšķiras no migrācijas spiediena un kurā kumulatīvā ietekme, ko rada trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku pašreizējās un iepriekšējās ierašanās gadījumu skaits gadā, noved pie tā, ka labi sagatavota patvēruma, uzņemšanas un migrācijas sistēma sasniedz savas kapacitātes robežas;

26) "uzņemšanas apstākļi" ir uzņemšanas apstākļi, kā definēts Direktīvas (ES) 2024/1346 2. panta 6. punktā;

27) "uzņemta persona" ir persona, kuru dalībvalsts ir pieņēmusi uzņemšanai saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1350 vai saskaņā ar valsts līmeņa pārmitināšanas shēmu, uz kuru neattiecas minētā regula;

28) "ES solidaritātes koordinators" ir persona, kuru iecēlusi Komisija un kurai piešķirtas pilnvaras, ievērojot šīs regulas 15. pantu.

II DAĻA

VIENOTS REGULĒJUMS PATVĒRUMA UN MIGRĀCIJAS PĀRVALDĪBAI

I NODAĻA

Visaptveroša pieeja

3. pants

Visaptveroša pieeja patvēruma un migrācijas pārvaldībai

1. Savienības un dalībvalstu kopējās darbības patvēruma un migrācijas pārvaldībā to attiecīgajās kompetences jomās pamatojas uz solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principu, kā noteikts LESD 80. pantā, pamatojoties uz visaptverošu pieeju, un to pamatā ir integrētas politikas veidošanas princips saskaņā ar starptautiskajiem un Savienības tiesību aktiem, tostarp pamattiesībām.

Ar vispārējo mērķi efektīvi pārvaldīt patvērumu un migrāciju piemērojamo Savienības tiesību aktu ietvaros, minētajām darbībām ir šādi mērķi:

a) nodrošināt saskaņotību starp patvēruma un migrācijas pārvaldības politiku migrācijas plūsmu uz Savienību pārvaldībā;

b) vērstos pret attiecīgajiem migrācijas maršrutiem un neatļautu kustību starp dalībvalstīm.

2. Komisija, Padome un dalībvalstis nodrošina patvēruma un migrācijas pārvaldības politikas konsekventu īstenošanu, ietverot gan iekšējos, gan ārējos minētās politikas komponentus, apspriežoties ar iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām, kuras ir atbildīgas par ārējās politikas jomām.

4. pants

Visaptverošās pieejas iekšējie komponenti

Lai sasniegtu šīs regulas 3. pantā noteiktos mērķus, visaptverošās pieejas iekšējos komponentus veido šādi elementi:

a) cieša sadarbība un savstarpēja partnerība Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru, dalībvalstu un starptautisko organizāciju starpā;

b) dalībvalstu ārējo robežu efektīva pārvaldība, kuras pamatā ir Eiropas integrētā robežu pārvaldība, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2019/1896 ([26]) 3. pantā;

c) pilnīga starptautiskajās un Savienības tiesībās noteikto pienākumu ievērošana attiecībā pret jūrā izglābtām personām;

([26]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/1896 (2019. gada 13. novembris) par Eiropas Robežu un krasta apsardzi un ar ko atceļ Regulas (ES) Nr. 1052/2013 un (ES) 2016/1624 (OV L 295, 14.11.2019., 1. lpp.).

d) ātra un efektīva piekļuve taisnīgai un efektīvai starptautiskās aizsardzības procedūrai dalībvalstu teritorijā, tostarp pie dalībvalstu ārējām robežām, dalībvalstu teritoriālajos ūdeņos vai tranzīta zonās, un trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku atzīšana par bēgļiem vai alternatīvās aizsardzības saņēmējiem saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1348 un Regulu (ES) 2024/1347;

e) par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšana;

f) efektīvi pasākumi, lai samazinātu stimulus trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku neatļautai kustībai starp dalībvalstīm un lai novērstu šādu kustību;

g) pieteikuma iesniedzēju piekļuve pienācīgiem uzņemšanas apstākļiem saskaņā ar Direktīvu (ES) 2024/1346;

h) to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanas efektīva pārvaldība, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi, saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/115/EK ([27]);

i) efektīvi pasākumi, lai sniegtu stimulus un atbalstu starptautiskās aizsardzības saņēmēju integrācijai dalībvalstīs;

j) pasākumi, kuru mērķis ir apkarot ekspluatāciju un samazināt nelegālu nodarbinātību saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/52/EK ([28]);

k) attiecīgā gadījumā Savienības līmenī, tostarp Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūras un Eiropas Savienības Patvēruma aģentūras ("Patvēruma aģentūra"), izveidoto operatīvo rīku un Savienības informācijas sistēmu, ko pārvalda Eiropas Savienības Aģentūra lielapjoma IT sistēmu darbības pārvaldībai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā (*eu-LISA*), ieviešana un izmantošana.

5. pants

Visaptverošās pieejas ārējie komponenti

Lai sasniegtu 3. pantā noteiktos mērķus, Savienība un dalībvalstis savas attiecīgās kompetences ietvaros veicina un veido īpaši pielāgotas un savstarpēji izdevīgas partnerības, pilnībā ievērojot starptautiskos un Savienības tiesību aktus un pamatojoties uz cilvēktiesību pilnīgu ievērošanu, un veicina ciešu sadarbību ar attiecīgajām trešām valstīm divpusējā, reģionālā, daudzpusējā un starptautiskā līmenī, tostarp:

a) veicina likumīgu migrāciju un likumīgus ceļus trešo valstu valstspiederīgajiem, kam vajadzīga starptautiskā aizsardzība, un personām, kuras citādi uzņemtas, lai likumīgi pastāvīgi uzturētos dalībvalstīs;

b) atbalsta partnerus, kas uzņem lielu skaitu migrantu un bēgļu, kuriem nepieciešama aizsardzība, un veido to darbības spējas migrācijas, patvēruma un robežu pārvaldībā, pilnībā respektējot cilvēktiesības;

c) novērš neatbilstīgu migrāciju un apkaro migrantu kontrabandu un cilvēku tirdzniecību, tostarp samazinot šo nodarījumu izraisīto neaizsargātību, vienlaikus nodrošinot tiesības pieteikties starptautiskajai aizsardzībai;

d) vēršas pret neatbilstīgas migrācijas un piespiedu pārvietošanas pamatcēloņiem un virzītājspēkiem;

e) sekmē efektīvu atgriešanu, atpakaļuzņemšanu un reintegrāciju;

f) nodrošina pilnīgu kopējās vīzu politikas īstenošanu.

([27]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (OV L 348, 24.12.2008., 98. lpp.).

([28]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/52/EK (2009. gada 18. jūnijs), ar ko nosaka minimālos standartus sankcijām un pasākumiem pret darba devējiem, kas nodarbina trešo valstu valstspiederīgos, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi (OV L 168, 30.6.2009., 24. lpp.).

6. pants

Solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma princips

1. Īstenojot savus pienākumus atbilstīgi šai regulai, Savienība un dalībvalstis ievēro solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principu, kā noteikts LESD 80. pantā, un ņem vērā to kopīgo ieinteresētību Savienības patvēruma un migrācijas pārvaldības politikas reālā darbībā.

2. Pildot savus pienākumus atbilstīgi šai regulai, dalībvalstis cieši sadarbojas un:

a) izveido un uztur valsts patvēruma un migrācijas pārvaldības sistēmas, kas nodrošina efektīvu piekļuvi starptautiskās aizsardzības procedūrām, piešķir starptautisko aizsardzību pieteikuma iesniedzējiem, kam tā ir vajadzīga, un nodrošina efektīvu un cieņpilnu to trešo valstu valstspiederīgo, kuras uzturas nelikumīgi, atgriešanu saskaņā ar Direktīvu 2008/115/EK, un nodrošina starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pienācīgu uzņemšanu un iegulda tajā saskaņā ar Direktīvu (ES) 2024/1346;

b) nodrošina, ka tiek piešķirti nepieciešamie resursi un pietiekams kompetents personāls šīs regulas īstenošanai, un, ja dalībvalstis uzskata to par nepieciešamu vai attiecīgā gadījumā, pieprasa šim nolūkam atbalstu no attiecīgajām Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām;

c) pilnībā ievērojot pamattiesības, veic visus vajadzīgos un samērīgos pasākumus, lai novērstu un mazinātu neatbilstīgu migrāciju uz dalībvalstu teritorijām, tostarp lai novērstu un apkarotu migrantu kontrabandu un cilvēku tirdzniecību un lai aizsargātu migrantu kontrabandā un cilvēku tirdzniecībā izmantoto cilvēku tiesības;

d) pareizi un ātri piemēro noteikumus par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanu un vajadzības gadījumā veic pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, ievērojot III daļas I–VI nodaļu un IV daļas I nodaļu;

e) sniedz efektīvu atbalstu citām dalībvalstīm solidaritātes ieguldījumu veidā, pamatojoties uz II daļā vai IV daļā izklāstītajām vajadzībām;

f) veic efektīvus pasākumus, lai samazinātu stimulus trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku neatļautai kustībai starp dalībvalstīm un lai to novērstu.

3. Lai atbalstītu dalībvalstis to pienākumu izpildē, pastāvīgajā ES migrācijas atbalsta rīkkopā ietilpst vismaz šādi elementi:

a) operatīvā un tehniskā palīdzība, ko sniedz attiecīgās Savienības struktūras, biroji un aģentūras saskaņā ar savām pilnvarām, jo īpaši Patvēruma aģentūra saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/2303 ([29]), Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūra saskaņā ar Regulu (ES) 2019/1896 un Eiropas Savienības Aģentūra tiesībaizsardzības sadarbībai (Eiropols) saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/794 ([30]);

b) atbalsts, ko Savienības fondi sniedz šajā daļā noteiktā vienotā regulējuma īstenošanai saskaņā ar Regulu (ES) 2021/1147 un attiecīgā gadījumā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/1148 ([31]);

c) atkāpes, kas paredzētas Savienības *acquis*, nodrošinot dalībvalstīm instrumentus, kuri vajadzīgi, lai reaģētu uz konkrētām migrācijas problēmām, kā minēts Regulās (ES) 2024/1359 un (ES) 2024/1348, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2024/1349 ([32]);

([29]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/2303 (2021. gada 15. decembris) par Eiropas Savienības Patvēruma aģentūru un ar ko atceļ Regulu (ES) Nr. 439/2010 (OV L 468, 30.12.2021., 1. lpp.).

([30]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/794 (2016. gada 11. maijs) par Eiropas Savienības Aģentūru tiesībaizsardzības sadarbībai (Eiropolu) un ar kuru aizstāj un atceļ Padomes Lēmumus 2009/371/TI, 2009/934/TI, 2009/935/TI, 2009/936/TI un 2009/968/TI (OV L 135, 24.5.2016., 53. lpp.).

([31]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/1148 (2021. gada 7. jūlijs), ar ko izveido finansiāla atbalsta instrumentu robežu pārvaldībai un vīzu politikai, kurš ir daļa no Integrētās robežu pārvaldības fonda (OV L 251, 15.7.2021., 48. lpp.).

([32]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1349 (2024. gada 14. maijs), ar ko izveido atgriešanas robežprocedūru un groza Regulu (ES) 2021/1148 (OV L, 2024/1349, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1349/oj).

d) Savienības civilās aizsardzības mehānisma aktivizēšana saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/836 ([33]);

e) pasākumi, lai veicinātu atgriešanas un reintegrācijas darbības, tostarp sadarbojoties ar trešām valstīm un pilnībā ievērojot pamattiesības;

f) pastiprinātas darbības un starpnozaru aktivitātes migrācijas ārējās dimensijas jomā;

g) pastiprināti diplomātiski un politiski pasākumi;

h) koordinētas komunikācijas stratēģijas;

i) atbalsts efektīvai un cilvēktiesībās balstītai migrācijas politikai trešās valstīs;

j) likumīgas migrācijas un labi pārvaldītas mobilitātes veicināšana, tostarp stiprinot divpusējas, reģionālas un starptautiskas partnerības migrācijas, piespiedu pārvietošanas, likumīgu ceļu un mobilitātes partnerību jomās.

7. pants

Stratēģiskā pieeja patvēruma un migrācijas pārvaldībai valsts līmenī

1. Dalībvalstis ievieš valsts stratēģijas, kurās paredz stratēģisku pieeju, lai nodrošinātu, ka tām ir spējas savas patvēruma un migrācijas pārvaldības sistēmas efektīvai īstenošanai pilnīgi atbilstīgi to Savienības un starptautiskajos tiesību aktos paredzētajiem pienākumiem, ņemot vērā to valsts īpašo situāciju, jo īpaši ģeogrāfisko atrašanās vietu.

Izstrādājot savas valsts stratēģijas, dalībvalstis attiecīgā gadījumā un saskaņā ar valsts tiesību aktiem var apspriesties ar Komisiju un attiecīgajām Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām, jo īpaši Patvēruma aģentūru, kā arī vietējām un reģionālajām iestādēm. Minētās stratēģijas ietver vismaz:

a) preventīvos pasākumus migrācijas spiediena riska mazināšanai un ārkārtas rīcības plānošanu, kurā ņem vērā saskaņā ar Regulu (ES) 2019/1896, Regulu (ES) 2021/2303 un Direktīvu (ES) 2024/1346 veikto ārkārtas rīcības plānošanu un Komisijas ziņojumus, kas izdoti, ievērojot Ieteikumu (ES) 2020/1366;

b) informāciju par to, kā dalībvalstis īsteno šajā daļā izklāstītos principus un kā no tiem izrietošie juridiskie pienākumi tiek pildīti valsts līmenī;

c) informāciju par to, kā ir ņemti vērā rezultāti, kas gūti Patvēruma aģentūras un Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūras veiktajā uzraudzībā un saskaņā ar Regulu (ES) 2022/922 veiktajā izvērtēšanā, kā arī saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1356 10. pantu veiktajā uzraudzībā.

2. Valsts stratēģijās ņem vērā citas attiecīgās stratēģijas un esošos atbalsta pasākumus, jo īpaši atbalsta pasākumus atbilstīgi Regulām (ES) 2021/1147 un (ES) 2021/2303, un tās ir saskanīgas un komplementāras ar valsts stratēģijām Eiropas integrētai robežu pārvaldībai, kas izveidotas saskaņā ar Regulas (ES) 2019/1896 8. panta 6. punktu.

3. Dalībvalstis savas patvēruma un migrācijas pārvaldības stratēģijas nosūta Komisijai sešus mēnešus pirms 8. pantā minētās Stratēģijas pieņemšanas.

4. Savienības finansiālais un operatīvais atbalsts pienākumu īstenošanai, tostarp operatīvais atbalsts no tās struktūrām, birojiem un aģentūrām, tiek sniegts saskaņā ar Regulām (ES) 2019/1986, (ES) 2021/1147, (ES) 2021/2303 un attiecīgā gadījumā Regulu (ES) 2021/1148.

5. Komisija uzrauga migrācijas situāciju un sniedz informāciju par to, izmantojot regulārus ziņojumus par situāciju, kuru pamatā ir dati un informācija, ko sniedzis Eiropas Ārējās darbības dienests, Patvēruma aģentūra, Eiropas Robežu un krasta

([33]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/836 (2021. gada 20. maijs), ar ko groza Lēmumu Nr. 1313/2013/ES par Savienības civilās aizsardzības mehānismu (OV L 185, 26.5.2021., 1. lpp.).

apsardzes aģentūra, Eiropols un Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūra, un jo īpaši informāciju, kas savākta, ievērojot Rekomendāciju (ES) 2020/1366 un Migrācijas sagatavotības un krīzes plāna un tā tīkla ietvaros, un vajadzības gadījumā informāciju, ko sniegušas dalībvalstis.

6. Komisija ar īstenošanas aktiem izveido veidni, kas dalībvalstīm jāizmanto, lai nodrošinātu, ka to valsts stratēģijas ir salīdzināmas attiecībā uz konkrētiem pamatelementiem, piemēram, ārkārtas rīcības plānošanu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

8. pants

Eiropas patvēruma un migrācijas pārvaldības ilgtermiņa stratēģija

1. Komisija pēc apspriešanās ar dalībvalstīm, ņemot vērā attiecīgos Savienības struktūru, biroju un aģentūru ziņojumus un analīzi un izmantojot 7. pantā minētās valstu stratēģijas, izstrādā Eiropas patvēruma un migrācijas pārvaldības stratēģiju piecu gadu ("Stratēģija"), kurā izklāstīta stratēģiskā pieeja, lai nodrošinātu valstu stratēģiju konsekventu īstenošanu. Komisija Stratēģiju nosūta Eiropas Parlamentam un Padomei. Stratēģija nav juridiski saistoša.

2. Pirmo Stratēģiju pieņem līdz 2025. gada 12. decembrim un pēc tam ik piecus gadus.

3. Stratēģijā iekļauj 4. un 5. pantā uzskaitītos komponentus, piešķir nozīmīgu lomu Eiropas Savienības Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrai, kā arī ņem vērā:

a) dalībvalstu patvēruma un migrācijas pārvaldības stratēģiju, kas minētas 7. pantā, īstenošanu un to atbilstību Savienības un starptautiskajiem tiesību aktiem;

b) attiecīgo informāciju, ko Komisija ieguvusi, ievērojot Ieteikumu (ES) 2020/1366;

c) Komisijas un Patvēruma aģentūras savākto informāciju par Savienības patvēruma *acquis* īstenošanu;

d) informāciju, kas iegūta no Eiropas Ārējās darbības dienesta un attiecīgajām Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām, jo īpaši Patvēruma aģentūras, Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūras un Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras ziņojumus;

e) jebkādu citu attiecīgo informāciju, tostarp no dalībvalstīm, uzraudzības iestādēm, starptautiskām organizācijām un citām attiecīgām struktūrām, birojiem, aģentūrām vai organizācijām.

II NODAĻA

Ikgadējais migrācijas pārvaldības cikls

9. pants

Ikgadējais Eiropas ziņojums par patvērumu un migrāciju

1. Komisija katru gadu pieņem Eiropas ikgadējo patvēruma un migrācijas ziņojumu, kurā novērtē patvēruma, uzņemšanas un migrācijas situācija iepriekšējo 12 mēnešu periodā un visas iespējamās norises un sniedz stratēģisku situācijas ainu migrācijas un patvēruma jomā, ko izmanto arī kā agrīnās brīdināšanas un izpratnes veicināšanas instrumentu Savienībai ("ziņojums").

2. Ziņojuma pamatā ir attiecīgi kvantitatīvi un kvalitatīvi dati un informācija, ko sniegušas dalībvalstis, Eiropas Ārējās darbības dienests, Patvēruma aģentūra, Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūra, Eiropols un Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūra. Tajā var ņemt vērā arī informāciju, ko sniegušas citas attiecīgās struktūras, biroji, aģentūras vai organizācijas.

3. Ziņojumā iekļauj šādus elementus:

a) vispārējās situācijas novērtējums, kas aptver visus migrācijas maršrutus uz Savienību un visās dalībvalstīs, jo īpaši:

i) starptautiskās aizsardzības pieteikumu skaits un pieteikuma iesniedzēju valstspiederība;

ii) identificēto nepavadīto nepilngadīgo skaits un, ja pieejams, personu ar īpašām uzņemšanas vai procesuālām vajadzībām skaits;

iii) to trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku skaits, kuriem piešķirta starptautiskā aizsardzība saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1347;

iv) pirmās instances un galīgo patvēruma lēmumu skaits;

v) dalībvalstu uzņemšanas spējas;

vi) to trešo valstu valstspiederīgo skaits, par kuriem dalībvalstu iestādes ir atklājušas, ka viņi neatbilst vai vairs neatbilst ieceļošanas, uzturēšanās vai pastāvīgas uzturēšanās nosacījumiem dalībvalstī, tostarp personas, kas pārsniedz atļautās uzturēšanās termiņu, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/2226 ([34]) 3. panta 1. punkta 19) apakšpunktā;

vii) dalībvalstu izdoto atgriešanas lēmumu skaits un tādu trešo valstu valstspiederīgo skaits, kuri ir atstājuši dalībvalstu teritoriju saskaņā ar atgriešanas lēmumu, kas ievēro Direktīvu 2008/115/EK;

viii) tādu trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku skaits, kurus dalībvalstis uzņēmušas, izmantojot Savienības un valsts pārmitināšanas vai humanitārās uzņemšanas shēmas;

ix) tādu trešo valstu valstspiederīgo skaits, uz kuriem attiecas Regulā (ES) 2024/1348 un Regulā (ES) 2024/1349 paredzētā robežprocedūra, kā arī viņu valstspiederība;

x) ienākošo un izejošo atbildības uzņemšanās pieprasījumu vai atpakaļpieņemšanas paziņojumu skaits saskaņā ar 39. un 41. pantu;

xi) pārsūtīšanas lēmumu skaits un saskaņā ar šo regulu veikto pārsūtīšanu skaits;

xii) to trešo valstu valstspiederīgo skaits, kuri izkāpuši krastā pēc meklēšanas un glābšanas operācijām un darbībām, un minēto trešo valstu iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu skaits;

xiii) dalībvalstis, kurās atkārtoti notiek ierašanās pa jūru, jo īpaši izkāpjot krastā pēc meklēšanas un glābšanas operācijām;

xiv) to trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku skaits, kam atteikta ieceļošana saskaņā ar Regulas (ES) 2016/399 14. pantu;

xv) to trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku skaits, uz kuriem attiecas pagaidu aizsardzība saskaņā ar Padomes Direktīvu 2001/55/EK ([35]);

xvi) tādu personu skaits, kas aizturētas sakarā ar ārējās sauszemes, jūras vai gaisa robežas neatbilstīgu šķērsošanu, un, ja ir pieejami dati un tie ir pārbaudāmi, neatbilstīgas robežšķērsošanas mēģinājumu skaits;

xvii) atbalsts, ko Savienības struktūras, biroji un aģentūras sniegušas dalībvalstīm;

b) prognoze nākamajam gadam, tostarp paredzamais ierašanās pa jūru gadījumu skaits, pamatojoties uz vispārējo migrācijas situāciju iepriekšējā gadā un ņemot vērā pašreizējo situāciju, vienlaikus atspoguļojot arī iepriekšēju spiedienu;

([34]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/2226 (2017. gada 30. novembris), ar ko izveido ieceļošanas/izceļošanas sistēmu (IIS), lai reģistrētu to trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un izceļošanas datus un ieceļošanas atteikumu datus, kuri šķērso dalībvalstu ārējās robežas, un ar ko paredz nosacījumus piekļuvei IIS tiesībaizsardzības nolūkos, un ar ko groza Konvenciju, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un Regulas (EK) Nr. 767/2008 un (ES) Nr. 1077/2011 (OV L 327, 9.12.2017., 20. lpp.).

([35]) Padomes Direktīva 2001/55/EK (2001. gada 20. jūlijs) par obligātajiem standartiem, lai pārvietoto personu masveida pieplūduma gadījumā sniegtu tām pagaidu aizsardzību, un par pasākumiem, lai līdzsvarotu dalībvalstu pūliņus, uzņemot šādas personas un uzņemoties ar to saistītās sekas (OV L 212, 7.8.2001., 12. lpp.).

c) informācija par sagatavotības līmeni Savienībā un dalībvalstīs un paredzamo situāciju iespējamo ietekmi;

d) informācija par dalībvalstu spējām, jo īpaši par uzņemšanas spējām;

e) rezultāti, kas gūti Patvēruma aģentūras un Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūras veiktajā uzraudzībā un saskaņā ar Regulu (ES) 2022/922 veiktajā izvērtēšanā, kā arī saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1356 10. pantu veiktajā uzraudzībā, kā minēts šīs regulas 7. panta 1. punkta otrās daļas c) apakšpunktā;

f) novērtējums par to, vai ir vajadzīgi solidaritātes pasākumi un pasākumi atbilstīgi pastāvīgo ES rīkkopu migrācijas atbalstam, lai atbalstītu attiecīgo dalībvalsti vai dalībvalstis.

4. Komisija pieņem ziņojumu katru gadu līdz 15. oktobrim un nosūta to Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Ziņojums veido pamatu Savienības līmeņa lēmumiem par pasākumiem, kas vajadzīgi migrācijas situāciju pārvaldībai.

6. Pirmo ziņojumu izdod līdz 2025. gada 15. oktobrim.

7. Ziņojuma vajadzībām dalībvalstis, Patvēruma aģentūra, Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūra, Eiropols un Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūra līdz katra gada 1. jūnijam sniedz 10. pantā minēto informāciju.

8. Komisija katru gadu jūlija pirmajā pusē sasauc slēgtu ES migrācijas sagatavotības un krīzes pārvaldības mehānisma sanāksmi, lai iepazīstinātu ar sākotnējo situācijas novērtējumu un apmainītos ar informāciju ar minētā mehānisma locekļiem. ES migrācijas sagatavotības un krīzes pārvaldības mehānisma sastāvu un darbības veidu reglamentē Ieteikums (ES) 2020/1366 tā sākotnējā redakcijā.

9. Dalībvalstis un attiecīgās Savienības struktūras, biroji un aģentūras katru gadu līdz 1. septembrim sniedz Komisijai atjauninātu informāciju.

10. Komisija katru gadu līdz 30. septembrim sasauc slēgtu ES migrācijas sagatavotības un krīzes pārvaldības mehānisma sanāksmi, lai iepazīstinātu ar konsolidēto situācijas novērtējumu. ES migrācijas sagatavotības un krīzes pārvaldības mehānisma sastāvu un darbības veidu reglamentē Ieteikums (ES) 2020/1366 tā sākotnējā redakcijā.

10. pants

Informācija vispārējās migrācijas situācijas, migrācijas spiediena, migrācijas spiediena riska vai ievērojamas migrācijas situācijas novērtēšanai

1. Vērtējot vispārējo migrācijas situāciju vai to, vai dalībvalsts ir pakļauta migrācijas spiedienam, migrācijas spiediena riskam vai saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, Komisija izmanto 9. pantā minēto ziņojumu un ņem vērā jebkādu papildu informāciju, ievērojot 9. panta 3. punkta a) apakšpunktu.

2. Komisija arī ņem vērā:

a) attiecīgās dalībvalsts sniegto informāciju, tostarp tās vajadzību un spēju un sagatavotības pasākumu aplēses, un visu attiecīgo papildu informāciju, kas sniegta 7. pantā minētajā valsts stratēģijā;

b) to, kāda līmeņa sadarbība ir ar trešām izcelsmes un tranzīta valstīm, pirmajām patvēruma valstīm un drošām trešām valstīm, kā definēts Regulā (ES) 2024/1348, migrācijas, kā arī atgriešanas un atpakaļuzņemšanas jomā, tostarp ņemot vērā gada ziņojumu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 810/2009 ([36]) 25.a pantu;

([36]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) (OV L 243, 15.9.2009., 1. lpp.).

c) ģeopolitisko situāciju attiecīgajās trešās valstīs, kā arī migrācijas pamatcēloņus un iespējamas migrantu instrumentalizācijas situācijas, un iespējamas norises neatbilstīgas ierašanās jomā pāri Savienības ārējām robežām, kas var ietekmēt migrācijas plūsmas;

d) attiecīgos ieteikumus, kas paredzēti Regulas (ES) 2022/922 20. pantā, Regulas (ES) 2021/2303 15. pantā un Regulas (ES) 2019/1896 32. panta 7. punktā;

e) informāciju, kas iegūta, ievērojot Ieteikumu (ES) 2020/1366;

f) integrētos situācijas apzināšanās un analīzes ziņojumus atbilstīgi Padomes Īstenošanas lēmumam (ES) 2018/1993 ([37]), ar noteikumu, ka ir aktivizēti integrētie krīzes situāciju politiskās reaģēšanas mehānismi vai izdots situācijas apzināšanās un analīzes ziņojums ES migrācijas sagatavotības un krīzes pārvaldības mehānisma pirmajā posmā, ja integrētie krīzes situāciju politiskās reaģēšanas mehānismi nav aktivizēti;

g) informāciju no vīzu režīma liberalizācijas ziņošanas procesa un dialogiem ar trešām valstīm;

h) Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras ceturkšņa biļetenus par migrāciju un citus ziņojumus;

i) atbalstu, ko Savienības struktūras, biroji un aģentūras sniedz dalībvalstīm;

j) attiecīgas daļas no neaizsargātības novērtējuma ziņojuma, kas minēts Regulas (ES) 2019/1896 32. pantā;

k) trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku neatļautas kustības starp dalībvalstīm mērogu un tendences, pamatojoties uz pieejamo informāciju no attiecīgajām Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām un datu analīzi no attiecīgajām informācijas sistēmām.

3. Turklāt, lai novērtētu, vai dalībvalsts saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, Komisija ņem vērā arī kumulatīvo ietekmi, ko rada trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku pašreizējās un iepriekšējās ierašanās gadījumu skaits gadā.

11. pants

Komisijas īstenošanas lēmums par to dalībvalstu noteikšanu, kuras skar migrācijas spiediens, kurās ir migrācijas spiediena risks vai kuras saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju

1. Kopā ar 9. pantā minēto ziņojumu Komisija pieņem īstenošanas lēmumu, kurā nosaka, vai konkrēto dalībvalsti skar migrācijas spiediens vai tajā gaidāms migrācijas spiediena risks nākamajā gadā vai tā saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju.

Minētajā nolūkā Komisija apspriežas ar attiecīgajām dalībvalstīm. Komisija var noteikt termiņu šādām apspriedēm.

2. Šā panta 1. punkta nolūkā Komisija izmanto informāciju, kas savākta, ievērojot 10. pantu, ņemot vērā visus 9. pantā minētā ziņojuma elementus, visus migrācijas maršrutus, tostarp specifiku, kas raksturīga tādai strukturālai parādībai kā izkāpšana krastā pēc meklēšanas un glābšanas operācijām, un trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku neatļautu kustību starp dalībvalstīm, kā arī iepriekšēju spiedienu uz attiecīgo dalībvalsti un pašreizējo situāciju.

3. Ja dalībvalsts pēdējo 12 mēnešu laikā ir saskārusies ar lielu skaitu ieceļotāju ierašanos sakarā ar atkārtoti notiekošu izkāpšanu krastā pēc meklēšanas un glābšanas operācijām, Komisija uzskata, ka minētā dalībvalsts ir pakļauta migrācijas spiedienam, ar noteikumu, ka minēto ierašanās gadījumu mērogs ir tāds, ka tas rada nesamērīgus pienākumus pat labi sagatavotām minētās dalībvalsts patvēruma, uzņemšanas un migrācijas sistēmām.

4. Komisija pieņem īstenošanas lēmumu katru gadu līdz 15. oktobrim un nosūta to Eiropas Parlamentam un Padomei.

([37]) Padomes Īstenošanas lēmums (ES) 2018/1993 (2018. gada 11. decembris) par ES integrētajiem krīzes situāciju politiskās reaģēšanas mehānismiem (OV L 320, 17.12.2018., 28. lpp.).

12. pants

Komisijas priekšlikums Padomes īstenošanas aktam, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi

1. Katru gadu, pamatojoties uz 9. pantā minēto ziņojumu un kopā ar to Komisija iesniedz priekšlikumu Padomes īstenošanas aktam, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi, kura vajadzīga, lai līdzsvaroti un efektīvi risinātu migrācijas situāciju nākamajā gadā. Minētajā priekšlikumā atspoguļo migrācijas spiediena skarto dalībvalstu ikgadējās prognozētās solidaritātes vajadzības.

2. Šā panta 1. punkta minētajā Komisijas priekšlikumā nosaka nepieciešamo pārcelšanas gadījumu kopējo skaitu gadā un finanšu iemaksas ikgadējās solidaritātes rezervei Savienības līmenī, kas ir vismaz:

a) 30 000 pārcelšanas gadījumi;

b) 600 miljoni EUR finansiāli ieguldījumi.

Šā panta 1. punktā minētajā Komisijas priekšlikumā nosaka arī ikgadējos indikatīvos ieguldījumus katrai dalībvalstij, piemērojot 66. pantā noteikto sadales koeficientu, lai atvieglotu solījumu veikt solidaritātes ieguldījumu ("solījumu uzņemšanās"), ievērojot 13. pantu.

3. Nosakot Savienības mēroga atbildības līmeni, kas kopīgi jāuzņemas visām dalībvalstīm, un no tā izrietošo solidaritātes līmeni, Komisija ņem vērā attiecīgos kvalitatīvos un kvantitatīvos kritērijus, tostarp kopējo personu, kas ieradušās, skaitu, vidējos atzīšanas rādītājus, kā arī vidējos atgriešanas rādītājus attiecīgajam gadam. Komisija ņem vērā arī to, ka dalībvalstīm, kuras kļūs par labuma guvējām dalībvalstīm, ievērojot 58. panta 1. punktu, nav pienākuma īstenot solītos solidaritātes ieguldījumus.

Komisija var noteikt lielāku skaitli attiecībā uz pārcelšanām un finansiālajiem ieguldījumiem, nekā paredzēts šā panta 2. punktā, un var noteikt citus solidaritātes veidus, kā noteikts 56. panta 2. punkta c) apakšpunktā, atkarībā no šādu pasākumu nepieciešamības, kas izriet no konkrētajām problēmām migrācijas jomā attiecīgajā dalībvalstī. Lai saglabātu dažādo solidaritātes pasākumu veidu līdzvērtību, saglabā šā panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā noteikto skaitļu attiecību.

4. Neatkarīgi no šā panta 2. punkta izņēmuma situācijās, kad informācija, ko dalībvalstis un attiecīgās Savienības struktūras, biroji un aģentūras sniegušas, ievērojot 9. panta 2. punktu, vai apspriešanās, ko Komisija veikusi, ievērojot 11. panta 1. punktu, neliecina par to, ka nākamajam gadam ir vajadzīgi solidaritātes pasākumi, šā panta 1. punktā minētajā Komisijas priekšlikumā to pienācīgi ņem vērā.

5. Ja Komisija īstenošanas lēmumā, kā minēts 11. pantā, ir konstatējusi, ka viena vai vairākas dalībvalstis ir pakļautas migrācijas spiedienam, ko izraisa liels ierašanās gadījumu skaits, kas rodas pēc atkārtoti notiekošās izkāpšanās krastā pēc meklēšanas un glābšanas operācijām, ņemot vērā attiecīgo dalībvalstu īpatnības, Komisija nosaka ikgadējās solidaritātes rezerves indikatīvo procentuālo daļu, kas jādara pieejama minētajām dalībvalstīm.

6. Komisija katru gadu līdz 15. oktobrim pieņem šā panta 1. punktā minēto priekšlikumu un nosūta to Padomei. Komisija minēto priekšlikumu vienlaicīgi nosūta Eiropas Parlamentam. Līdz 57. pantā minētā Padomes īstenošanas akta pieņemšanai šā panta 1. punktā minēto Komisijas priekšlikumu nepublisko. To klasificē kā "RESTREINT UE/EU RESTRICTED" un apstrādā kā tādu saskaņā ar Padomes Lēmumu 2013/488/ES ([38]).

13. pants

Augsta līmeņa ES solidaritātes forums

1. Lai nodrošinātu šīs regulas IV daļas efektīvu īstenošanu, ar šo tiek izveidots Augsta līmeņa ES solidaritātes forums ("Augsta līmeņa forums"), kurā ir dalībvalstu pārstāvji un kuru vada tā dalībvalsts, kura ir Padomes prezidentvalsts. Dalībvalstis ir pārstāvētas atbildības un lēmumu pieņemšanas pilnvaru līmenī, kāds ir pienācīgs Augsta līmeņa forumam uzticēto uzdevumu izpildei.

([38]) Padomes Lēmums 2013/488/ES (2013. gada 23. septembris) par drošības noteikumiem ES klasificētas informācijas aizsardzībai (OV L 274, 15.10.2013., 1. lpp.).

Trešās valstis, kas ar Savienību ir noslēgušas nolīgumu par kritērijiem un mehānismiem par dalībvalstī vai minētajā trešā valstī iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās valsts noteikšanai, var solidaritātes veicināšanas nolūkā *ad hoc* tikt uzaicinātas attiecīgi piedalīties Augsta līmeņa forumā.

2. Padome Augsta līmeņa solidaritātes forumu sasauc 15 dienu laikā pēc tam, kad ir pieņemts 9. pantā minētais ziņojums, 11. pantā minētais lēmums un 12. pantā minētais Komisijas priekšlikums.

3. Šā panta 2. punktā minētajā sanāksmē Augsta līmeņa forums izskata 9. pantā minēto ziņojumu, 11. pantā minēto lēmumu un 12. pantā minēto Komisijas priekšlikumu un izvērtē vispārējo situāciju. Tas arī izdara secinājumu par solidaritātes pasākumiem un iemaksu līmeņiem, kas vajadzīgi, ievērojot 57. pantā izklāstīto procedūru, un, ja tiek uzskatīts par nepieciešamu – par citiem reaģēšanas uz migrāciju pasākumiem atbildības, sagatavotības un ārkārtas rīcības jomās, kā arī par migrācijas ārējo dimensiju. Minētajā Augsta līmeņa foruma sanāksmē dalībvalstis uzņemas solījumu veikt savus solidaritātes ieguldījumus, lai izveidotu ikgadējo solidaritātes rezervi, ievērojot 57. pantu.

4. Ja Padome pēc dalībvalsts iniciatīvas vai pēc Komisijas uzaicinājuma uzskata, ka solidaritātes ieguldījumi ikgadējā solidaritātes rezervē nav pietiekami, salīdzinot ar apzinātajām vajadzībām, tostarp gadījumos, kad saskaņā ar 61. un 62. pantu ir piešķirti būtiski samazinājumi, vai ja vienai vai vairākām dalībvalstīm, kuras saskaras ar migrācijas spiedienu, ir lielākas vajadzības, nekā tika paredzēts, vai vispārējā situācijā ir vajadzīgs papildu solidaritātes atbalsts, Padome ar vienkāršu balsu vairākumu atkārtoti sasauc Augsta līmeņa forumu, lai pieprasītu dalībvalstīm sniegt papildu solidaritātes ieguldījumus. Jebkuru solījumu uzņemšanos veic saskaņā ar 57. pantā izklāstīto procedūru.

14. pants

Tehniskā līmeņa ES solidaritātes forums

1. Lai nodrošinātu šīs regulas IV daļas netraucētu darbību, tiek izveidots Tehniskā līmeņa ES solidaritātes forums (“Tehniskā līmeņa forums”), ko Komisijas vārdā sasauc un vada ES solidaritātes koordinators.

2. Tehniskā līmeņa forumā ir dalībvalstu attiecīgo iestāžu pārstāvji tādā līmenī, kas ir pietiekami augsts, lai veiktu forumam uzticētos uzdevumus.

3. Trešās valstis, kas ar Savienību ir noslēgušas nolīgumu par kritērijiem un mehānismiem par dalībvalstī vai minētajā trešā valstī iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās valsts noteikšanai, var solidaritātes veicināšanas nolūkā *ad hoc* tikt uzaicinātas attiecīgi piedalīties Tehniskā līmeņa forumā.

4. Tehniskā līmeņa forumā piedalās Patvēruma aģentūra. Attiecīgos gadījumos un pēc ES solidaritātes koordinatora uzaicinājuma Tehniskā līmeņa forumā piedalās Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūra un Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūra. Var uzaicināt piedalīties arī ANO aģentūras atkarībā no to iesaistes solidaritātes mehānismā.

5. Pēc 57. pantā minētā Padomes īstenošanas akta pieņemšanas ES solidaritātes koordinators sasauc pirmo Tehniskā līmeņa foruma sanāksmi. Pēc minētās pirmās sanāksmes Tehniskā līmeņa forums tiekas regulāri un tik bieži, cik nepieciešams, jo īpaši, ievērojot 58. panta 3. punktu un 59. panta 6. punktu, lai īstenotu solidaritātes mehānisma darbību starp dalībvalstīm un ar apzinātajiem ieguldījumiem risinātu solidaritātes vajadzības.

15. pants

ES solidaritātes koordinators

1. Komisija ieceļ ES solidaritātes koordinatoru, lai tehniskā līmenī koordinētu solidaritātes mehānisma īstenošanu saskaņā ar šīs regulas IV daļu.

2. ES solidaritātes koordinators:

a) atbalsta pārcelšanas darbības no labuma guvējas dalībvalsts uz ieguldītāju dalībvalsti;

b) koordinē un atbalsta saziņu starp dalībvalstīm, struktūrām, birojiem, aģentūrām un vienībām, kas ir iesaistītas solidaritātes mehānisma īstenošanā;

c) pārrauga labuma guvēju dalībvalstu vajadzības un ieguldītāju dalībvalstu ieguldījumus un seko līdzi solidaritātes pasākumu īstenošanas gaitai;

d) regulāri rīko tikšanās starp dalībvalstu iestādēm, lai nodrošinātu efektīvu un lietderīgu ikgadējās solidaritātes rezerves darbību nolūkā veicināt vislabāko mijiedarbību un sadarbību starp dalībvalstīm;

e) popularizē paraugpraksi solidaritātes mehānisma īstenošanā;

f) sasauc un vada Tehniskā līmeņa forumu;

g) veic uzdevumus, kas minēti Regulas (ES) 2024/1359 7. pantā.

3. Lai īstenotu 2. punktu, ES solidaritātes koordinatoram palīdz birojs un tam uzticēto uzdevumu pildīšanai tiek nodrošināti nepieciešamie finanšu līdzekļi un cilvēkresursi. ES solidaritātes koordinators veic koordinēšanu cieši kopā ar Patvēruma aģentūru, tostarp attiecībā uz pārcelšanas praktiskās izpildes kārtību atbilstīgi šai regulai.

4. Ziņojumā, kas minēts 9. pantā, izklāsta solidaritātes mehānisma īstenošanas un darbības stāvokli.

5. Lai ES solidaritātes koordinators varētu efektīvi pildīt tam uzticētos uzdevumus, dalībvalstis sniedz ES solidaritātes koordinatoram vajadzīgos datus un informāciju.

III DAĻA

KRITĒRIJI UN MEHĀNISMI ATBILDĪGĀS DALĪBVALSTS NOTEIKŠANAI

I NODAĻA

Vispārīgi principi un garantijas

16. pants

Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai

1. Dalībvalstis izskata ikvienu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas ir atbildīgā dalībvalsts, pamatojoties uz šīs daļas II nodaļā noteiktajiem kritērijiem vai III nodaļā noteiktajām klauzulām.

2. Neskarot šīs regulas IV daļā paredzētos noteikumus, ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nevienu dalībvalsti nav iespējams noteikt kā atbildīgo par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga pirmā dalībvalsts, kurā reģistrēts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

3. Ja dalībvalstij nav iespējams pieteikuma iesniedzēju pārsūtīt uz dalībvalsti, kas noteikta par galveno atbildīgo, jo ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējam sakarā ar viņa pārsūtīšanu uz minēto dalībvalsti pastāv reāls risks saskarties ar pieteikuma iesniedzēja pamattiesību pārkāpumu tādā mērā, ka tas būtu uzskatāms par necilvēcīgu vai pazemojošu attieksmi Hartas 4. panta nozīmē, tad dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, turpina izskatīt šīs daļas II nodaļā noteiktos kritērijus vai III nodaļā noteiktās klauzulas, lai noteiktu, vai par atbildīgo var noteikt citu dalībvalsti.

Ja dalībvalsts nevar saskaņā ar šā punkta pirmo daļu veikt pārsūtīšanu ne uz vienu citu dalībvalsti, kas noteikta, pamatojoties uz šīs daļas II nodaļā noteiktajiem kritērijiem vai III nodaļā noteiktajām klauzulām, vai uz pirmo dalībvalsti, kurā reģistrēts pieteikums, un nevar noteikt, vai par atbildīgo nevar noteikt citu dalībvalsti, minētā dalībvalsts pati kļūst par dalībvalsti, kas ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.

4. Ja nav veikta Regulas (ES) 2024/1356 15. pantā paredzētā drošības pārbaude, ievērojot minēto regulu, tad pirmā dalībvalsts, kurā reģistrēts starptautiskās aizsardzības pieteikums, iespējami drīz pēc pieteikuma reģistrācijas, pirms tā piemēro kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, ievērojot šīs daļas II nodaļu vai III nodaļā noteiktās klauzulas, pārbauda, vai ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs apdraud iekšējo drošību.

Ja ir veikta Regulas (ES) 2024/1356 15. pantā paredzētā drošības pārbaude, bet pirmajai dalībvalstij, kurā reģistrēts starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir pienācīgs pamats pārbaudīt, vai ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs apdraud iekšējo drošību, tad minētā dalībvalsts veic izskatīšanu iespējami drīz pēc pieteikuma reģistrācijas, pirms tā piemēro kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, ievērojot šīs daļas II nodaļu vai III nodaļā izklāstītās klauzulas.

Ja drošības pārbaudē, kas veikta saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1356 15. pantu vai saskaņā ar šā punkta pirmo un otro daļu, atklājas, ka ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs apdraud iekšējo drošību, tad dalībvalsts, kura veic drošības pārbaudi, ir atbildīgā dalībvalsts un šīs regulas 39. pantu nepiemēro.

5. Katra dalībvalsts patur tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti, ievērojot Regulā (ES) 2024/1348 paredzētos noteikumus un garantijas.

17. pants

Pieteikuma iesniedzēja pienākumi un sadarbība ar kompetentajām iestādēm

1. Starptautiskās aizsardzības pieteikumu pauž un reģistrē pirmās ieceļošanas dalībvalstī.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, ja trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam ir derīgs uzturēšanās dokuments vai derīga vīza, tad starptautiskās aizsardzības pieteikumu pauž un reģistrē dalībvalstī, kas izdevusi uzturēšanās dokumentu vai vīzu.

Ja trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam ir uzturēšanās dokuments vai vīza, kuras derīguma termiņš ir beidzies, kura ir anulēta, atsaukta vai atcelta, tad starptautiskās aizsardzības pieteikumu pauž un reģistrē dalībvalstī, kurā viņš atrodas.

3. Biometrisko datu vākšanā saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1358 un jautājumos, uz kuriem attiecas šī regula, pieteikuma iesniedzējs pilnībā sadarbojas ar dalībvalstu kompetentajām iestādēm, jo īpaši iespējami drīz un vēlākais 22. pantā minēto pārrunu laikā iesniedzot un atklājot visus viņam pieejamos elementus un informāciju, kas ir būtiski atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, tostarp iesniedzot savus personu apliecinošos dokumentus, ja pieteikuma iesniedzēja rīcībā ir šādi dokumenti. Ja pieteikuma iesniedzējs pārrunu laikā nevar iesniegt pierādījumus, kas pamato iesniegtos elementus un informāciju, vai aizpildīt šīs regulas 22. panta 1. punktā minēto veidni, kompetentā iestāde, ņemot vērā lietas individuālos apstākļus, nosaka saprātīgu termiņu šādu pierādījumu iesniegšanai šīs regulas 39. panta 1. punktā minētajā laikposmā.

4. Tiek prasīts, lai pieteikuma iesniedzējs atrastos:

a) šā panta 1. un 2. punktā minētajā dalībvalstī, līdz tiek noteikta atbildīgā dalībvalsts un attiecīgā gadījumā īstenota pārsūtīšanas procedūra;

b) atbildīgajā dalībvalstī;

c) pārcelšanas mērķa dalībvalstī pēc pārsūtīšanas, ievērojot 67. panta 11. punktu.

5. Ja saskaņā ar 42. panta 2. punktu un 67. panta 10. punktu pieteikuma iesniedzējam ir paziņots pārsūtīšanas lēmums, pieteikuma iesniedzējs sadarbojas ar kompetentajām iestādēm un ievēro minēto lēmumu.

18. pants

Pienākumu nepildīšanas sekas

1. Ja pieteikuma iesniedzējs ir ticis informēts par saviem pienākumiem un to neizpildes sekām saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1356 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu vai Direktīvas (ES) 2024/1346 5. panta 1. punktu un 21. pantu, pieteikuma iesniedzējam nav tiesību uz uzņemšanas apstākļiem, kas izklāstīti minētās direktīvas 17.–20. pantā, nevienā dalībvalstī, izņemot dalībvalsti, kurā viņam ir jāatrodas saskaņā ar šīs regulas 17. panta 4. punktu, no brīža, kad viņam ir paziņots lēmums pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti.

Pirmā daļa neskar nepieciešamību nodrošināt dzīves līmeni saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, tostarp Hartu, un starptautiskajām saistībām.

2. Elementus un informāciju, kas ir būtiski atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, ja tie iesniegti pēc termiņa beigām, ņem vērā tikai tad, ja tie sniedz pierādījumus, kas ir izšķiroši šīs regulas pareizai piemērošanai, jo īpaši attiecībā uz nepavadītiem nepilngadīgajiem un ģimenes atkalapvienošanos.

3. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja pieteikuma iesniedzējs neatrodas dalībvalstī, kurā viņam ir jāatrodas, un tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā pieteikuma iesniedzējs atrodas, ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pret pieteikuma iesniedzēju varētu būt izdarīts kāds no nodarījumiem, kas minēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/36/ES ([39]) 2. un 3. pantā.

4. Piemērojot šo pantu, dalībvalstis ņem vērā pieteikuma iesniedzēja individuālos apstākļus, tostarp pamattiesību pārkāpuma reālu risku dalībvalstī, kurā pieteikuma iesniedzējam ir jāatrodas. Jebkādi dalībvalstu veikti pasākumi ir samērīgi.

19. pants

Tiesības uz informāciju

1. Tiklīdz iespējams un jebkurā gadījumā līdz dienai, kad dalībvalstī tiek reģistrēts starptautiskās aizsardzības pieteikums, minētās dalībvalsts kompetentā iestāde sniedz pieteikuma iesniedzējam informāciju par šīs regulas piemērošanu, par viņa tiesībām, ievērojot šo regulu, un par 17. pantā noteiktajiem pienākumiem, kā arī 18. pantā noteiktajām pienākumu nepildīšanas sekām. Minētā informācija jo īpaši ietver informāciju par:

a) šīs regulas mērķiem;

b) sadarbību ar kompetentajām iestādēm, ko sagaida no pieteikuma iesniedzēja, kā noteikts 17. pantā;

c) to, ka tiesības iesniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu neietver iespēju pieteikuma iesniedzējam izvēlēties ne par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgo dalībvalsti, ne pārcelšanas mērķa dalībvalsti;

d) sekām, ko rada cita pieteikuma paušana citā dalībvalstī, kā arī par sekām, ko rada tās dalībvalsts atstāšana, kurā pieteikuma iesniedzējam ir jāatrodas, ievērojot 17. panta 4. punktu, un, jo īpaši par to, ka pieteikuma iesniedzējam ir tiesības tikai uz uzņemšanas apstākļiem, kā noteikts 18. panta 1. punktā;

e) atbildīgās dalībvalsts noteikšanas kritērijiem un procedūru, šādu kritēriju hierarhiju dažādos procedūras posmos un procedūras ilgumu;

f) noteikumiem, kas attiecas uz ģimenes atkalapvienošanos, un šajā sakarā piemērojamo ģimenes locekļu un radinieku definīciju, tiesībām pieprasīt un saņemt 22. panta 1. punktā minēto veidni, tostarp informāciju par personām un struktūrām, kas var sniegt palīdzību veidnes aizpildīšanā, kā arī informāciju par valsts, starptautiskām vai citām attiecīgām organizācijām, kas var atvieglot ģimenes locekļu identificēšanu un meklēšanu;

([39]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/36/ES (2011. gada 5. aprīlis) par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2002/629/TI (OV L 101, 15.4.2011., 1. lpp.).

g) tiesībām uz personisko interviju un tās mērķi saskaņā ar 22. pantu, par procedūru un pienākumu procedūras gaitā iespējami drīz mutiski vai ar dokumentu vai citas informācijas, tostarp attiecīgā gadījumā 22. panta 1. punktā minētās veidnes, starpniecību iesniegt visu attiecīgo informāciju, kas varētu palīdzēt noteikt ģimenes locekļu, radinieku vai personu, ar ko ir jebkādas citas ģimenes attiecības, atrašanos dalībvalstīs, tostarp informāciju par līdzekļiem, ar kādiem pieteikuma iesniedzējs var iesniegt šādu informāciju, kā arī par visu palīdzību, ko dalībvalsts var piedāvāt ģimenes locekļu vai radinieku meklēšanā;

h) pieteikuma iesniedzēja pienākumu iespējami drīz procedūras gaitā atklāt visu attiecīgo informāciju, kas varētu palīdzēt noteikt jebkādus iepriekšējas uzturēšanās dokumentus, vīzas vai izglītības diplomus;

i) iespēju norādīt pienācīgi pamatotus iemeslus kompetentajām iestādēm apsvērt 35. panta 1. punkta piemērošanu;

j) pieteikuma iesniedzēja pienākumu iesniegt savus personu apliecinošos dokumentus, ja pieteikuma iesniedzēja rīcībā tādi ir, un sadarboties ar kompetentajām iestādēm biometrisko datu vākšanā saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1358;

k) to, ka pastāv tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli tiesā, lai apstrīdētu pārsūtīšanas lēmumu 43. panta 2. punktā noteiktajā termiņā, un par to, ka šādas apstrīdēšanas tvērums ir ierobežots, kā noteikts 43. panta 1. punktā;

l) tiesībām saņemt bezmaksas juridiskās konsultācijas par jautājumiem, kas saistīti ar šīs daļas II nodaļā noteikto kritēriju vai III nodaļā noteikto klauzulu piemērošanu, visos atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras posmos, kā noteikts 21. pantā;

m) pārsūdzības vai pārskatīšanas gadījumā – par tiesībām pēc pieprasījuma saņemt bezmaksas juridisko palīdzību, ja attiecīgā persona nevar atļauties segt ar to saistītās izmaksas;

n) to, ka bēgšanas dēļ tiks pagarināts termiņš saskaņā ar 46. pantu;

o) to, ka dalībvalstu kompetentās iestādes un Patvēruma aģentūra apstrādā pieteikuma iesniedzēja personas datus, tostarp lai apmainītos ar datiem par viņu vienīgi nolūkā īstenot savus pienākumus, kas izriet no šīs regulas, un pilnībā ievērojot prasības saistībā ar fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem;

p) attiecīgo personas datu kategorijām;

q) tiesībām piekļūt ar pieteikuma iesniedzēju saistītiem datiem un par tiesībām pieprasīt šādu datu labošanu, ja tie ir nepareizi, vai dzēšanu, ja tie ir apstrādāti nelikumīgi, kā arī par minēto tiesību īstenošanas procedūrām, tostarp 52. pantā minēto iestāžu un to valsts datu aizsardzības iestāžu kontaktinformāciju, kas ir atbildīgas par tādu prasību izskatīšanu, kuras ir saistītas ar personas datu aizsardzību, un datu aizsardzības speciālista kontaktinformāciju;

r) attiecībā uz nepavadītiem nepilngadīgajiem – par pieteikuma iesniedzējam šādā sakarībā piemērojamām garantijām un tiesībām, pieteikuma iesniedzēja pārstāvja lomu un pienākumiem un procedūru, kā konfidenciāli un droši iesniegt sūdzību pret pārstāvi, tādā veidā, ka pilnībā tiek ievērotas bērna tiesības tikt uzklausītam;

s) to, ka gadījumos, kad netiešie pierādījumi nav saskanīgi, pārbaudāmi un pietiekami detalizēti, lai noteiktu atbildību, dalībvalsts var pieprasīt veikt DNS vai asins analīzi, lai pierādītu ģimenes saišu esamību, vai pieteikuma iesniedzēja vecuma novērtējumu;

t) attiecīgā gadījumā – par 67. un 68. pantā noteikto pārcelšanas procedūru.

2. Pieteikuma iesniedzējam ir iespēja pieprasīt informāciju par procedūras norisi, un kompetentās iestādes informē pieteikuma iesniedzēju par minēto iespēju. Ja pieteikuma iesniedzējs ir nepilngadīgais, tad nepilngadīgajam un vecākam vai pārstāvim ir iespēja pieprasīt šādu informāciju.

20. pants

Informācijas piekļūstamība

1. Informāciju, kas minēta 19. pantā, sniedz rakstiski kodolīgā, pārredzamā, saprotamā un viegli piekļūstamā veidā, izmantojot skaidru un vienkāršu valodu, un valodā, kuru pieteikuma iesniedzējs saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par viņam saprotamu. Dalībvalstis izmanto vienotu informatīvu materiālu, kas saskaņā ar šā panta 2. punktu izveidots minētajam nolūkam. Vienotais informatīvais materiāls ir pieejams arī tiešsaistē atvērtā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem viegli piekļūstamā platformā.

Ja tas vajadzīgs, lai pieteikuma iesniedzējs pienācīgi saprastu sniegto informāciju, to sniedz arī mutiski, attiecīgā gadījumā saistībā ar 22. pantā minēto personisko interviju. Minētajā nolūkā pieteikuma iesniedzējam ir iespēja uzdot jautājumus, lai precizētu sniegto informāciju. Dalībvalstis var izmantot multivides ierīces.

2. Patvēruma aģentūra ciešā sadarbībā ar atbildīgajām valstu iestādēm izstrādā vienotu informatīvu materiālu, kā arī īpašu nepavadītiem nepilngadīgajiem un neaizsargātiem pieteikuma iesniedzējiem domātu informāciju, ja tas nepieciešams pieteikuma iesniedzējiem ar īpašām uzņemšanas vai procesuālām vajadzībām, kurā ir vismaz 19. pantā minētā informācija. Minētajā vienotajā informatīvajā materiālā iekļauj arī informāciju par Regulas (ES) 2024/1358 piemērošanu un jo īpaši par nolūku, kura dēļ pieteikuma iesniedzēja dati var tikt apstrādāti sistēmā *Eurodac*.

Vienotais informatīvais materiāls tiek veidots tā, lai dalībvalstis to varētu papildināt ar dalībvalstij specifisku papildu informāciju.

3. Ja pieteikuma iesniedzējs ir nepilngadīgs, 19. pantā minēto informāciju sniedz pienācīgi apmācīti darbinieki bērniem draudzīgā veidā un klātesot pieteikuma iesniedzēja pārstāvim.

21. pants

Tiesības uz juridiskajām konsultācijām

1. Pieteikuma iesniedzējiem ir tiesības efektīvi konsultēties ar juriskonsultu vai citu konsultantu, kas ir atzīts vai kam tas ir atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem, par šajā regulā paredzētajiem jautājumiem saistībā ar šīs daļas II nodaļā noteikto kritēriju vai III nodaļā noteikto klauzulu piemērošanu visos atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras posmos.

2. Neskarot pieteikuma iesniedzēja tiesības izvēlēties par saviem līdzekļiem savu juriskonsultu vai citu konsultantu, pieteikuma iesniedzējs atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrā var pieprasīt bezmaksas juridiskās konsultācijas.

3. Bezmaksas juridiskās konsultācijas sniedz juriskonsulti vai citi konsultanti, kas ir atzīti vai kam ir atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem konsultēt pieteikumu iesniedzējus, palīdzēt viņiem vai pārstāvēt viņus, vai nevalstiskas organizācijas, kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir akreditētas sniegt pieteikumu iesniedzējiem juridiskos pakalpojumus vai nodrošināt pārstāvību.

Piemērojot pirmo daļu, efektīvu piekļuvi bezmaksas juridiskajām konsultācijām var nodrošināt, uzticot personai procedūras administratīvajā posmā sniegt juridiskās konsultācijas vienlaikus vairākiem pieteikuma iesniedzējiem.

4. Dalībvalstis juridisko konsultāciju sniegšanu var organizēt saskaņā ar savām valsts sistēmām.

5. Dalībvalstis paredz īpašus procedūras noteikumus attiecībā uz kārtību, kādā iesniedz un apstrādā pieprasījumus nodrošināt bezmaksas juridiskās konsultācijas, kā paredzēts šajā pantā.

6. Atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras vajadzībām bezmaksas juridiskās konsultācijas ietver to, ka tiek sniegti:

a) norādījumi un skaidrojumi par kritērijiem un procedūrām atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, tostarp informācija par tiesībām un pienākumiem visos minētās procedūras posmos;

b) norādījumi un palīdzība tādas informācijas sniegšanā, kas varētu palīdzēt noteikt atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar šīs daļas II nodaļā noteiktajiem kritērijiem;

c) norādījumi un palīdzība attiecībā uz 22. panta 1. punktā minēto veidni.

7. Neskarot 1. punktu, atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrā bezmaksas juridiskās konsultācijas nodrošināšana var tikt izslēgta, ja pieteikuma iesniedzējam jau palīdz un viņu pārstāv juriskonsults.

8. Šā panta īstenošanas nolūkā dalībvalstis var lūgt palīdzību Eiropas Savienības Patvēruma aģentūrai. Bez tam dalībvalstīm var tikt sniegts finansiāls atbalsts, izmantojot Savienības fondu līdzekļus, saskaņā ar tiesību aktiem, kas piemērojami šādam finansējumam.

22. pants

Personiskā intervija

1. Lai atvieglotu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru, 38. panta 1. punktā minētās dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, kompetentās iestādes 39. panta piemērošanas nolūkā veic personisko interviju ar pieteikuma iesniedzēju. Personiskā intervija arī ļauj pieteikuma iesniedzējam pareizi izprast saskaņā ar 19. pantu saņemto informāciju.

Kompetentās iestādes vāc informāciju par pieteikuma iesniedzēja īpašo individuālo situāciju, proaktīvi uzdodot jautājumus, kas ļautu noteikt atbildīgo dalībvalsti 39. panta piemērošanas nolūkā.

Ja ir norādes, ka pieteikuma iesniedzējam ir ģimenes locekļi vai radinieki dalībvalstī, pieteikuma iesniedzējs saņem veidni, ko izstrādā Patvēruma aģentūra. Pieteikuma iesniedzējs minētajā veidnē norāda viņam pieejamo informāciju, lai atvieglotu 39. panta piemērošanu. Ja iespējams, pieteikuma iesniedzējs minēto veidni aizpilda pirms šajā pantā noteiktās personiskās intervijas.

Patvēruma aģentūra izstrādā šā punkta trešajā daļā minēto veidni līdz 2025. gada 12. aprīlim. Patvēruma aģentūra arī izstrādā pamatnostādnes ģimenes locekļu identificēšanai un meklēšanai, lai atbalstītu 25.–28. un 34. panta piemērošanu, ko veic pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts un pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts saskaņā ar 39. un 40. pantu.

Pieteikuma iesniedzējam ir iespēja norādīt pienācīgi pamatotus iemeslus kompetentajām iestādēm, lai tās apsvērtu 35. panta 1. punkta piemērošanu.

2. Personisko interviju var neveikt, ja:

a) pieteikuma iesniedzējs ir aizbēdzis;

b) pieteikuma iesniedzējs nav ieradies uz personisko interviju un nav norādījis pamatotus prombūtnes iemeslus;

c) pēc 19. pantā minētās informācijas saņemšanas pieteikuma iesniedzējs jau ir citādi sniedzis informāciju, kas ir būtiska atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.

Piemērojot šā punkta pirmās daļas c) apakšpunktu, dalībvalsts, kas neveic personisko interviju, sniedz pieteikuma iesniedzējam iespēju sniegt visu papildu informāciju, kura ir būtiska, lai 39. panta 1. punktā minētajā laikposmā pareizi noteiktu atbildīgo dalībvalsti, tostarp pienācīgi pamatotus iemeslus iestādei apsvērt nepieciešamību veikt personisko interviju.

3. Personiskā intervija notiek laikus un katrā ziņā pirms tam, kad saskaņā ar 39. pantu iesniegts atbildības uzņemšanās pieprasījums.

4. Personiskā intervija notiek valodā, kurai pieteikuma iesniedzējs dod priekšroku, ja vien nav kāda cita valoda, kuru pieteikuma iesniedzējs saprot un kurā viņš spēj skaidri sazināties. Personiskā intervija ar nepavadītiem nepilngadīgajiem un attiecīgā gadījumā ar pavadītiem nepilngadīgajiem veic persona, kurai ir nepieciešamās zināšanas par nepilngadīgo tiesībām un īpašajām vajadzībām, bērnam piemērotā un kontekstam piemērotā veidā, ņemot vērā nepilngadīgā vecumu un briedumu, klātesot nepilngadīgā pārstāvim un attiecīgā gadījumā viņa juridiskajam konsultantam. Vajadzības gadījumā nodrošina tulka pakalpojumus, kurš spēj nodrošināt pienācīgu saziņu starp pieteikuma iesniedzēju un personu, kas vada personisko interviju. Personiskās intervijas laikā var tikt nodrošināta kultūrmediatora klātbūtne. Ja pieteikuma iesniedzējs to lūdz un ja tas ir iespējams, persona, kas vada personisko interviju, un attiecīgā gadījumā tulki ir tā dzimuma pārstāvji, kuram pieteikuma iesniedzējs dod priekšroku.

5. Ja apstākļi to pienācīgi pamato, dalībvalstis var veikt personisko interviju videokonferences veidā. Šādā gadījumā dalībvalsts nodrošina, ka ir izdarīts viss nepieciešamais, lai būtu piemērotas telpas, tiktu ievēroti procesuālie un tehniskie standarti, nodrošināta juridiskā palīdzība un mutiskā tulkošana, ņemot vērā Patvēruma aģentūras norādījumus.

6. Personiskā intervija notiek apstākļos, kas nodrošina pienācīgu konfidencialitāti. Tās veic saskaņā ar valsts tiesību aktiem kvalificēta persona. Pieteikuma iesniedzējiem, kuri saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1348 identificēti kā tādi, kam vajadzīgas īpašas procesuālās garantijas, sniedz pienācīgu atbalstu, lai radītu apstākļus, kas vajadzīgi, lai viņi reāli darītu zināmus visus elementus, kuri ļauj noteikt atbildīgo dalībvalsti. Darbinieki, kas veic personisko interviju ar pieteikuma iesniedzējiem, vispārīgi pārzina arī faktorus, kuri varētu negatīvi ietekmēt pieteikuma iesniedzēju spēju tikt intervētam, piemēram, pazīmes, ka persona agrāk varētu būt bijusi pakļauta spīdzināšanai vai cietusi no cilvēku tirdzniecības.

7. Dalībvalsts, kas veic personisko interviju, interviju ieraksta un sastāda rakstisku kopsavilkumu, kurā iekļauj vismaz galveno informāciju, kuru personiskajā intervijā sniedzis pieteikuma iesniedzējs. Pieteikuma iesniedzēju iepriekš informē par to, ka tiks veikts šāds ieraksts, un par ierakstīšanas mērķi. Ja rodas šaubas par pieteikuma iesniedzēja teikto personiskās intervijas laikā, prevalē audioieraksts. Kopsavilkums var būt ziņojuma vai standarta veidlapas formā. Dalībvalsts nodrošina, lai cik vien drīz iespējams pēc personiskās intervijas un jebkurā gadījumā pirms tam, kad kompetentā iestāde pieņēmusi lēmumu par atbildīgo dalībvalsti, pieteikuma iesniedzējam vai viņu pārstāvošajam juriskonsultam vai citam konsultantam, kas ir atzīts vai kam tas ir atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem, tiek laikus nodrošināta piekļuve kopsavilkumam. Pieteikuma iesniedzējam tiek dota iespēja personiskās intervijas beigās vai noteiktā termiņā mutiski vai rakstiski izteikt piezīmes vai sniegt precizējumus par jebkādiem kļūdainiem tulkojumiem vai pārpratumiem, vai citām faktu kļūdām, kas parādās rakstiskajā kopsavilkumā.

23. pants

Garantijas nepilngadīgajiem

1. Bērna labākās intereses dalībvalstīm ir galvenais apsvērums visās šajā regulā paredzētajās procedūrās. Procedūrām, kurās ir iesaistīti nepilngadīgie, ir prioritāte.

2. Katra dalībvalsts, kurā atrodas nepavadīts nepilngadīgais, nodrošina, lai viņu attiecībā uz šajā regulā paredzētajām attiecīgajām procedūrām pārstāvētu un viņam palīdzētu pārstāvis. Pārstāvis ir kvalificēts, apmācīts, viņam ir līdzekļi, lietpratība un neatkarība, lai nodrošinātu, ka, veicot šajā regulā noteiktās procedūras, tiek ņemtas vērā bērna labākās intereses. Pārstāvim ir piekļuve attiecīgo dokumentu saturam pieteikuma iesniedzēja lietā, tostarp nepavadītiem nepilngadīgajiem domātajam īpašajam informatīvajam materiālam, un viņš nepavadīto nepilngadīgo pastāvīgi informē par to, kā virzās procedūras saskaņā ar šo regulu.

Ja pieteikumu pauž persona, kura apgalvo, ka ir nepilngadīga, vai attiecībā uz kuru ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka tā ir nepilngadīga, un kura ir bez pavadības, kompetentās iestādes:

a) nozīmē, cik drīz vien iespējams un jebkurā gadījumā savlaicīgi un lai palīdzētu nepilngadīgajam atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrā, – personu, kurai ir vajadzīgās prasmes un lietpratība, lai provizoriski palīdzētu nepilngadīgajam nolūkā aizsargāt viņa labākās intereses un vispārējo labbūtību, ļaujot nepilngadīgajam gūt labumu no šajā regulā paredzētajām tiesībām, un attiecīgā gadījumā darbotos kā pārstāvis līdz pārstāvja iecelšanai;

b) ieceļ pārstāvi – cik drīz vien iespējams un ne vēlāk kā piecpadsmit darba dienu laikā no pieteikuma paušanas dienas.

Gadījumā, ja ir nesamērīgi liels skaits pieteikumu, ko pauduši nepavadīti nepilngadīgie, vai citās ārkārtas situācijās termiņu pārstāvja iecelšanai, ievērojot otrās daļas b) apakšpunktu, var pagarināt par desmit darba dienām.

Ja kompetentā iestāde secina, ka pieteikuma iesniedzējs, kurš apgalvo, ka ir nepilngadīgs, neapšaubāmi ir vecāks par 18 gadiem, tai nav jāieceļ pārstāvis saskaņā ar šo punktu.

Pārstāvja vai otrās daļas a) apakšpunktā minētās personas pienākumi izbeidzas, ja kompetentās iestādes pēc Regulas (ES) 2024/1348 25. panta 1. punktā minētā vecuma novērtējuma neizdara pieņēmumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir nepilngadīgs, vai uzskata, ka pieteikuma iesniedzējs nav nepilngadīgs, vai ja pieteikuma iesniedzējs vairs nav nepavadīts nepilngadīgais.

Ja par pārstāvi ir norīkota organizācija, tā izrauga personu, kas ir atbildīga par tās pienākumu veikšanu attiecībā uz nepilngadīgo. Uz minēto personu attiecas pirmā daļa.

Pirmajā daļā paredzētais pārstāvis var būt tā pati persona vai organizācija, kas paredzēta Regulas (ES) 2024/1348 23. pantā.

3. Dalībvalstis iesaista nepavadīta nepilngadīgā pārstāvi visā atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrā atbilstīgi šai regulai. Pārstāvis palīdz nepavadītajam nepilngadīgajam sniegt informāciju, kas ir būtiska, lai saskaņā ar 4. punktu novērtētu bērna labākās intereses, tostarp attiecībā uz tiesību tikt uzklausītam īstenošanu, un, ja tas ir atbilstīgi minētajam nolūkam, atbalsta viņa iesaisti ar citiem dalībniekiem, piemēram, ģimenes locekļu meklēšanas organizācijām, pienācīgi ņemot vērā konfidencialitātes pienākumus attiecībā pret nepilngadīgo.

4. Bērna labāko interešu novērtēšanā dalībvalstis cieši sadarbojas savā starpā un jo īpaši pienācīgi ņem vērā šādus faktorus:

a) ģimenes atkalapvienošanās iespējas;

b) nepilngadīgā labbūtību un sociālo attīstību īstermiņā, vidējā termiņā un ilgtermiņā, tostarp papildu neaizsargātības situācijas, piemēram, traumas, īpašas veselības vajadzības vai invaliditāti, īpaši ņemot vērā nepilngadīgā etnisko, reliģisko, kultūras un valodas piederību, kā ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt stabilitāti un turpināmību sociālajā un izglītības aprūpē;

c) drošuma un drošības apsvērumus, jo īpaši tad, ja pastāv risks, ka nepilngadīgais varētu būt jebkāda veida vardarbības vai ekspluatācijas, tostarp cilvēku tirdzniecības, upuris;

d) nepilngadīgā uzskatus atbilstoši viņa vecumam un briedumam;

e) ja pieteikuma iesniedzējs ir nepavadīts nepilngadīgais – informāciju, ko sniedzis pārstāvis dalībvalstī, kurā atrodas nepavadītais nepilngadīgais;

f) jebkādus citus apsvērumus, kas ir būtiski bērna labāko interešu novērtēšanai.

5. Pirms nepavadīts nepilngadīgais tiek pārsūtīts, pārsūtītāja dalībvalsts paziņo atbildīgajai dalībvalstij vai pārcelšanas mērķa dalībvalstij, kura apstiprina, ka nekavējoties tiks veikti visi pienācīgie pasākumi, kas minēti Direktīvas (ES) 2024/1346 16. un 27. pantā un Regulas (ES) 2024/1348 23. pantā, tostarp pārstāvja iecelšana atbildīgajā dalībvalstī vai pārcelšanas mērķa dalībvalstij. Pirms lēmuma par nepavadīta nepilngadīgā pārsūtīšanu veic individuālu novērtējumu par bērna labākajām interesēm. Novērtējuma pamatā ir attiecīgie šā panta 4. punktā uzskaitītie faktori, un pārsūtīšanas lēmumā skaidri izklāsta secinājumus par minēto faktoru novērtējumu. Novērtējumu nekavējoties veic pienācīgi apmācīti darbinieki, kuriem ir vajadzīgā kvalifikācija un lietpratība, lai nodrošinātu, ka tiek ņemtas vērā bērna labākās intereses.

6. Lai piemērotu 25. pantu, dalībvalsts, kurā pirmajā reģistrēts nepavadīta nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības pieteikums, nekavējoties veic pienācīgu darbību nepavadītā nepilngadīgā ģimenes locekļu, brāļu vai māsu vai radinieku identificēšanai dalībvalstu teritorijā, vienlaikus aizsargājot bērna labākās intereses.

Minētajā nolūkā minētā dalībvalsts var pieprasīt starptautisku vai citu attiecīgu organizāciju palīdzību un atvieglināt nepilngadīgā piekļuvi šādu organizāciju sniegtajiem meklēšanas pakalpojumiem.

Šīs regulas 52. pantā minēto kompetento iestāžu darbinieki, kuri izskata pieprasījumus, kas saistīti ar nepavadītiem nepilngadīgajiem, saņem pienācīgu apmācību par nepilngadīgo īpašajām vajadzībām, kas ir būtiska šīs regulas piemērošanai.

7. Lai atvieglotu pienācīgo darbību ar mērķi identificēt nepavadītā nepilngadīgā ģimenes locekļus vai radiniekus, kas dzīvo citas dalībvalsts teritorijā, ievērojot šā panta 6. punktu, Komisija pieņem īstenošanas aktus, tostarp standarta veidlapu būtiskas informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

II NODAĻA

Kritēriji atbildīgās dalībvalsts noteikšanai

24. pants

Kritēriju hierarhija

1. Kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai piemēro tādā kārtībā, kādā tie noteikti šajā nodaļā.

2. Atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar šajā nodaļā izklāstītajiem kritērijiem nosaka, pamatojoties uz situāciju, kāda bija, kad starptautiskās aizsardzības pieteikums pirmo reizi tika reģistrēts dalībvalstī.

25. pants

Nepavadīti nepilngadīgie

1. Ja pieteikuma iesniedzējs ir nepavadīts nepilngadīgais, tad piemēro tikai šajā pantā noteiktos kritērijus. Minētos kritērijus piemēro tādā secībā, kādā tie noteikti 2.–5. punktā.

2. Atbildīgā dalībvalsts ir dalībvalsts, kurā likumīgi atrodas nepavadīta nepilngadīgā ģimenes loceklis vai brālis vai māsa, ja vien netiek pierādīts, ka tas nav bērna labākajās interesēs. Ja pieteikuma iesniedzējs ir precējies nepilngadīgais, kura laulātais likumīgi neatrodas dalībvalstu teritorijā, tad atbildīgā dalībvalsts ir dalībvalsts, kurā likumīgi atrodas nepilngadīgā tēvs, māte vai kāds cits pieaugušais, kas saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesībām vai praksi ir atbildīgs par nepilngadīgo, vai viņa brālis vai māsa, ja vien netiek pierādīts, ka tas nav bērna labākajās interesēs.

3. Ja pieteikuma iesniedzējs ir nepavadīts nepilngadīgais, kuram ir radinieks, kas likumīgi atrodas citā dalībvalstī, un ja, balstoties uz individuālu pārbaudi, ir konstatēts, ka šis radinieks spēj rūpēties par viņu, tad minētā dalībvalsts apvieno nepilngadīgo ar viņa radinieku un ir atbildīgā dalībvalsts, ja vien netiek pierādīts, kas tas nav bērna labākajās interesēs.

4. Ja ģimenes locekļi, brāļi vai māsas vai radinieki, kā minēts 2. un 3. punktā, atrodas vairāk nekā vienā dalībvalstī, tad atbildīgo dalībvalsti nosaka, pamatojoties uz to, kas ir bērna labākajās interesēs.

5. Ja nav ģimenes locekļa, brāļu vai māsu vai radinieka, kā minēts 2. un 3. punktā, atbildīgā dalībvalsts ir tā dalībvalsts, kurā pirmajā reģistrēts nepavadītā nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības pieteikums, ja tas ir bērna labākajās interesēs.

6. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 78. pantu attiecībā uz:

a) nepavadītu nepilngadīgo ģimenes locekļu, brāļu vai māsu vai radinieku identifikāciju;

b) kritērijiem, pēc kuriem noteikt, vai pastāv pierādītas ģimenes saiknes;

c) kritērijiem, pēc kuriem novērtēt radinieka spējas rūpēties par nepavadītu nepilngadīgo, tostarp situācijās, kad nepavadītā nepilngadīgā ģimenes locekļi, brāļi vai māsas vai radinieki uzturas vairāk nekā vienā dalībvalstī.

Īstenojot pilnvaras pieņemt deleģētos aktus, Komisija nepārsniedz bērna labāko interešu tvērumu, kā noteikts 23. panta 4. punktā.

7. Komisija ar īstenošanas aktiem izveido vienotas metodes attiecībā uz apspriešanos un informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm šā panta nolūkos. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

26. pants

Ģimenes locekļi, kas likumīgi uzturas dalībvalstī

1. Ja pieteikuma iesniedzējam ir ģimenes loceklis, kuram ir atļauts uzturēties dalībvalstī kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam vai kas uzturas dalībvalstī, pamatojoties uz ilgtermiņa uzturēšanās atļauju saskaņā ar Padomes Direktīvu 2003/109/EK ([40]), vai ar ilgtermiņa uzturēšanās atļauju, kas piešķirta saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ja minēto direktīvu attiecīgajā dalībvalstī nepiemēro, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka attiecīgās personas ir rakstiski paudušas savu vēlmi šādā nolūkā.

2. Ja ģimenes loceklim iepriekš bija atļauts uzturēties dalībvalstī kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam, bet vēlāk viņš ir kļuvis par dalībvalsts pilsoni, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka attiecīgās personas ir rakstiski paudušas savu vēlmi minētajā nolūkā.

3. Šā panta 1. un 2. punktu piemēro arī bērniem, kas dzimuši pēc ģimenes locekļa ierašanās dalībvalstu teritorijā.

27. pants

Ģimenes locekļi, kas ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji

Ja pieteikuma iesniedzējam ir ģimenes loceklis, par kura starptautiskās aizsardzības pieteikumu kādā dalībvalstī vēl nav pieņemts pirmais lēmums pēc būtības, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka attiecīgās personas ir rakstiski paudušas savu vēlmi šādā nolūkā.

28. pants

Ģimenes procedūra

Ja vairāku ģimenes locekļu vai nepilngadīgu neprecējušos brāļu vai māsu starptautiskās aizsardzības pieteikumi ir reģistrēti vienā un tajā pašā dalībvalstī vienlaikus vai ar pietiekami īsu starplaiku, lai procedūras atbildīgās dalībvalsts noteikšanai veiktu kopā, un ja šajā regulā noteikto kritēriju piemērošana izraisītu to, ka minētās personas tiktu izšķirtas, tad dalībvalsti, kas ir atbildīga par viņu pieteikumu izskatīšanu, nosaka šādi:

a) dalībvalsts, kura atbilstoši kritērijiem ir atbildīga par atbildības uzņemšanos par lielāko daļu no viņiem;

b) dalībvalsts, kas atbilstoši kritērijiem ir atbildīga par atbildības uzņemšanos par vecākā no viņiem patvēruma pieteikuma izskatīšanu.

29. pants

Uzturēšanās dokumentu vai vīzu izdošana

1. Ja pieteikuma iesniedzējam ir derīgs uzturēšanās dokuments, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kas izdevusi minēto dokumentu.

2. Ja pieteikuma iesniedzējam ir derīga vīza, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kas izdevusi minēto vīzu, ja vien minētā vīza nav izdota citas dalībvalsts vārdā, izmantojot pārstāvības pasākumu, kā paredzēts Regulas (EK) Nr. 810/2009 8. pantā. Šādā gadījumā par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga pārstāvētā dalībvalsts.

3. Ja pieteikuma iesniedzējam ir vairāk nekā viens derīgs uzturēšanās dokuments vai vīza, ko izdevušas dažādas dalībvalstis, tad atbildīgo dalībvalsti par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu nosaka šādā secībā:

a) dalībvalsts, kas ir izdevusi uzturēšanās dokumentu, kurš piešķir tiesības uz ilgāko uzturēšanās laikposmu, vai, ja visi derīguma termiņi ir vienādi, dalībvalsts, kura ir izdevusi uzturēšanās dokumentu ar visvēlāko derīguma beigu termiņu;

([40]) Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.).

b) ja dažādajām vīzām ir viens un tas pats veids – dalībvalsts, kas ir izdevusi vīzu ar visvēlāko derīguma beigu termiņu;

c) ja vīzām ir dažādi veidi – dalībvalsts, kas ir izdevusi vīzu ar visilgāko derīguma termiņu, vai, ja derīguma termiņi ir vienādi, dalībvalsts, kura ir izdevusi vīzu ar visvēlāko derīguma beigu termiņu.

4. Ja pieteikuma iesniedzējam ir viens vai vairāki uzturēšanās dokumenti, kuru derīguma termiņš ir beidzies vai kuri ir anulēti, atsaukti vai atcelti mazāk nekā trīs gadus pirms pieteikuma reģistrēšanas, vai viena vai vairākas vīzas, kuru derīguma termiņš ir beidzies vai kuras ir anulētas, atsauktas vai atceltas mazāk nekā 18 mēnešus pirms pieteikuma reģistrēšanas, piemēro 1., 2. un 3. punktu.

5. Fakts, ka uzturēšanās dokuments vai vīza izdota, pamatojoties uz fiktīvu vai pieņemtu identitāti vai pēc daļēji vai pilnībā viltotu vai nederīgu dokumentu iesniegšanas, neliedz uzlikt atbildību dalībvalstij, kas izdevusi minēto uzturēšanās dokumentu vai vīzu. Dalībvalsts, kas izdevusi uzturēšanās dokumentu vai vīzu, tomēr nav atbildīga, ja tā spēj konstatēt, ka krāpšana notikusi pēc dokumenta vai vīzas izdošanas.

30. pants

Diplomi vai citas kvalifikācijas

1. Ja pieteikuma iesniedzējam ir diploms vai kvalifikācija, ko izdevusi kādā dalībvalstī iedibināta izglītības iestāde, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga minētā dalībvalsts, ar noteikumu, ka pieteikums ir reģistrēts mazāk nekā sešus gadus pēc diploma vai kvalifikācijas izdošanas.

2. Ja pieteikuma iesniedzējam ir vairāk nekā viens diploms vai kvalifikācija, ko izdevušas izglītības iestādes dažādās dalībvalstīs, tad atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu uzņemas dalībvalsts, kas diplomu vai kvalifikāciju izdevusi pēc ilgākā izglītības apguves perioda, vai, ja izglītības apguves periodi ir vienādi, – dalībvalsts, kurā iegūts visjaunākais diploms vai kvalifikācija.

31. pants

No vīzas prasības atbrīvota ieceļošana

1. Ja trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks ieceļo dalībvalstu teritorijā caur tādas dalībvalsts teritoriju, kurā viņš ir atbrīvots no vīzas prasības, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikums ir reģistrēts citā dalībvalstī, kurā viņš tāpat ir atbrīvots no vīzas prasības ieceļošanai tās teritorijā. Šādā gadījumā par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga minētā cita dalībvalsts.

32. pants

Pieteikums lidostas starptautiskajā tranzīta zonā

Ja starptautiskās aizsardzības pieteikums ir pausts dalībvalsts lidostas starptautiskajā tranzīta zonā, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga minētā dalībvalsts.

33. pants

Ieceļošana

1. Ja, pamatojoties uz tiešiem vai netiešiem pierādījumiem, kā aprakstīts šīs regulas 40. panta 4. punktā minētajos sarakstos, tostarp Regulā (ES) 2024/1358 minētajiem datiem, ir konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējs, ieceļojot no trešās valsts, neatbilstīgi šķērsojis dalībvalsts sauszemes, jūras vai gaisa robežu, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurā pieteikuma iesniedzējs šādā veidā ieceļojis pirmajā. Minētā atbildība izbeidzas, ja pieteikums ir reģistrēts, kad pagājuši vairāk nekā 20 mēneši pēc dienas, kad notikusi robežas šķērsošana.

2. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta, ja, pamatojoties uz tiešiem vai netiešiem pierādījumiem, kā aprakstīts šīs regulas 40. panta 4. punktā minētajos sarakstos, tostarp Regulā (ES) 2024/1358 minētajiem datiem, ir konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējs pēc meklēšanas un glābšanas operācijas ir izkāpis krastā kādas dalībvalsts teritorijā, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga minētā dalībvalsts. Minētā atbildība izbeidzas, ja pieteikums ir reģistrēts, kad pagājuši vairāk nekā 12 mēneši pēc dienas, kad notikusi minētā izkāpšana krastā.

3. Šā panta 1. un 2. punktu nepiemēro, ja, pamatojoties uz tiešiem vai netiešiem pierādījumiem, kā aprakstīts šīs regulas 40. panta 4. punktā minētajos sarakstos, tostarp Regulā (ES) 2024/1358 minētajiem datiem, var konstatēt, ka pieteikuma iesniedzējs pēc robežas šķērsošanas ir pārcelts uz citu dalībvalsti, ievērojot šīs regulas 67. pantu. Šādā gadījumā par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga minētā cita dalībvalsts.

III NODAĻA

Apgādājamie un diskrecionārās klauzulas

34. pants

Apgādājamie

1. Ja grūtniecības, jaundzimuša bērna, nopietnas garīgas vai fiziskas saslimšanas, smagas invaliditātes, smagas psiholoģiskas traumas vai liela vecuma dēļ pieteikuma iesniedzējs ir atkarīgs no palīdzības, ko sniedz viņa bērns, brālis, māsa vai vecāks, kas likumīgi uzturas vienā no dalībvalstīm, vai pieteikuma iesniedzēja bērns, brālis, māsa vai vecāks, kas likumīgi uzturas vienā no dalībvalstīm, ir atkarīgs no pieteikuma iesniedzēja palīdzības, dalībvalstis pieteikuma iesniedzēju parasti patur kopā vai apvieno ar minēto bērnu, brāli, māsu vai vecāku, ar noteikumu, ka ģimenes saites ir pastāvējušas pirms pieteikuma iesniedzēja ierašanās dalībvalstu teritorijā, ka bērns, brālis, māsa vai vecāks vai pieteikuma iesniedzējs ir spējīgs rūpēties par apgādājamo un ka attiecīgās personas, kas ir tikušas informētas par šo iespēju, ir rakstiski paudušas savu vēlmi minētajā nolūkā.

Ja ir norādes, ka bērns, brālis, māsa vai vecāks likumīgi uzturas tās dalībvalsts teritorijā, kurā atrodas apgādājamais, tad minētā dalībvalsts, pirms tā saskaņā ar 39. pantu iesniedz atbildības uzņemšanās pieprasījumu, pārliecinās, vai bērns, brālis, māsa vai vecāks spēj rūpēties par apgādājamo.

2. Ja 1. punktā minētais bērns, brālis, māsa vai vecāks likumīgi uzturas dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā atrodas pieteikuma iesniedzējs, tad atbildīgā dalībvalsts ir dalībvalsts, kurā likumīgi uzturas bērns, brālis, māsa vai vecāks, ja vien pieteikuma iesniedzēja veselības stāvoklis ilgāku laiku neliedz viņam ceļot uz minēto dalībvalsti. Tādā gadījumā atbildīgā dalībvalsts ir dalībvalsts, kurā atrodas pieteikuma iesniedzējs. Minētajai dalībvalstij nav pienākuma nogādāt bērnu, brāli, māsu vai vecāku uz savu teritoriju.

3. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 78. pantu attiecībā uz:

a) elementiem, kas jāņem vērā, lai novērtētu atkarības saikni;

b) kritērijiem, pēc kuriem noteikt, vai pastāv pierādītas ģimenes saiknes;

c) kritērijiem, pēc kuriem novērtēt attiecīgās personas spēju rūpēties par apgādājamo;

d) elementiem, kas jāņem vērā, lai novērtētu attiecīgās personas nespēju ilgāku laiku ceļot.

4. Komisija ar īstenošanas aktiem izveido vienotas metodes attiecībā uz apspriešanos un informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm šā panta nolūkos. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

35. pants

Diskrecionārās klauzulas

1. Atkāpjoties no 16. panta 1. punkta, dalībvalsts var nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko tajā reģistrējis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, pat ja šāda izskatīšana nav tās atbildība saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem kritērijiem.

2. Dalībvalsts, kurā ir reģistrēts starptautiskās aizsardzības pieteikums un kura veic atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru, vai atbildīgā dalībvalsts var jebkurā laikā, pirms ir pieņemts pirmais lēmums pēc būtības, pieprasīt citai dalībvalstij uzņemties atbildību par pieteikuma iesniedzēju, lai apvienotu personas ar jebkādām ģimenes attiecībām, pamatojoties uz humāniem apsvērumiem, jo īpaši būtisku ģimenes, sociālo saišu vai kultūras apsvērumiem, pat ja minētā cita dalībvalsts nav atbildīga saskaņā ar 25.–28. un 34. pantā noteiktajiem kritērijiem. Attiecīgās personas savu piekrišanu minētajā nolūkā pauž rakstiski.

Atbildības uzņemšanās pieprasījumā ir visi pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts rīcībā esošie materiāli, kas vajadzīgi, lai pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ļautu novērtēt situāciju.

Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts veic visas pārbaudes, kas vajadzīgas, lai izskatītu minētos humānos apsvērumus, kuri minēti pieprasījumā, un divu mēnešu laikā no pieprasījuma saņemšanas dienas atbild pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij, izmantojot elektronisko sakaru tīklu, kas izveidots ar Regulas (EK) Nr. 1560/2003 18. pantu. Pieprasījuma noraidījumā norāda iemeslus, kas ir noraidīšanas pamatā.

IV NODAĻA

Atbildīgās dalībvalsts pienākumi

36. pants

Atbildīgās dalībvalsts pienākumi

1. Dalībvalstij, kas ir atbildīga saskaņā ar šo regulu, ir pienākums:

a) saskaņā ar 39., 40. un 46. pantā paredzētajiem nosacījumiem uzņemties atbildību par pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums reģistrēts citā dalībvalstī;

b) saskaņā ar šīs regulas 41. un 46. pantā paredzētajiem nosacījumiem pieņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, attiecībā uz kuru minētā dalībvalsts ir norādīta kā atbildīgā dalībvalsts saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 1. punktu;

c) saskaņā ar šīs regulas 41. un 46. pantā paredzētajiem nosacījumiem pieņemt atpakaļ uzņemtu personu, kura ir iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu vai kura neatbilstīgi uzturas dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kura ir piekritusi uzņemt šo personu saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1350 vai kura ir piešķīrusi starptautisko aizsardzību vai humanitāro statusu saskaņā ar valsts pārmitināšanas shēmu.

2. Šīs regulas nolūkiem nav iespējams atdalīt tāda nepilngadīgā situāciju, kas ir kopā ar pieteikuma iesniedzēju un atbilst ģimenes locekļa definīcijai, no viņa ģimenes locekļa situācijas, un par nepilngadīgo atbildību uzņemas vai viņu pieņem atpakaļ dalībvalsts, kura ir atbildīga par minētā ģimenes locekļa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, bez nepieciešamības saņemt attiecīgās personas rakstisku piekrišanu, pat ja nepilngadīgais pats individuāli nav pieteikuma iesniedzējs, ja vien netiek pierādīts, ka tas nav bērna labākajās interesēs. To pašu piemēro bērniem, kas dzimuši pēc pieteikuma iesniedzēja ierašanās dalībvalstu teritorijā, bez nepieciešamības uzsākt jaunu procedūru, lai uzņemtos par viņiem atbildību.

Neatkarīgi no 26. pantā noteiktās prasības par rakstisku piekrišanu, ja attiecībā uz dalībvalsti, kas saskaņā ar 26. pantu ir norādīta kā atbildīgā dalībvalsts, sāk jaunu atbildības par nepilngadīgo uzņemšanās procedūru, attiecīgo personu rakstiska piekrišana nav vajadzīga, ja vien netiek pierādīts, ka pārsūtīšanas uz atbildīgo dalībvalsti nav bērna labākajās interesēs.

3. Situācijās, kas minētas šā panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, atbildīgā dalībvalsts izskata vai pabeidz izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1348.

37. pants

Atbildības izbeigšanās

1. Ja dalībvalsts, kas izdod uzturēšanās dokumentu pieteikuma iesniedzējam, nolemj piemērot 35. pantu, uzskata, ka nepavadīta nepilngadīgā pārsūtīšana uz atbildīgo dalībvalsti nav bērna labākajās interesēs, vai nepārsūta attiecīgo personu uz atbildīgo dalībvalsti 46. pantā noteiktajā termiņā, šī dalībvalsts kļūst par atbildīgo dalībvalsti un tai tiek nodoti 36. pantā noteiktie pienākumi. Attiecīgā gadījumā tā informē iepriekš atbildīgo dalībvalsti, dalībvalsti, kas veic atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru, vai dalībvalsti, kura ir saņēmusi pieprasījumu uzņemties atbildību par pieteikuma iesniedzēju vai kura ir saņēmusi atpakaļpieņemšanas paziņojumu, izmantojot elektronisko sakaru tīklu, kas izveidots ar Regulas (EK) Nr. 1560/2003 18. pantu.

Dalībvalsts, kas kļūst atbildīgo dalībvalsti, ievērojot šā punkta pirmo daļu, norāda, ka tā ir kļuvusi par atbildīgo dalībvalsti, ievērojot Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 3. punktu.

2. Pēc pieteikuma izskatīšanas robežprocedūrā saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1348 šīs regulas 36. panta 1. punktā noteiktos pienākumus beidz piemērot 15 mēnešus pēc tam, kad ir kļuvis galīgs lēmums, ar ko pieteikumu noraida kā nepieņemamu, nepamatotu vai acīmredzami nepamatotu attiecībā uz bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu vai lēmums, ar ko pieteikumu atzīst kā netieši vai tieši atsauktu, kļūst galīgs.

Pieteikumu, kas reģistrēts pēc pirmajā daļā minētā laikposma, šīs regulas nolūkiem uzskata par jaunu pieteikumu, kas tādējādi rada pamatu jaunai atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrai.

3. Neatkarīgi no šā panta 2. punkta pirmās daļas, ja persona minētajā daļā norādītajā 15 mēnešu laikposmā iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī un atpakaļpieņemšanas procedūra vēl nav pabeigta dienā, kad beidzas minētais 15 mēnešu laikposms, atbildība nebeidzas, kamēr nav pabeigta minētā atpakaļpieņemšanas procedūra vai nav beidzies termiņš, kurā pārsūtītājai dalībvalstij jāveic pārsūtīšana saskaņā ar 46. pantu.

4. Šīs regulas 36. panta 1. punktā noteiktie pienākumi beidzas, ja atbildīgā dalībvalsts, pamatojoties uz datiem, kas reģistrēti un glabāti saskaņā ar Regulu (ES) 2017/2226, vai citiem pierādījumiem, konstatē, ka attiecīgā persona ir atstājusi dalībvalstu teritoriju vismaz deviņus mēnešus, ja vien attiecīgajai personai nav derīga uzturēšanās dokumenta, ko izdevusi atbildīgā dalībvalsts.

Pieteikumu, kas reģistrēts pēc pirmajā daļā minētā prombūtnes laikposma, šīs regulas nolūkiem uzskata par jaunu pieteikumu, kurš tādējādi rada pamatu jaunai atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrai.

5. Šīs regulas 36. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktais pienākums pieņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku izbeidzas, ja, pamatojoties uz Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 2. punkta d) apakšpunktā minēto atjaunināto datu kopu, tiek konstatēts, ka attiecīgā persona vai nu obligātā kārtā, vai brīvprātīgi ir atstājusi dalībvalstu teritoriju saskaņā ar atgriešanas lēmumu vai lēmumu par izraidīšanu, kas izdots pēc pieteikuma atsaukšanas vai noraidīšanas.

Pieteikumu, kas reģistrēts pēc tam, kad notikusi reāla izraidīšana vai brīvprātīga atgriešanās, šīs regulas nolūkiem uzskata par jaunu pieteikumu, kurš tādējādi rada pamatu jaunai atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrai.

V NODAĻA

Procedūras

I IEDAĻA

Procedūras uzsākšana

38. pants

Procedūras uzsākšana

1. Dalībvalsts, kurā pirmajā reģistrēts starptautiskās aizsardzības pieteikums, ievērojot Regulu (ES) 2024/1348, vai attiecīgā gadījumā pārcelšanas mērķa dalībvalsts atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru sāk nekavējoties.

2. Ja pieteikuma iesniedzējs aizbēg, dalībvalsts, kurā pirmajā ir reģistrēts pieteikums, vai attiecīgā gadījumā pārcelšanas mērķa dalībvalsts turpina atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru.

3. Dalībvalsts, kas ir veikusi atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru vai kas ir kļuvusi par atbildīgo dalībvalsti, ievērojot šīs regulas 16. panta 4. punktu, sistēmā *Eurodac*, ievērojot Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 1. punktu, nekavējoties norāda:

a) savu atbildību, ievērojot 16. panta 2. punktu;

b) savu atbildību, ievērojot 16. panta 3. punktu;

c) savu atbildību, ievērojot ar 16. panta 4. punktu;

d) savu atbildību, kas radusies tādēļ, ka tā nav ievērojusi 39. pantā noteiktos termiņus;

e) tās dalībvalsts atbildību, kura ir pieņēmusi pieprasījumu uzņemties atbildību par pieteikuma iesniedzēju, ievērojot 40. pantu;

f) savu atbildību, ievērojot 68. panta 3. punktu.

Līdz šādas informācijas pievienošanai piemēro šā panta 4. punktā minētās procedūras.

4. Pieteikuma iesniedzēju, kurš atrodas citā dalībvalstī bez uzturēšanās dokumenta vai kurš minētajā dalībvalstī pauž starptautiskās aizsardzības pieteikumu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras laikā, saskaņā ar 41. un 46. pantā izklāstītajiem nosacījumiem pieņem atpakaļ dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti.

Minētais pienākums izbeidzas, ja atbildīgā dalībvalsts, konstatē, ka pieteikuma iesniedzējs ir saņēmis uzturēšanās dokumentu no citas dalībvalsts.

5. Pieteikuma iesniedzēju, kurš atrodas dalībvalstī bez uzturēšanās dokumenta vai kurš minētajā dalībvalstī pauž starptautiskās aizsardzības pieteikumu pēc tam, kad cita dalībvalsts ir apstiprinājusi, ka attiecīgā persona ir jāpārceļ, ievērojot 67. panta 9. punktu, un pirms ir veikta pārvešana uz pārcelšanas mērķa dalībvalsti, ievērojot 67. panta 11. punktu, pieņem atpakaļ minētā dalībvalsts saskaņā ar 41. un 46. pantā paredzētajiem nosacījumiem. Minētais pienākums izbeidzas, ja pārcelšanas mērķa dalībvalsts konstatē, ka pieteikuma iesniedzējs ir saņēmis uzturēšanās dokumentu no citas dalībvalsts.

II IEDAĻA

Atbildības uzņemšanās pieprasījuma procedūras

39. pants

Atbildības uzņemšanās pieprasījuma iesniegšana

1. Ja 38. panta 1. punktā minētā dalībvalsts uzskata, ka par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga cita dalībvalsts, tā nekavējoties un katrā ziņā divu mēnešu laikā no pieteikuma reģistrācijas dienas pieprasa minētajai citai dalībvalstij uzņemties atbildību par pieteikuma iesniedzēju. Dalībvalstis nosaka prioritāti pieprasījumiem, kas iesniegti, pamatojoties uz 25. līdz 28. pantu un 34. pantu.

Neatkarīgi no šā panta pirmās daļas gadījumā, ja *Eurodac* ir atbilsme datiem, kas reģistrēti, ievērojot Regulas (ES) 2024/1358 22. un 24. pantu, vai ja VIS ir atbilsme datiem, kuri reģistrēti, ievērojot Regulas (EK) Nr. 767/2008 21. pantu, tad atbildības uzņemšanās pieprasījumu nosūta viena mēneša laikā no šādas atbilsmes saņemšanas.

Ja pieprasījums uzņemties atbildību par pieteikuma iesniedzēju nav iesniegts pirmajā un otrajā daļā noteiktajā laikposmā, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurā pieteikums ir reģistrēts.

Ja pieteikuma iesniedzējs ir nepavadīts nepilngadīgais, tad dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, jebkurā laikā, pirms ir pieņemts pirmais lēmums pēc būtības, ja tā uzskata, ka tas ir bērna labākajās interesēs, turpina atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru un pieprasa, lai cita dalībvalsts uzņemtos atbildību par pieteikuma iesniedzēju, jo īpaši, ja pieprasījums pamatojas uz 26., 27. vai 34. pantu, neatkarīgi no šā punkta pirmajā un otrajā daļā noteiktā termiņa beigšanās.

2. Pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts var pieprasīt steidzamu atbildi, ja starptautiskās aizsardzības pieteikums ir reģistrēts pēc tam, kad ir izdots lēmums atteikt ieceļošanu vai atgriešanas lēmums.

Pieprasījumā norāda iemeslus, kas pamato atbildes steidzamību, un pieprasīto atbildes saņemšanas laikposmu. Minētais laikposms ir vismaz viena nedēļa.

3. Atbildības uzņemšanās pieprasījums ietver pilnīgu un detalizētu pamatojumu, kas balstās uz visiem lietas apstākļiem, tostarp attiecīgajiem elementiem no pieteikuma iesniedzēja sniegtās informācijas, saistībā ar II nodaļā noteiktajiem attiecīgajiem kritērijiem, un attiecīgā gadījumā veidni, kas minēta 22. panta 1. punktā. To iesniedz, izmantojot standarta veidlapu un iekļaujot tiešus vai netiešus pierādījumus, kā aprakstīts 40. panta 4. punktā minētajos sarakstos, vai jebkādus citus dokumentus vai informāciju, kas ir būtiska pieprasījuma pamatošanai, lai pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādes varētu pārbaudīt, vai minētā dalībvalsts ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, pamatojoties uz šajā regulā noteiktajiem kritērijiem.

Komisija ar īstenošanas aktiem nosaka vienotas metodes atbildības uzņemšanās pieprasījumu sagatavošanai un iesniegšanai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

40. pants

Atbilde uz atbildības uzņemšanās pieprasījumu

1. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts īsteno vajadzīgās pārbaudes un atbild uz atbildības uzņemšanās pieprasījumu, kas attiecas uz pieteikuma iesniedzēju, nekavējoties un katrā ziņā viena mēneša laikā no pieprasījuma saņemšanas. Dalībvalstis nosaka prioritāti pieprasījumiem, kas iesniegti, pamatojoties uz 25. līdz 28. pantu un 34. pantu. Šajā nolūkā pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var lūgt valsts, starptautisku vai citu attiecīgu organizāciju palīdzību, lai pārbaudītu attiecīgos pieprasītājas dalībvalsts iesniegto tiešo un netiešo pierādījumu elementus, jo īpaši ģimenes locekļu identificēšanai un meklēšanai.

2. Neatkarīgi no 1. punkta gadījumā, ja *Eurodac* ir atbilsme datiem, kas reģistrēti, ievērojot Regulas (ES) 2024/1358 22. un 24. pantu, vai ja VIS ir atbilsme datiem, kuri reģistrēti, ievērojot Regulas (EK) Nr. 767/2008 21. panta 2. punktu, tad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atbild uz pieprasījumu divu nedēļu laikā no pieprasījuma saņemšanas.

3. Atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūrā izmanto tiešo un netiešo pierādījumu elementus.

4. Komisija ar īstenošanas aktiem izveido un regulāri pārskata divus sarakstus, kuros saskaņā ar šā punkta otrajā un trešajā daļā noteiktajiem kritērijiem ir norādīti attiecīgie tiešo un netiešo pierādījumu elementi. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

Pirmās daļas nolūkiem tiešie pierādījumi nozīmē formālus tiešos pierādījumus, kas nosaka atbildību, ievērojot šo regulu, ar noteikumu, ka tie nav atspēkoti ar tiešiem pierādījumiem par pretējo. Dalībvalstis sniedz Komisijai dažādu veidu administratīvu dokumentu paraugus saskaņā ar formālo tiešo pierādījumu sarakstā noteikto tipoloģiju.

Pirmās daļas nolūkiem netiešie pierādījumi nozīmē indikatīvus elementus, kas, lai gan būdami apstrīdami, atsevišķos gadījumos atkarībā no tiem piešķirtā pierādījuma spēka var būt pietiekami. Netiešo pierādījumu pierādījuma spēku attiecībā uz atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu novērtē katrā gadījumā atsevišķi.

5. Prasība par tiešajiem pierādījumiem un netiešajiem pierādījumiem nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs šīs regulas pareizai piemērošanai.

6. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atzīst savu atbildību, ar noteikumu, ka netiešie pierādījumi ir saskanīgi, pārbaudāmi un pietiekami detalizēti, lai noteiktu atbildību.

Ja pieprasījums ir iesniegts, pamatojoties uz 25. līdz 28. pantu un 34. pantu, un pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts neuzskata, ka netiešie pierādījumi ir saskanīgi, pārbaudāmi un pietiekami detalizēti, lai noteiktu atbildību, tā šā panta 8. punktā minētajā atbildē izklāsta pienācīgu pamatojumu.

7. Ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts ir lūgusi steidzamu atbildi, ievērojot 39. panta 2. punktu, tad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts sniedz atbildi prasītajā laikposmā vai, ja tas nav iespējams, divu nedēļu laikā no pieprasījuma saņemšanas.

8. Ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, sniedzot atbildi, kurā, balstoties uz visiem lietas apstākļiem saistībā ar II nodaļā noteiktajiem attiecīgajiem kritērijiem, izklāstīts pienācīgais pamatojums, neiebilst pret pieprasījumu šā panta 1. punktā noteiktajā viena mēneša laikposmā vai attiecīgā gadījumā šā panta 2. un 7. punktā noteiktajā divu nedēļu laikposmā, minētā neiebilšana ir pielīdzināma pieprasījuma pieņemšanai un ietver pienākumu uzņemties atbildību par personu, tostarp pienākumu nodrošināt pienācīgus ar ierašanos saistītus pasākumus. Pienācīgajam pamatojumam pievieno tiešos un netiešos pierādījumus, ja tādi ir pieejami.

Komisija ar īstenošanas aktiem izstrādā standarta veidlapu atbildēm, kurās izklāstīti pamatotie iemesli, ievērojot šo pantu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

III IEDAĻA

Atpakaļuzņemšanas paziņojumu procedūras

41. pants

Atpakaļpieņemšanas paziņojuma iesniegšana

1. Šīs regulas 36. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minētajā situācijā dalībvalsts, kurā persona atrodas, nekavējoties un katrā ziņā divu nedēļu laikā no *Eurodac* atbilsmes saņemšanas iesniedz atpakaļpieņemšanas paziņojumu. Atpakaļpieņemšanas paziņojuma neiesniegšana minētajā termiņā neskar atbildīgās dalībvalsts pienākumu uzņemt atpakaļ attiecīgo personu.

2. Atpakaļpieņemšanas paziņojumu iesniedz, izmantojot standarta veidlapu, un tajā iekļauj tiešus vai netiešus pierādījumus, kā aprakstīts 40. panta 4. punktā minētajos sarakstos, vai attiecīgos elementus no attiecīgās personas sniegtās informācijas.

3. Paziņojuma saņēmēja dalībvalsts dalībvalstij, kas sniegusi paziņojumu, divu nedēļu laikā apstiprina paziņojuma saņemšanu, ja vien paziņojuma saņēmēja dalībvalsts minētajā termiņā nepierāda, ka tā nav atbildīga, ievērojot 37. pantu, vai ka atpakaļpieņemšanas paziņojums ir balstīts uz nepareizi norādītu atbildīgo dalībvalsti, ievērojot Regulu (ES) 2024/1358.

4. Nerīkošanās 3. punktā noteiktajā divu nedēļu laikposmā ir pielīdzināma apstiprinājumam par paziņojuma saņemšanu.

5. Komisija ar īstenošanas aktiem nosaka vienotas metodes atpakaļpieņemšanas paziņojumu sagatavošanai un iesniegšanai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

IV IEDAĻA

Procesuālās garantijas

42. pants

Pārsūtīšanas lēmuma paziņošana

1. Dalībvalsts, kura nosaka atbildīgo dalībvalsti un kuras atbildības uzņemšanās pieprasījums attiecībā uz 36. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto pieteikuma iesniedzēju ir pieņemts, vai kura ir iesniegusi atpakaļpieņemšanas paziņojumu attiecībā uz 36. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā minētajām personām, pieņem pārsūtīšanas lēmumu divu nedēļu laikā no pieņemšanas vai apstiprināšanas.

2. Ja pieprasījuma saņēmēja vai paziņojuma saņēmēja dalībvalsts piekrīt uzņemties atbildību par pieteikuma iesniedzēju vai apstiprina, ka pieņems atpakaļ 36. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minēto personu, tad pārsūtītāja dalībvalsts bez kavēšanās rakstiski un vienkāršā valodā paziņo attiecīgajai personai par lēmumu pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti, kā arī attiecīgā gadījumā to, ka neizskatīs viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par pārsūtīšanas izpildes termiņiem un par pienākumu ievērot lēmumu, ievērojot 17. panta 5. punktu.

3. Ja attiecīgo personu juridiski pārstāv juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, kas ir atzīts vai kam tas ir atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem, dalībvalstis var 1. punktā minēto lēmumu paziņot šādam juridiskajam konsultantam vai padomdevējam, nevis attiecīgajai personai, un attiecīgā gadījumā paziņot lēmumu attiecīgajai personai.

4. Šā panta 1. punktā minētajā lēmumā iekļauj arī informāciju par pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem saskaņā ar 43. pantu, tostarp par tiesībām lūgt tā izpildes apturēšanu un par šādu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanai un pārsūtīšanas īstenošanai piemērojamajiem termiņiem, un vajadzības gadījumā ietver informāciju par vietu, kur attiecīgajai personai jāierodas, kā arī ierašanās dienu, ja minētā persona dodas uz atbildīgo dalībvalsti patstāvīgi.

Dalībvalstis nodrošina, lai attiecīgajai personai kopā ar 1. punktā minēto lēmumu tiek paziņota informācija par personām vai vienībām, kas attiecīgajai personai var sniegt juridisku palīdzību, ja minētā informācija jau nav sniegta.

5. Ja attiecīgo personu juridiski nepārstāv juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, kas ir atzīts vai kam tas ir atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem, dalībvalstis attiecīgajai personai sniedz informāciju par lēmuma galvenajiem elementiem, kas ietver informāciju par pieejamajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un šādu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanai piemērojamiem termiņiem valodā, ko attiecīgā persona saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par viņai saprotamu.

43. pants

Tiesiskās aizsardzības līdzekļi

1. Pieteikuma iesniedzējam vai citai personai, kas minēta 36. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, kas ietver pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzību vai pārskatīšanu tiesā faktiski un juridiski.

Šāda tiesiskās aizsardzības līdzekļa tvērums ietver tikai novērtējumu par to:

a) vai pārsūtīšana attiecīgajai personai radītu reālu necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās risku Pamattiesību hartas 4. panta nozīmē;

b) vai pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas ir radušies apstākļi, kas ir izšķiroši šīs regulas pareizai piemērošanai;

c) vai ir pārkāpts 25.–28. pants un 34. pants attiecībā uz personām, par kurām dalībvalsts ir uzņēmusies atbildību saskaņā ar 36. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

2. Dalībvalstis paredz vismaz vienas nedēļas, bet ne vairāk kā trīs nedēļu laikposmu no pārsūtīšanas lēmuma paziņošanas, kurā attiecīgā persona var īstenot savas tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, ievērojot 1. punktu.

3. Attiecīgajai personai ir tiesības samērīgā laikposmā no pārsūtīšanas lēmuma paziņošanas, bet jebkurā gadījumā ne ilgāk kā laikposmā, ko dalībvalstis noteikušas, ievērojot 2. punktu, pieprasīt, lai tiesa aptur pārsūtīšanas lēmuma īstenošanu līdz laikam, kad kļūst zināms pārsūdzības vai pārskatīšanas rezultāts. Dalībvalstis valsts tiesību aktos var paredzēt, ka pieprasījums apturēt pārsūtīšanas lēmuma īstenošanu ir jāiesniedz kopā ar pārsūdzību, ievērojot 1. punktu. Apturot pārsūtīšanu līdz laikam, kad tiek pieņemts lēmums par pirmo apturēšanas pieprasījumu, dalībvalstis nodrošina efektīva tiesiskās aizsardzības līdzekļa pieejamību. Ikvienu lēmumu par to, vai apturēt pārsūtīšanas lēmuma īstenošanu, pieņem viena mēneša laikā no dienas, kad kompetentā tiesa ir saņēmusi minēto pieprasījumu.

Ja attiecīgā persona nav izmantojusi tiesības lūgt izpildes apturēšanu, pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzēšana vai pārskatīšana neaptur pārsūtīšanas lēmuma īstenošanu.

Lēmumā neapturēt pārsūtīšanas lēmuma izpildi norāda apsvērumus, ar kuriem tas ir pamatots.

Ja izpilde tiek apturēta, tad tiesa cenšas viena mēneša laikā no lēmuma par izpildes apturēšanu pieņemt lēmumu pēc būtības par pārsūdzību vai pārskatīšanu.

4. Dalībvalstis nodrošina, lai attiecīgajai personai būtu pieejama juridiskā palīdzība un vajadzības gadījumā atbalsts valodas jautājumos.

5. Dalībvalstis nodrošina, lai pēc pieprasījuma bez maksas tiktu piešķirta juridiskā palīdzība un pārstāvība pārsūdzības procedūrā, ja attiecīgā persona nevar atļauties segt ar to saistītās izmaksas. Dalībvalstis var paredzēt, ka attiecībā uz maksām un citām izmaksām attieksme pret personām, uz kurām attiecas šī regula, nav labvēlīgāka par attieksmi, ko ar juridisko palīdzību un pārstāvību saistītos jautājumos parasti saņem attiecīgās valsts valstspiederīgie.

Dalībvalstis var paredzēt, ka bezmaksas juridisko palīdzību un pārstāvību nepiešķir gadījumos, ja kompetentā iestāde vai tiesa uzskata, ka nepastāv vērā ņemama iespēja, ka pārsūdzēšana vai pārskatīšana varētu būt sekmīga, ar noteikumu, ka tādējādi netiek patvarīgi ierobežota piekļuve juridiskajai palīdzībai un pārstāvībai.

Ja lēmumu nepiešķirt bezmaksas juridisko palīdzību un pārstāvību, ievērojot otro daļu, pieņem iestāde, kas nav tiesa, dalībvalstis paredz tiesības izmantot efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, lai minēto lēmumu apstrīdētu tiesā. Ja lēmums tiek apstrīdēts, tad šis tiesiskās aizsardzības līdzeklis ir 1. punktā tiesiskās aizsardzības līdzekļa neatņemama daļa.

Dalībvalstis nodrošina, lai netiktu patvarīgi ierobežota juridiskā palīdzība un pārstāvība un lai netiktu traucēta attiecīgās personas efektīva piekļuve tiesai.

Juridiskā palīdzība ietver vismaz vajadzīgo procedūras dokumentu sagatavošanu. Juridiskā pārstāvība ietver vismaz pārstāvību tiesā, un var paredzēt, ka to sniedz tikai juriskonsulti vai konsultanti, kuri ar valsts tiesību aktiem īpaši izraudzīti juridiskās palīdzības un pārstāvības sniegšanai.

Procedūras, kā saņemt juridisko palīdzību un pārstāvību, nosaka valsts tiesību aktos.

V IEDAĻA

Aizturēšana pārsūtīšanas nolūkos

44. pants

Aizturēšana

1. Dalībvalstis neaiztur personu vienīgi tādēļ, ka uz viņu attiecas ar šo regulu noteikta procedūra.

2. Ja pastāv bēgšanas iespējamība vai ja to prasa valsts drošības vai sabiedriskās kārtības aizsardzība, tad dalībvalstis var aizturēt attiecīgo personu, lai nodrošinātu pārsūtīšanas procedūras saskaņā ar šo regulu, balstoties uz personas apstākļu individuālu novērtējumu, un tikai tiktāl, ciktāl aizturēšana ir samērīga un nav iespējams efektīvi piemērot citus mazāk ierobežojošus alternatīvus pasākumus.

3. Aizturēšanu veic uz iespējami īsu laikposmu un ne ilgāk kā uz laiku, kāds saprātīgi nepieciešams, lai ar pienācīgu rūpību izpildītu vajadzīgās administratīvās procedūras, līdz ir pabeigta pārsūtīšana atbilstīgi šai regulai.

4. Attiecībā uz aizturēšanas apstākļiem un garantijām, kas piemērojamas pieteikuma iesniedzējiem, ievērojot šo pantu, piemēro Direktīvas (ES) 2024/1346 11., 12. un 13. pantu.

5. Veikt aizturēšanu, ievērojot šo pantu, uzdod administratīvā vai tiesu iestāde ar rakstveida rīkojumu. Aizturēšanas rīkojumā norāda faktiskos un juridiskos iemeslus, kas ir tā pamatā. Ja veikt aizturēšanu uzdod administratīvā iestāde, dalībvalstis nodrošina aizturēšanas likumības ātru pārskatīšanu tiesā, kas jāveic *ex-officio* vai pēc pieteikuma iesniedzēja pieprasījuma, vai abējādi.

45. pants

Termiņi aizturētiem pieteikuma iesniedzējiem

1. Atkāpjoties no 39. un 41. panta, ja persona ir aizturēta, ievērojot 44. pantu, tad atbildības uzņemšanās pieprasījuma vai atpakaļpieņemšanas paziņojuma iesniegšanas laikposms nepārsniedz divas nedēļas no starptautiskās aizsardzības pieteikuma reģistrācijas vai divas nedēļas no *Eurodac* atbilsmes saņemšanas, ja paziņojuma iesniedzējā dalībvalstī nav reģistrēts jauns pieteikums.

Ja persona tiek aizturēta pēc pieteikuma reģistrēšanas, tad atbildības uzņemšanās pieprasījuma vai atpakaļpieņemšanas paziņojuma iesniegšanas laikposms nepārsniedz vienu nedēļu no dienas, kad attiecīgā persona aizturēta.

2. Atkāpjoties no 40. panta 1. punkta, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atbildi sniedz cik drīz vien iespējams un jebkurā gadījumā vienas nedēļas laikā no pieprasījuma saņemšanas. Atbildes nesniegšana vienas nedēļas laikposmā ir pielīdzināma atbildības uzņemšanās pieprasījuma pieņemšanai un ietver pienākumu uzņemties atbildību par personu, tostarp pienākumu nodrošināt pienācīgus ar ierašanos saistītus pasākumus.

3. Atkāpjoties no 46. panta, ja persona ir aizturēta, tad minētās personas pārsūtīšanu no pārsūtītājas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic, cik drīz vien praktiski iespējams, bet ne vēlāk kā piecu nedēļu laikā no:

a) atbildības uzņemšanās pieprasījuma pieņemšanas vai atpakaļpieņemšanas paziņojuma apstiprināšanas dienas; vai

b) dienas, kad pārsūdzība vai pārskatīšana vairs neaptur izpildi saskaņā ar 43. panta 3. punktu.

4. Ja pārsūtītāja dalībvalsts 42. panta 1. punktā noteiktajā termiņā neievēro termiņus, kas noteikti atbildības uzņemšanās pieprasījuma vai atpakaļpieņemšanas paziņojuma iesniegšanai vai pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanai vai ja pārsūtīšana nenotiek šā panta 3. punktā minētajā piecu nedēļu laikposmā, personu vairs neaiztur. Attiecīgi turpina piemērot 39., 41. un 46. pantu.

VI IEDAĻA

Pārsūtīšanas

46. pants

Sīki izstrādāti noteikumi un termiņi

1. Pieteikuma iesniedzēja vai citas 36. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā minētas personas pārsūtīšanu no pārsūtītājas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic saskaņā ar pārsūtītājas dalībvalsts tiesībām pēc abu attiecīgo dalībvalstu savstarpējas apspriešanās cik drīz vien praktiski iespējams un sešu mēnešu laikā no dienas, kad cita dalībvalsts pieņēmusi atbildības uzņemšanās pieprasījumu, apstiprinājusi atpakaļpieņemšanas paziņojumu vai ir pieņemts galīgais lēmums par pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzību vai pārskatīšanu, ja saskaņā ar 43. panta 3. punktu apturēta tā izpilde.

Dalībvalstis piešķir prioritāti pieteikuma iesniedzēju pārsūtīšanai pēc tam, kad ir pieņemti pieprasījumi, kas iesniegti, pamatojoties uz 25. līdz 28. pantu un 34. pantu.

Ja pārsūtīšana tiek veikta pārcelšanas nolūkos, tad pārsūtīšana notiek 67. panta 11. punktā noteiktajā termiņā.

Ja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti veic ar uzraudzītu aizbraukšanu vai ar eskortu, dalībvalstis nodrošina, ka tā tiek veikta humāni, saskaņā ar cilvēka cieņu un citām pamattiesībām un tās pilnībā ievērojot.

Vajadzības gadījumā pārsūtītāja dalībvalsts attiecīgajai personai izsniedz ceļošanas atļauju. Komisija ar īstenošanas aktiem izveido ceļošanas atļaujas paraugu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

Atbildīgā dalībvalsts attiecīgi informē pārsūtītāju dalībvalsti par attiecīgās personas drošu ierašanos vai par to, ka noteiktajā termiņā tā nav ieradusies.

2. Ja pārsūtīšana nenotiek 1. punkta pirmajā daļā noteiktajā termiņā, tad atbildīgā dalībvalsts tiek atbrīvota no pienākuma uzņemties atbildību par attiecīgo personu vai pieņemt atpakaļ attiecīgo personu un atbildība tiek nodota pārsūtītājai dalībvalstij. Minēto termiņu var pagarināt ilgākais līdz vienam gadam, ja pārsūtīšanu nevarēja veikt attiecīgās personas ieslodzījuma dēļ, vai ilgākais līdz trīs gadiem no brīža, kad pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts ir informējusi atbildīgo dalībvalsti, ka attiecīgā persona vai tās ģimenes loceklis, kas bija jāpārsūta kopā ar attiecīgo personu, ir aizbēdzis, fiziski pretojas pārsūtīšanai, ar nodomu padara sevi nepiemērotu pārsūtīšanai vai neatbilst pārsūtīšanas medicīniskajām prasībām.

Ja attiecīgā persona atkal kļūst pieejama iestādēm un no 1. punktā minētā laikposma atlikušais laiks ir īsāks par trim mēnešiem, tad pārsūtītājai dalībvalstij ir trīs mēnešu laikposms pārsūtīšanas veikšanai.

3. Ja persona ir pārsūtīta kļūdas pēc vai pārsūdzības vai pārskatīšanas rezultātā pārsūtīšanas lēmums ir atcelts, kad pārsūtīšana jau ir veikta, tad dalībvalsts, kas veikusi pārsūtīšanu, tūlīt pieņem minēto personu atpakaļ.

4. Komisija ar īstenošanas aktiem izveido vienotas metodes attiecībā uz apspriešanos un informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm šā panta nolūkos, jo īpaši attiecībā uz atliktu vai novēlotu pārsūtīšanu, pēc noklusējuma pieņemtu pārsūtīšanu, nepilngadīgo vai apgādājamo pārsūtīšanu un uzraudzītu pārsūtīšanu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

47. pants

Pārsūtīšanas izmaksas

1. Saskaņā ar Regulas (ES) 2021/1147 20. pantu par pieteikuma iesniedzēja vai citas šīs regulas 36. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minētas personas pārsūtīšanu tiek veikts ieguldījums dalībvalstij, kas, ievērojot šīs regulas 46. pantu, veic pārsūtīšanu.

2. Ja attiecīgā persona ir jāpārsūta atpakaļ uz dalībvalsti tādēļ, ka notikusi kļūdaina pārsūtīšana vai tādēļ, ka pārsūdzības vai pārskatīšanas rezultātā pārsūtīšanas lēmums ir atcelts pēc tam, kad pārsūtīšana jau ir veikta, dalībvalsts, kas sākotnēji veikusi pārsūtīšanu, ir atbildīga par izmaksām, kas rodas par attiecīgās personas pārsūtīšanu atpakaļ uz tās teritoriju.

3. Personām, kas pārsūtītas, ievērojot šo regulu, netiek prasīts segt šādu pārsūtīšanu izmaksas.

48. pants

Attiecīgās informācijas apmaiņa pirms pārsūtīšanas

1. Dalībvalsts, kas veic pieteikuma iesniedzēja vai citas 36. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minētas personas pārsūtīšanu, atbildīgajai dalībvalstij par pārsūtāmo personu paziņo personas datus, kas ir adekvāti, attiecīgi un nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs vienīgi tam, lai nodrošinātu, ka kompetentās iestādes saskaņā ar atbildīgās dalībvalsts tiesību aktiem var sniegt minētajai personai pienācīgu palīdzību, tostarp tūlītēju medicīnisko palīdzību, kas vajadzīga, lai aizsargātu šīs personas vitālās intereses, un nodrošināt ar šo regulu un citiem piemērojamajiem juridiskajiem patvēruma jomas instrumentiem paredzētās aizsardzības un tiesību nepārtrauktību. Minētos datus atbildīgajai dalībvalstij paziņo saprātīgā laikposmā, pirms veic pārsūtīšanu, lai nodrošinātu, ka tās kompetentajām iestādēm ir pietiekami daudz laika veikt vajadzīgos pasākumus.

2. Pārsūtītāja dalībvalsts nosūta atbildīgajai dalībvalstij jebkādu informāciju, kas ir būtiska, lai garantētu pārsūtāmās personas tiesības un jebkādas neatliekamas īpašas vajadzības, un jo īpaši:

a) informāciju par visiem neatliekamajiem pasākumiem, kas atbildīgajai dalībvalstij jāveic, lai nodrošinātu, ka tiek pienācīgi apmierinātas pārsūtāmās personas īpašās vajadzības, tostarp tūlītēju veselības aprūpi, kas var būt vajadzīga, un, ja nepieciešams, visus vajadzīgos pasākumus, lai aizsargātu bērna labākās intereses;

b) attiecīgā gadījumā ģimenes locekļu, radinieku vai personu, ar ko ir jebkādas citas ģimenes attiecības, kontaktinformāciju uzņēmējā dalībvalstī;

c) attiecībā uz nepilngadīgajiem – informāciju par bērna labāko interešu novērtējumu un par viņu izglītību;

d) attiecīgā gadījumā – pieteikuma iesniedzēja vecuma novērtējumu;

e) attiecīgā gadījumā – skrīninga veidlapu, ievērojot Regulas (ES) 2024/1356 17. pantu, tostarp jebkādus veidlapā minētus pierādījumus;

f) jebkādu citu attiecīgu informāciju.

3. Šajā pantā paredzētā informācijas apmaiņa notiek tikai starp iestādēm, kuras paziņotas Komisijai saskaņā ar šīs regulas 52. pantu, un izmantojot elektronisko sakaru tīklu, kas izveidots ar Regulas (EK) Nr. 1560/2003 18. pantu. Informāciju, ar kuru veikta apmaiņa, izmanto vienīgi šā panta 1. punktā noteiktajiem mērķiem un neveic tās turpmāku apstrādi.

4. Lai atvieglotu informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm, Komisija ar īstenošanas aktiem izstrādā standarta veidlapu, ievērojot šo pantu prasīto datu nosūtīšanai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

5. Uz informācijas apmaiņu, ievērojot ar šo pantu, attiecas 51. panta 8. un 9. punkts.

49. pants

Drošībai būtiskas informācijas apmaiņa pirms pārsūtīšanas

Šīs regulas 41. panta piemērošanas nolūkā, ja dalībvalsts, kas veic pārsūtīšanu, rīcībā ir informācija, kura liecina, ka ir pamatots iemesls uzskatīt pieteikuma iesniedzēju vai citu 36. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minēto personu par bīstamu valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, minētās dalībvalsts kompetentās iestādes par šādas informācijas esamību paziņo atbildīgajai dalībvalstij. Minēto dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādes vai citas kompetentās iestādes apmainās ar informāciju, izmantojot piemērotus kanālus šādai informācijas apmaiņai.

50. pants

Veselības datu apmaiņa pirms pārsūtīšanas

1. Pārsūtītāja dalībvalsts atbildīgajai dalībvalstij nosūta informāciju, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir pieejama kompetentajai iestādei, par jebkādām pārsūtāmās personas īpašām vajadzībām un kas īpašos gadījumos var ietvert informāciju par minētās personas fizisko vai psihoemocionālo veselību, vienīgi nolūkos nodrošināt medicīnisku aprūpi vai ārstēšanu, jo īpaši neaizsargātām personām, tostarp personām ar invaliditāti, vecāka gadagājuma cilvēkiem, grūtniecēm, nepilngadīgajiem un personām, kas pārcietušas spīdzināšanu, izvarošanu vai cita veida nopietnu psiholoģisku, fizisku vai seksuālu vardarbību. Minēto informāciju nosūta, izmantojot vienotu veselības sertifikātu, kam pievieno vajadzīgos dokumentos. Atbildīgā dalībvalsts nodrošina, lai minētās īpašās vajadzības tiktu pienācīgi apmierinātas, tostarp jo īpaši lai tiktu sniegta visa nepieciešamā pamata medicīniskā aprūpe.

Komisija ar īstenošanas aktiem izstrādā pirmajā daļā minēto vienoto veselības sertifikātu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

2. Pārsūtītāja dalībvalsts nosūta atbildīgajai dalībvalstij 1. punktā minēto informāciju tikai pēc tam, kad tā saņēmusi nepārprotamu pieteikuma iesniedzēja vai viņa pārstāvja piekrišanu, vai ja šāda nosūtīšana ir nepieciešama sabiedrības veselības vai sabiedriskās drošības aizsardzībai, vai, ja attiecīgā persona ir fiziski vai tiesiski nespējīga dot savu piekrišanu, lai aizsargātu attiecīgās personas vai citas personas vitālās intereses. Piekrišanas neesamība, tostarp atteikums dot piekrišanu, nerada šķērsli pārsūtīšanai.

3. Šā panta 1. punktā minētos personas veselības datus apstrādā tikai tāds veselības aprūpes speciālists, uz kuru saskaņā ar valsts tiesību aktiem attiecas pienākums ievērot dienesta noslēpumu, vai cita persona, kurai jāievēro līdzvērtīgs pienākums ievērot dienesta noslēpumu.

4. Šajā pantā paredzētā informācijas apmaiņa notiek tikai starp 3. punktā minētajiem veselības aprūpes speciālistiem vai citām personām. Informāciju, ar kuru veikta apmaiņa, izmanto vienīgi 1. punktā noteiktajiem mērķiem un neveic tās turpmāku apstrādi.

5. Komisija ar īstenošanas aktiem pieņem vienotas metodes attiecībā uz praktiskiem pasākumiem 1. punktā minētās informācijas apmaiņai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

6. Uz informācijas apmaiņu, ievērojot šo pantu, attiecas 51. panta 8. un 9. punkts.

VI NODAĻA

Administratīvā sadarbība

51. pants

Informācijas kopīgošana

1. Katra dalībvalsts ikvienai dalībvalstij, kas to pieprasa, par personu, uz kuru attiecas šīs regulas darbības joma, paziņo personas datus, kas ir adekvāti, attiecīgi un nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai:

a) noteiktu atbildīgo dalībvalsti;

b) izskatītu starptautiskās aizsardzības pieteikumu;

c) izpildītu jebkuru citu pienākumu, kas izriet no šīs regulas;

d) īstenotu atgriešanas lēmumu.

2. Informācijā, kas minēta 1. punktā, ietilpst tikai:

a) attiecīgās personas un attiecīgā gadījumā tās ģimenes locekļu, radinieku vai jebkuras citas personas, ar ko tai ir ģimenes attiecības, personas dati, proti, pilns vārds, uzvārds un attiecīgā gadījumā agrākie vārdi, uzvārdi, pavārdi vai pseidonīmi, pašreizējā un agrākā valstspiederība, dzimšanas datums un vieta;

b) informācija par personu apliecinošiem un ceļošanas dokumentiem, tostarp informācija par numuriem, derīguma termiņu, izdošanas datumu, izdevējiestādi un izdošanas vietu;

c) jebkāda cita informācija, kas vajadzīga attiecīgās personas identitātes noteikšanai, tostarp biometriskie dati, ko jo īpaši šīs regulas 67. panta 8. punkta mērķiem attiecīgā dalībvalsts ieguvusi no pieteikuma iesniedzēja saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1358;

d) informācija par dzīvesvietām un veikto ceļojumu maršrutiem;

e) informācija par uzturēšanās dokumentiem vai vīzām, ko izdevusi kāda dalībvalsts;

f) informācija par vietu, kur reģistrēts pieteikums;

g) informācija par datumu, kad reģistrēts ikviens agrāks starptautiskās aizsardzības pieteikums, pašreizējā pieteikuma reģistrācijas datumu, izskatīšanas procedūras posmu un pieņemtajiem lēmumiem, ja tādi ir.

3. Ar noteikumu, ka tas vajadzīgs starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanai, atbildīgā dalībvalsts var pieprasīt, lai cita dalībvalsts informē to par pieteikuma iesniedzēja pieteikuma pamatojumu un attiecīgā gadījumā jebkādu to lēmumu pamatojumu, kas pieņemti attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju. Ja atbildīgā dalībvalsts piemēro Regulas (ES) 2024/1348 55. pantu, minētā dalībvalsts var arī pieprasīt informāciju, kas ļauj tās kompetentajām iestādēm noteikt, vai ir radušies jauni elementi vai pieteikuma iesniedzējs tādus ir iesniedzis. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var atteikties atbildēt uz pieprasījumu, ja šādas informācijas paziņošana varētu kaitēt tās būtiskām interesēm vai attiecīgās personas vai citu personu brīvību un pamattiesību aizsardzībai. Pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts pieteikuma iesniedzēju iepriekš informē par konkrēto pieprasīto informāciju un par minētā pieprasījuma iemeslu.

4. Ikvienu informācijas pieprasījumu nosūta tikai atsevišķa starptautiskās aizsardzības pieteikuma kontekstā vai pārsūtīšanas kontekstā pārcelšanas vajadzībām. Minētajā pieprasījumā norāda pamatojumu un, ja tā nolūks ir pārbaudīt kritērijus, kas varētu norādīt uz pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildību, norāda, uz kādiem pierādījumiem, ieskaitot attiecīgu informāciju no ticamiem avotiem par to, kādā veidā un ar kādiem līdzekļiem pieteikuma iesniedzēji ieceļo dalībvalstu teritorijā, vai ar kuru konkrētu un pārbaudāmu pieteikuma iesniedzēja sniegtās informācijas daļu tas ir pamatots. Šāda attiecīga informācija no ticamiem avotiem pati par sevi nav pietiekama, lai noteiktu dalībvalsts atbildību un kompetenci atbilstīgi šai regulai, bet tā var palīdzēt izvērtēt citas norādes, kas saistītas ar konkrēto pieteikuma iesniedzēju.

5. Pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir pienākums sniegt atbildi triju nedēļu laikā. Katra kavēšanās sniegt atbildi tiek pienācīgi pamatota. Atbildes nesniegšana triju nedēļu laikā neatbrīvo pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti no pienākuma atbildēt. Ja minētā pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts neizpauž informāciju, kas liecina, ka tā ir atbildīgā dalībvalsts, minētā dalībvalsts nevar izmantot 39. pantā paredzēto termiņu izbeigšanos kā iemeslu atteikumam izpildīt atbildības uzņemšanās pieprasījumu. Tādā gadījumā 39. pantā paredzētos termiņus, kuros jāiesniedz atbildības uzņemšanās pieprasījums, pagarina par laikposmu, kas līdzvērtīgs pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildes kavējumam.

6. Informācijas apmaiņu veic pēc dalībvalsts pieprasījuma, un to savstarpēji var darīt tikai tādas iestādes, kuru izraudzīšana katrā dalībvalstī ir paziņota Komisijai saskaņā ar 52. panta 1. punktu.

7. Informāciju, ar kuru veikta apmaiņa, var izmantot vienīgi 1. punktā noteiktajiem mērķiem. Katrā dalībvalstī šādu informāciju atkarībā no tās veida un saņēmējiestādes pilnvarām var sniegt tikai iestādēm un tiesām, kurām uzticēts:

a) noteikt atbildīgo dalībvalsti;

b) izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu;

c) izpildīt jebkuru citu pienākumu, kas izriet no šīs regulas.

8. Dalībvalsts, kas nosūta informāciju, nodrošina, lai minētā informācija būtu precīza un atjaunināta. Ja izrādās, ka dalībvalsts ir nosūtījusi neprecīzu informāciju vai tādu informāciju, kuru nebūtu vajadzējis nosūtīt, par to nekavējoties paziņo saņēmējām dalībvalstīm. Tām ir pienākums izlabot šādu informāciju vai gādāt par to, lai tā tiktu izdzēsta.

9. Katrā attiecīgajā dalībvalstī attiecīgās personas personiskajā lietā vai reģistrā glabā reģistru par informācijas, ar kuru veikta apmaiņa, nosūtīšanu un saņemšanu.

52. pants

Kompetentās iestādes un resursi

1. Katra dalībvalsts bez kavēšanās paziņo Komisijai kompetentās iestādes, kas ir atbildīgas par to pienākumu izpildi, kuri izriet no šīs regulas un visiem tās grozījumiem. Dalībvalstis nodrošina, lai minētajām iestādēm būtu cilvēkresursi un materiālie un finanšu resursi, kas vajadzīgi, lai tās varētu ātri un efektīvi veikt savus uzdevumus, kas saistīti ar procedūru piemērošanu, lai noteiktu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgo dalībvalsti, un jo īpaši, lai aizsargātu procesuālās tiesības un pamattiesības, nodrošinātu ātru procedūru dažādās dalībvalstīs esošo ģimenes locekļu un radinieku atkalapvienošanai, noteiktajos termiņos sniegtu atbildes uz informācijas pieprasījumiem, atbildības uzņemšanās pieprasījumiem un atpakaļpieņemšanas paziņojumiem, un attiecīgā gadījumā izpildītu savus IV daļā noteiktos pienākumus.

2. Komisija publicē konsolidētu 1. punktā minēto iestāžu sarakstu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. Ja minētajā sarakstā tiek veiktas izmaiņas, Komisija reizi gadā publicē atjauninātu konsolidēto sarakstu.

3. Dalībvalstis nodrošina, lai 1. punktā minēto iestāžu darbinieki saņemtu nepieciešamo apmācību par šīs regulas piemērošanu.

4. Komisija ar īstenošanas aktiem izveido drošus elektroniskas saziņas kanālus starp 1. punktā minētajām iestādēm un starp minētajām iestādēm un Patvēruma aģentūru, pa kuriem nosūtīt informāciju, biometriskos datus, kas iegūti saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1358, pieprasījumus, paziņojumus, atbildes un jebkādu citu saraksti un kas nodrošina, ka sūtītāji automātiski saņem elektronisku piegādes apstiprinājumu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

53. pants

Administratīvie pasākumi

1. Dalībvalstis var divpusēji noteikt savstarpējus administratīvus pasākumus attiecībā uz šīs regulas īstenošanas praktiskajiem jautājumiem, lai atvieglotu tās piemērošanu un paaugstinātu tās efektivitāti. Šādi pasākumi var attiekties uz:

a) sadarbības koordinatoru apmaiņu;

b) procedūru vienkāršošanu un termiņu saīsināšanu attiecībā uz atbildības uzņemšanās pieprasījumu vai atpakaļpieņemšanas paziņojumu nosūtīšanu un izskatīšanu;

c) solidaritātes ieguldījumiem, kas veikti, ievērojot IV daļu.

2. Dalībvalstis var arī saglabāt administratīvos pasākumus, par ko noslēgta vienošanās atbilstīgi Regulai (EK) Nr. 343/2003 ([41]) un Regulai (ES) Nr. 604/2013. Ciktāl šādi pasākumi neatbilst šai regulai, attiecīgās dalībvalstis minētos pasākumus groza, lai novērstu visas neatbilstības.

3. Pirms vienošanās par 1. punkta b) apakšpunktā minētajiem pasākumiem vai to grozīšanas attiecīgās dalībvalstis apspriežas ar Komisiju par pasākuma atbilstību šai regulai.

4. Ja Komisija uzskata, ka 1. punkta b) apakšpunktā minētie pasākumi neatbilst šai regulai, tā saprātīgā laikposmā par to paziņo attiecīgajām dalībvalstīm. Attiecīgās dalībvalstis veic visus piemērotos pasākumus, lai saprātīgā laikā grozītu attiecīgo pasākumu, novēršot šādas neatbilstības.

5. Dalībvalstis informē Komisiju par visiem 1. punktā minētajiem pasākumiem un par to denonsēšanu vai grozīšanu.

54. pants

Atbildīgo struktūrvienību tīkls

Patvēruma aģentūra izveido vienu vai vairākus 52. panta 1. punktā minēto kompetento iestāžu tīklus un atbalsta to darbības, lai veicinātu praktisko sadarbību, tostarp pārsūtīšanu un informācijas kopīgošanu visos ar šīs regulas piemērošanu saistītajos jautājumos, tostarp praktisku rīku, paraugprakses un norādījumu izstrādē.

Vajadzības gadījumā šādos tīklos var būt pārstāvēta Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūra un citas attiecīgās Savienības struktūras, biroji un aģentūras.

VII NODAĻA

SAMIERINĀŠANA

55. pants

Samierināšana

1. Lai veicinātu ar šo regulu izveidoto mehānismu pienācīgu darbību un novērstu grūtības to piemērošanā, ja divas vai vairākas dalībvalstis saskaras ar grūtībām sadarboties saskaņā ar šo regulu vai to savstarpēji piemērot, attiecīgās dalībvalstis, ja to pieprasa viena vai vairākas no tām, saskaņā ar lojālas sadarbības principu, kas nostiprināts LES 4. panta 3. punktā, nekavējoties apspriežas, lai saprātīgā laikā rastu piemērotus risinājumus.

Attiecīgā gadījumā informāciju par konstatētajām grūtībām un rasto risinājumu var sniegt Komisijai un pārējām dalībvalstīm 77. pantā minētajā komitejā.

2. Ja saskaņā ar 1. punktu risinājums nav rasts vai joprojām pastāv grūtības, viena vai vairākas attiecīgās dalībvalstis var pieprasīt Komisijai rīkot apspriedes ar attiecīgajām dalībvalstīm, lai rastu piemērotus risinājumus. Komisija šādas apspriedes sarīko nekavējoties. Attiecīgās dalībvalstis aktīvi piedalās apspriedēs. Dalībvalstis un Komisija veic visus pienācīgos pasākumus, lai ātri atrisinātu jautājumu. Komisija var pieņemt attiecīgajām dalībvalstīm adresētus ieteikumus, kuros norāda veicamos pasākumus un atbilstīgos termiņus.

([41]) Padomes Regula (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV L 50, 25.2.2003., 1. lpp.).

Attiecīgā gadījumā informāciju par konstatētajām grūtībām, sniegtajiem ieteikumiem un rasto risinājumu var sniegt Komisijai un pārējām dalībvalstīm 77. pantā minētajā komitejā.

Šajā pantā paredzētā procedūra neietekmē šajā regulā noteiktos termiņus individuālās lietās.

3. Šis pants neskar Komisijas pilnvaras pārraudzīt Savienības tiesību piemērošanu saskaņā ar LESD 258. un 260. pantu. Tas neskar arī iespēju attiecīgajām dalībvalstīm savu strīdu iesniegt Eiropas Savienības Tiesā saskaņā ar LESD 273. pantu vai iespēju jebkurai dalībvalstij vērties par attiecīgo jautājumu Tiesā saskaņā ar LESD 259. pantu.

IV DAĻA

SOLIDARITĀTE

I NODAĻA

Solidaritātes mehānisms

56. pants

Ikgadējā solidaritātes rezerve

1. Ikgadējā solidaritātes rezerve, kas ietver ieguldījumus, kuri paredzēti 57. pantā minētajā Padomes īstenošanas aktā un par kuriem dalībvalstis uzņēmušās solījumus augsta līmeņa foruma sanāksmē, ir galvenais solidaritātes reaģēšanas instruments migrācijas spiedienam pakļautām dalībvalstīm, pamatojoties uz vajadzībām, kas apzinātas 12. pantā minētajā Komisijas priekšlikumā.

2. Ikgadējo solidaritātes rezervi veido šāda veida solidaritātes pasākumi, kurus uzskata par līdzvērtīgiem:

a) saskaņā ar 67. un 68. pantu veikta pārcelšana, kas attiecas uz:

   i) starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem;

   ii) starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, kuriem piešķirta starptautiskā aizsardzība mazāk nekā trīs gadus pirms tam, kad pieņemts 57. pantā minētais Padomes īstenošanas akts, ja attiecīgās ieguldītājas un labuma guvējas dalībvalstis tā divpusēji vienojušās;

b) dalībvalstu finansiālie ieguldījumi, kas galvenokārt paredzēti darbībām dalībvalstīs saistībā ar migrāciju, uzņemšanu, patvērumu, reintegrāciju pirms izceļošanas, robežu pārvaldību un operatīvo atbalstu un kas var arī sniegt atbalstu darbībām tādās trešās valstīs vai saistībā ar tām, kuras var tieši ietekmēt migrācijas plūsmas pie dalībvalstu ārējām robežām vai kas var uzlabot attiecīgās trešās valsts patvēruma, uzņemšanas un migrācijas sistēmas, tostarp atbalstītas brīvprātīgas atgriešanās un reintegrācijas programmas saskaņā ar 64. pantu;

c) alternatīvi solidaritātes pasākumi migrācijas, uzņemšanas, patvēruma, atgriešanas un reintegrācijas un robežu pārvaldības jomā, koncentrējoties uz operatīvo atbalstu, spēju veidošanu, pakalpojumiem, personāla atbalstu, iekārtām un tehnisko aprīkojumu saskaņā ar 65. pantu.

Šā punkta pirmās daļas b) apakšpunktā minētās darbības trešās valstīs vai saistībā ar tām īsteno labuma guvējas dalībvalstis saskaņā ar šīs regulas un Regulas (ES) 2021/1147 darbības jomu un mērķiem.

3. Finansiālie ieguldījumi, kas minēti 2. punkta b) apakšpunktā, trešās valstīs jo īpaši ir vērsti uz:

a) trešo valstu patvēruma un uzņemšanas spēju uzlabošanu, tostarp stiprinot cilvēku un iestāžu lietpratību un spējas;

b) likumīgās migrācijas un labi pārvaldītas mobilitātes veicināšanu, tostarp stiprinot divpusējas, reģionālas un starptautiskas partnerības migrācijas, piespiedu pārvietošanas, likumīgu ceļu un mobilitātes partnerību jomās;

c) atbalstu brīvprātīgas atgriešanās procesam un atgriezušos migrantu un viņu ģimeņu ilgtspējīgas reintegrācijas programmām;

d) cilvēku tirdzniecības un cilvēku kontrabandas radītās neaizsargātības mazināšanu, kā arī kontrabandas apkarošanas un cilvēku tirdzniecības apkarošanas programmām;

e) atbalstu efektīvai un uz cilvēktiesībām balstītai migrācijas politikai.

57. pants

Padomes īstenošanas akts, ar ko izveido ikgadējo solidaritātes rezervi

1. Pamatojoties uz 12. pantā minēto Komisijas priekšlikumu un saskaņā ar solījumu uzņemšanos, kas veikta 13. pantā minētajā augsta līmeņa forumā, Padome ik gadu līdz katra kalendārā gada beigām pieņem īstenošanas aktu par ikgadējās solidaritātes rezerves izveidi, tostarp nepieciešamo pārcelšanu un finansiālo ieguldījumu atsauces skaitli ikgadējai solidaritātes rezervei Savienības līmenī, kā arī konkrētos solījumus, ko katra dalībvalsts 13. pantā minētajā augsta līmeņa forumā ir veikusi attiecībā uz katru 56. panta 2. punktā minēto solidaritātes ieguldījumu veidu. Šajā punktā minēto īstenošanas aktu Padome pieņem ar kvalificētu balsu vairākumu. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu var grozīt Komisijas priekšlikumu, kas minēts 12. pantā.

2. Vajadzības gadījumā šā panta 1. punktā minētajā Padomes īstenošanas aktā nosaka arī indikatīvu procentuālo daļu no ikgadējās solidaritātes rezerves, ko var darīt pieejamu dalībvalstīm, kas pakļautas migrācijas spiedienam sakarā ar lielu skaitu ieceļotāju, kuri ierodas atkārtoti notiekošās izkāpšanas pēc meklēšanas un glābšanas operācijām, ņemot vērā attiecīgo dalībvalstu ģeogrāfiskās īpatnības. Tā var noteikt arī citus solidaritātes veidus, kā paredzēts 56. panta 2. punkta c) apakšpunktā, atkarībā no šādu pasākumu nepieciešamības, kas izriet no konkrētajām problēmām migrācijas jomā attiecīgajās dalībvalstīs.

3. Šīs regulas 13. pantā minētā augsta līmeņa foruma sanāksmē dalībvalstis, pamatojoties uz 12. pantā minēto Komisijas priekšlikumu, vienojas par kopējo atsauces skaitli katram solidaritātes pasākumam ikgadējā solidaritātes rezervē. Minētajā sanāksmē dalībvalstis arī sola veikt savus ieguldījumus ikgadējā solidaritātes rezervē saskaņā ar šā panta 4. punktu un obligāto taisnīgo daļu, kas aprēķināta saskaņā ar 66. pantā noteikto sadales koeficientu.

4. Īstenojot šā panta 3. punktu, dalībvalstīm ir pilnīga rīcības brīvība izvēlēties starp 56. panta 2. punktā minētajiem solidaritātes pasākumu veidiem vai to kombināciju. Dalībvalstis, kas sola veikt alternatīvus solidaritātes pasākumus, norāda šādu pasākumu finansiālo vērtību, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem. Ja alternatīvie solidaritātes pasākumi nav norādīti Komisijas priekšlikumā, kas minēts 12. pantā, dalībvalstis tomēr var šādus pasākumus solīt. Ja labuma guvējas dalībvalstis attiecīgajā gadā šādus pasākumus nepieprasa, tos pārveido finansiālos ieguldījumos.

58. pants

Informācija par tādas dalībvalsts nodomu izmantot ikgadējās solidaritātes rezervi, kura Komisijas lēmumā identificēta kā dalībvalsts, kas pakļauta migrācijas spiedienam

1. Dalībvalsts, kas lēmumā, kā minēts 11. pantā, identificēta kā dalībvalsts, kura pakļauta migrācijas spiedienam, pēc 57. pantā minētā Padomes īstenošanas akta pieņemšanas informē Komisiju un Padomi, ja tā plāno izmantot ikgadējo solidaritātes rezervi. Komisija par to informē Eiropas Parlamentu.

2. Attiecīgā dalībvalsts iekļauj informāciju par 56. panta 2. punktā minēto solidaritātes pasākumu veidu un līmeni, kas nepieciešami situācijas risināšanai, tostarp attiecīgā gadījumā par pastāvīgās ES migrācijas atbalsta rīkkopas komponentu izmantošanu. Ja minētā dalībvalsts plāno izmantot finansiālus ieguldījumus, tā norāda arī attiecīgās Savienības izdevumu programmas.

3. Pēc 2. punktā minētās informācijas saņemšanas attiecīgajai dalībvalstij ir piekļuve ikgadējai solidaritātes rezervei saskaņā ar 60. pantu. ES solidaritātes koordinators nekavējoties un jebkurā gadījumā 10 dienu laikā pēc informācijas saņemšanas sasauc tehniskā līmeņa solidaritātes forumu, lai īstenotu solidaritātes pasākumus.

59. pants

Dalībvalsts, kas uzskata sevi par pakļautu migrācijas spiedienam, paziņojums par vajadzību izmantot ikgadējās solidaritātes rezervi

1. Ja dalībvalsts lēmumā, kā minēts 11. pantā, nav identificēta kā dalībvalsts, kas pakļauta migrācijas spiedienam, bet uzskata, ka tā ir pakļauta migrācijas spiedienam, tā paziņo Komisijai par nepieciešamību izmantot ikgadējo solidaritātes rezervi un informē par to Padomi. Komisija par to informē Eiropas Parlamentu.

2. Paziņojumā, kas minēts 1. punktā, iekļauj:

a) pienācīgu pamatojumu par migrācijas spiediena esamību un apmēru paziņojuma iesniedzējā dalībvalstī, tostarp atjauninātus datus par 9. panta 3. punkta a) apakšpunktā minētajiem rādītājiem;

b) informāciju par 56. pantā minēto solidaritātes pasākumu veidu un līmeni, kas nepieciešami situācijas risināšanai, tostarp attiecīgā gadījumā par pastāvīgās ES migrācijas atbalsta rīkkopas komponentu izmantošanu un, – ja attiecīgā dalībvalsts plāno izmantot finansiālus ieguldījumus – attiecīgo Savienības izdevumu programmu identifikāciju;

c) aprakstu par to, kā ikgadējās solidaritātes rezerves izmantošana varētu stabilizēt situāciju;

d) kā attiecīgā dalībvalsts plāno novērst visas iespējamās konstatētās ievainojamības atbildības, sagatavotības vai noturības jomā.

3. Patvēruma aģentūra, Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūra un Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūra, kā arī attiecīgā dalībvalsts pēc Komisijas pieprasījuma palīdz Komisijai sagatavot migrācijas spiediena novērtējumu.

4. Komisija ātri izvērtē paziņojumu, ņemot vērā 9. un 10. pantā noteikto informāciju, to, vai paziņojuma iesniedzēja dalībvalsts 11. pantā minētajā lēmumā ir atzīta par dalībvalsti, kas pakļauta migrācijas spiediena riskam, vispārējo situāciju Savienībā, situāciju paziņojuma iesniedzējā dalībvalstī iepriekšējo 12 mēnešu laikā un paziņojuma iesniedzējas dalībvalsts izteiktās vajadzības, un pieņem lēmumu par to, vai uzskatīt dalībvalsti par pakļautu migrācijas spiedienam. Ja Komisija nolemj, ka minētā dalībvalsts ir pakļauta migrācijas spiedienam, attiecīgā dalībvalsts kļūst par labuma guvēju dalībvalsti, ja vien tai nav liegta piekļuve iespējai gūt labumu no ikgadējās solidaritātes rezerves saskaņā ar šā panta 6. punktu.

5. Komisija savu lēmumu nekavējoties nosūta attiecīgajai dalībvalstij, Eiropas Parlamentam un Padomei.

6. Ja Komisijas lēmumā konstatēts, ka paziņojuma iesniedzēja dalībvalsts ir pakļauta migrācijas spiedienam, ES solidaritātes koordinators nekavējoties un divu nedēļu laikā pēc Komisijas lēmuma nosūtīšanas attiecīgajai dalībvalstij, Eiropas Parlamentam un Padomei sasauc tehniskā līmeņa forumu, lai īstenotu solidaritātes pasākumus. ES solidaritātes koordinators sasauc tehniskā līmeņa forumu, ja vien Komisija neuzskata vai Padome ar īstenošanas aktu divu nedēļu laikā pēc Komisijas lēmuma nosūtīšanas attiecīgajai dalībvalstij, Eiropas Parlamentam un Padomei nenolemj, ka ikgadējā solidaritātes rezervē nav pietiekamu spēju, lai ļautu attiecīgajai dalībvalstij gūt labumu no ikgadējās solidaritātes rezerves, vai ka nav citu objektīvu iemeslu, kas neļauj šai dalībvalstij gūt labumu no ikgadējās solidaritātes rezerves.

7. Ja Padome nolemj, ka ikgadējā solidaritātes rezervē nav pietiekamu spēju, piemēro 13. panta 4. punktu, un ne vēlāk kā vienu nedēļu pēc Komisijas lēmuma pieņemšanas sasauc augsta līmeņa forumu.

Ja Komisija pieņem lēmumu, ar ko noraida dalībvalsts lūgumu uzskatīt to par dalībvalsti, kas pakļauta migrācijas spiedienam, paziņojuma iesniedzēja dalībvalsts var iesniegt Komisijai un Padomei jaunu paziņojumu, pievienojot attiecīgu papildu informāciju.

60. pants

Solidaritātes ieguldījumu īstenošana un koordinēšana

1. Tehniskā līmeņa forumā dalībvalstis sadarbojas savā starpā un ar Komisiju, lai nodrošinātu efektīvu un lietderīgu solidaritātes ieguldījumu līdzsvarotu un savlaicīgu izmantošanu no ikgadējās solidaritātes rezerves attiecīgajā gadā, ņemot vērā apzinātās un novērtētās vajadzības un pieejamos solidaritātes ieguldījumus.

2. ES solidaritātes koordinators, ņemot vērā migrācijas situācijas attīstību, koordinē solidaritātes ieguldījumu izmantošanu, lai nodrošinātu pieejamo solidaritātes ieguldījumu līdzsvarotu sadalījumu starp labuma guvējām dalībvalstīm.

3. Neskarot 65. panta 3. punktu un 67. panta 12. punktu, dalībvalstis, izmantojot identificētos solidaritātes pasākumus, līdz gada beigām izpilda 56. pantā minētos uzņemtos solījumus veikt solidaritātes ieguldījumu attiecīgajā gadā, izņemot finansiālu ieguldījumu īstenošanu.

Ieguldītājas dalībvalstis līdz gada beigām īsteno savus solījumus proporcionāli to kopējam solījumam attiecībā uz ikgadējo solidaritātes rezervi attiecīgajā gadā.

Dalībvalstīm, kurām piešķirts pilnīgs solidaritātes ieguldījumu samazinājums saskaņā ar 61. vai 62. pantu vai kuras pašas ir labuma guvējas dalībvalstis, ievērojot 58. panta 1. punktu un 59. panta 4. punktu, nav pienākuma attiecīgajā gadā īstenot to solītos solidaritātes ieguldījumus, kas minēti 56. panta 2. punktā.

Ieguldītājām dalībvalstīm nav pienākuma īstenot savus solījumus, kas uzņemti saskaņā ar 56. panta 2. punktu, vai piemērot atbildības izlīdzināšanu saskaņā ar 63. pantu attiecībā uz labuma guvēju dalībvalsti, ja Komisija lēmumā, kā minēts 11. pantā vai 59. panta 4. punktā, attiecībā uz šīs regulas III daļā paredzētajiem noteikumiem minētajā labuma guvējā dalībvalstī ir konstatējusi sistēmiskus trūkumus, kas varētu nopietni negatīvi ietekmēt šīs regulas darbību.

4. Tehniskā līmeņa foruma ikgadējā cikla pirmajā sanāksmē ieguldītājas dalībvalstis un labuma guvējas dalībvalstis, ņemot vērā konstatētās vajadzības, var izteikt saprātīgas vēlmes attiecībā uz pieejamo pārcelšanas kandidātu profiliem un potenciālo plānošanu to solidaritātes ieguldījumu īstenošanai, ņemot vērā nepieciešamību veikt steidzamus pasākumus labuma guvējās dalībvalstīs.

ES solidaritātes koordinators veicina dalībvalstu mijiedarbību un sadarbību minētajos aspektos.

Īstenojot pārcelšanu, dalībvalstis vispirms pievērš uzmanību neaizsargātu personu pārcelšanai.

5. Savienības struktūras, biroji un aģentūras, kuru kompetencē ir patvēruma un robežu un migrācijas pārvaldības joma, pēc pieprasījuma un saskaņā ar savām attiecīgajām pilnvarām sniedz atbalstu dalībvalstīm un Komisijai, lai nodrošinātu šīs daļas pareizu īstenošanu un darbību. Šāds atbalsts var izpausties kā analīze, lietpratība un operatīvais atbalsts. ES solidaritātes koordinators koordinē jebkādu ekspertu vai grupu palīdzību, ko saistībā ar solidaritātes ieguldījumu izmantošanu sniedz Patvēruma aģentūra, Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūra vai jebkura cita Savienības struktūra, birojs vai aģentūra.

6. Katru gadu janvārī no 2025. gada un turpmāk dalībvalstis ES Solidaritātes koordinatoram apstiprina katra iepriekšējā gadā īstenotā solidaritātes pasākuma līmeni.

61. pants

Solidaritātes ieguldījuma samazināšana migrācijas spiediena gadījumos

1. Dalībvalsts, kura lēmumā, kā minēts 11. pantā, identificēta kā dalībvalsts, kas pakļauta migrācijas spiedienam, vai kura uzskata, ka tā ir pakļauta migrācijas spiedienam, un kas nav izmantojusi ikgadējo solidaritātes rezervi saskaņā ar 58. pantu vai paziņojusi par vajadzību izmantot ikgadējo solidaritātes rezervi saskaņā ar 59. pantu, var jebkurā laikā pieprasīt daļēji vai pilnībā samazināt tās solītos ieguldījumus, kas noteikti 57. pantā minētajā Padomes īstenošanas aktā.

Attiecīgā dalībvalsts savu pieprasījumu iesniedz Komisijai. Informācijas nolūkā attiecīgā dalībvalsts pieprasījumu iesniedz Padomei.

2. Ja šā panta 1. punktā minētā pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts ir dalībvalsts, kura lēmumā, kā minēts 11. pantā, nav identificēta kā pakļauta migrācijas spiedienam, bet kas uzskata, ka tā ir pakļauta migrācijas spiedienam, minētā dalībvalsts savā pieprasījumā iekļauj:

a) aprakstu par to, kā pilnīgs vai daļējs tās solīto ieguldījumu samazinājums varētu palīdzēt stabilizēt situāciju;

b) to, vai solīto ieguldījumu varētu aizstāt ar cita veida solidaritātes ieguldījumu;

c) kā minētā dalībvalsts plāno novērst visas iespējamās konstatētās ievainojamības atbildības, sagatavotības vai noturības jomā;

d) pienācīgu pamatojumu par migrācijas spiediena esamību un apmēru pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī.

Novērtējot šādu pieprasījumu, Komisija ņem vērā arī 9. un 10. pantā noteikto informāciju.

3. Komisija četru nedēļu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas, kas iesniegts saskaņā ar šo pantu, informē Padomi par pieprasījuma novērtējumu. Komisija par minēto novērtējumu informē arī Eiropas Parlamentu.

4. Pēc Komisijas novērtējuma saņemšanas Padome pieņem īstenošanas aktu, lai noteiktu, vai dalībvalstij ir atļauts atkāpties no 57. pantā minētā Padomes īstenošanas akta.

62. pants

Solidaritātes ieguldījuma samazināšana ievērojamās migrācijas situācijās

1. Dalībvalsts, kas lēmumā, kā minēts 11. pantā, identificēta kā dalībvalsts, kura saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, vai kas uzskata, ka tā saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, var jebkurā laikā pieprasīt daļēji vai pilnībā samazināt tās solītos ieguldījumus, kas noteikti 57. pantā minētajā Padomes īstenošanas aktā.

Attiecīgā dalībvalsts savu pieprasījumu iesniedz Komisijai. Informācijas nolūkā attiecīgā dalībvalsts savu pieprasījumu nosūta Padomei.

2. Ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts lēmumā, kā minēts 11. pantā, identificēta kā tāda, kas saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, minētajā pieprasījumā iekļauj:

a) aprakstu par to, kā pilnīgs vai daļējs tās solīto ieguldījumu samazinājums varētu palīdzēt stabilizēt situāciju;

b) vai solīto ieguldījumu varētu aizstāt ar cita veida solidaritātes ieguldījumu;

c) to, kā minētā dalībvalsts plāno novērst visas iespējamās konstatētās ievainojamības atbildības, sagatavotības vai noturības jomā;

d) pienācīgi pamatotu argumentāciju attiecībā uz patvēruma, uzņemšanas un migrācijas sistēmas jomu, kurā ir sasniegtas spēju robežas, un to, kā minētās dalībvalsts spēju robežu sasniegšana konkrētajā jomā ietekmē tās spēju pildīt savu solījumu.

3. Ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts lēmumā, kā minēts 11. pantā, nav identificēta kā tāda, kas saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, bet uzskata, ka tā saskaras ar ievērojamu migrācijas situāciju, tad pieprasījumā papildus šā panta 2. punktā minētajai informācijai iekļauj arī pienācīgu pamatojumu par migrācijas situācijas ievērojamo apmēru pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī. Novērtējot šādu pieprasījumu, Komisija ņem vērā arī 9. un 10. pantā noteikto informāciju, kā arī to, vai lēmumā, kā minēts 11. pantā, dalībvalsts tika atzīta par pakļautu migrācijas spiediena riskam.

4. Komisija četru nedēļu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas, kas iesniegts saskaņā ar šo pantu, informē Padomi par pieprasījuma novērtējumu. Komisija par minēto novērtējumu informē arī Eiropas Parlamentu.

5. Pēc Komisijas novērtējuma saņemšanas Padome pieņem īstenošanas aktu, lai noteiktu, vai dalībvalstij ir atļauts atkāpties no 57. pantā minētā Padomes īstenošanas akta.

63. pants

Atbildības izlīdzināšana

1. Ja 57. pantā minētajā Padomes īstenošanas aktā iekļautie pārcelšanas solījumi ikgadējās solidaritātes rezerves ietvaros ir vienādi vai lielāki par 50 % no 12. pantā minētajā Komisijas priekšlikumā norādītā skaitļa, labuma guvēja dalībvalsts saskaņā ar 69. pantā noteikto procedūru var lūgt pārējām dalībvalstīm pārcelšanu vietā uzņemties atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu, par kuriem labuma guvēja dalībvalsts ir noteikta par atbildīgo dalībvalsti.

2. Ieguldītāja dalībvalsts var norādīt labuma guvējai dalībvalstij, ka tā pārcelšanu vietā ir gatava uzņemties atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu, par kuriem labuma guvēja dalībvalsts ir noteikta par atbildīgo dalībvalsti:

a) ja ir sasniegts 1. punktā noteiktais slieksnis vai

b) ja ieguldītāja dalībvalsts pārcelšanām ir solījusi 50 % vai vairāk no savas obligātās taisnīgās daļas ikgadējā solidaritātes rezervē, kas paredzēta 57. pantā minētajā Padomes īstenošanas aktā.

Ja ieguldītāja dalībvalsts ir paudusi šādu vēlmi un labuma guvēja dalībvalsts tam piekrīt, labuma guvēja dalībvalsts piemēro 69. pantā noteikto procedūru.

3. Ieguldītājas dalībvalstis uzņemas atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, par kuriem labuma guvēja dalībvalsts ir noteikta par atbildīgo dalībvalsti, līdz tam šā punkta a) un b) apakšpunktā minētajam skaitlim, kurš ir lielāks, ja pēc augsta līmeņa foruma sanāksmes, kas sasaukta saskaņā ar 13. panta 4. punktu, 57. pantā minētajā Padomes īstenošanas aktā iekļautie pārcelšanas solījumi ikgadējās solidaritātes rezerves ietvaros ir

a) mazāki par 12. panta 2. punkta a) apakšpunktā minēto skaitli vai

b) mazāki par 60 % no atsauces skaitļa, ko izmanto, lai aprēķinātu katras dalībvalsts obligāto taisnīgo daļu pārcelšanas vajadzībām nolūkā izveidot ikgadējo solidaritātes rezervi saskaņā ar 57. pantu.

4. Šā panta 3. punktu piemēro arī tad, ja attiecīgajā gadā īstenojamie solījumi ir mazāki par lielāko no abiem minētā punkta a) vai b) apakšpunktā minētajiem skaitļiem, jo saskaņā ar 61. vai 62. pantu piešķirts pilnīgs vai daļējs samazinājums, vai arī tāpēc, ka labuma guvējām dalībvalstīm, kā minēts 58. panta 1. punktā un 59. panta 4. punktā, nav pienākuma attiecīgajā gadā veikt solītos solidaritātes ieguldījumus.

5. Ieguldītāja dalībvalsts, kas līdz attiecīgā gada beigām nav īstenojusi savus solījumus vai pieņēmusi pārcelšanas, ievērojot 67. panta 9. punktu, kuras atbilst tās solītajām pārcelšanām, kā minēts 57. panta 3. punktā, pēc labuma guvējas dalībvalsts pieprasījuma cik drīz vien iespējams pēc attiecīgā gada beigām uzņemas atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, par kuriem labuma guvēja dalībvalsts ir noteikta par atbildīgo, līdz pārelšanu skaitam, kāds solīts 57. panta 3. punktā.

6. Ieguldītāja dalībvalsts identificē individuālos pieteikumus, par kuriem tā uzņemas atbildību saskaņā ar šā panta 2. un 3. punktu, un informē labuma guvēju dalībvalsti, izmantojot elektroniskās saziņas tīklu, kas izveidots saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1560/2003 18. pantu.

Ieguldītāja dalībvalsts kļūst par dalībvalsti, kas ir atbildīga par identificētajiem pieteikumiem, un norāda savu atbildību saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 3. punktu.

7. Dalībvalstīm nav pienākuma uzņemties atbildību saskaņā ar šā panta 6. punkta pirmo daļu, ja tā pārsniedz taisnīgo daļu, kas aprēķināta saskaņā ar 66. pantā noteikto sadales koeficientu.

8. Šo pantu piemēro tikai tad, ja:

a) pieteikuma iesniedzējs nav nepavadīts nepilngadīgais;

b) labuma guvēja dalībvalsts tika noteikta par atbildīgo starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanā, pamatojoties uz 29.–33. pantā noteiktajiem kritērijiem;

c) vēl nav beidzies 39. panta 1. punktā noteiktais pārsūtīšanas termiņš;

d) pieteikuma iesniedzējs nav aizbēdzis no ieguldītājas dalībvalsts;

e) attiecīgā persona nav starptautiskās aizsardzības saņēmējs;

f) attiecīgā persona nav uzņemta persona.

9. Ieguldītāja dalībvalsts var piemērot šo pantu trešo valstu valstspiederīgajiem vai bezvalstniekiem, kuru pieteikumi labuma guvējā dalībvalstī ir galīgi noraidīti. Piemēro Regulas (ES) 2024/1348 55. un 56. pantu.

64. pants

Finansiālie ieguldījumi

1. Finansiālos ieguldījumus veido ieguldītāju dalībvalstu finanšu pārvedumi Savienības budžetā, un tie uzskatāmi par ārējiem piešķirtajiem ieņēmumiem saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) 2018/1046 ([42]) 21. panta 5. punktu. Finansiālos ieguldījumus izmanto šīs regulas 56. panta 2. punkta b) apakšpunktā minēto ikgadējās solidaritātes rezerves darbību īstenošanai.

2. Labuma guvējas dalībvalstis apzina darbības, kuras var finansēt ar šā panta 1. punktā minētajiem finansiālajiem ieguldījumiem, un norāda tos tehniskā līmeņa forumam. Komisija cieši sadarbojas ar labuma guvējām dalībvalstīm, lai nodrošinātu, ka minētās darbības atbilst 56. panta 2. punkta b) apakšpunktā un 56. panta 3. punktā noteiktajiem mērķiem. ES solidaritātes koordinators uztur darbību sarakstu un dara to pieejamu ar tehniskā līmeņa foruma starpniecību.

3. Komisija pieņem īstenošanas aktu attiecībā uz noteikumiem par to, kā funkcionē finansiālie ieguldījumi. Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā.

4. Ja šīs regulas 57. panta 1. punktā minētā summa nav pilnībā piešķirta, atlikušo summu var pievienot summai, kas minēta Regulas (ES) 2021/1147 10. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

5. Dalībvalstis ziņo Komisijai un tehniskā līmeņa forumam par progresu to darbību īstenošanā, kas finansētas no finansiāliem ieguldījumiem, ievērojot šo pantu.

6. Komisija 9. pantā minētajā ziņojumā iekļauj informāciju par to darbību īstenošanu, kuras finansē no finansiāliem ieguldījumiem, ievērojot šo pantu, tostarp par jautājumiem, kas varētu ietekmēt īstenošanu, un par visiem pasākumiem, kas veikti to risināšanai.

65. pants

Alternatīvi solidaritātes pasākumi

1. Ieguldījumi alternatīvu solidaritātes pasākumu veidā pamatā ir labuma guvējas dalībvalsts īpašs pieprasījums. Šādus ieguldījumus ieskaita kā finansiālus solidaritātes ieguldījumus, un to konkrēto vērtību kopīgi un reālistiski nosaka attiecīgās ieguldītājas un labuma guvējas dalībvalstis un paziņo ES solidaritātes koordinatoram pirms minēto ieguldījumu veikšanas.

([42]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES, Euratom) 2018/1046 (2018. gada 18. jūlijs) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, ar kuru groza Regulas (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 un Lēmumu Nr. 541/2014/ES un atceļ Regulu (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (OV L 193, 30.7.2018., 1. lpp.).

2. Dalībvalstis nodrošina tikai tādus alternatīvus solidaritātes pasākumus, kas nedublējot papildina tos pasākumus, ko nodrošina ar Savienības struktūru, biroju un aģentūru darbībām vai ar Savienības finansējumu patvēruma un migrācijas pārvaldības jomā labuma guvējās dalībvalstīs. Dalībvalstis nodrošina alternatīvus solidaritātes pasākumus tikai papildus tiem, kas tām ir jāveic ar Savienības struktūru, biroju un aģentūru starpniecību.

3. Labuma guvējas dalībvalstis un ieguldītājas dalībvalstis pabeidz īstenot saskaņotos alternatīvos solidaritātes pasākumus pat tad, ja attiecīgie īstenošanas akti ir zaudējuši spēku.

66. pants

Sadales koeficients

Šīs regulas 57. panta 3. punktā minēto solidaritātes ieguldījumu daļu, kas jānodrošina katrai dalībvalstij, aprēķina saskaņā ar I pielikumā norādīto formulu, un tās pamatā, saskaņā ar jaunākajiem pieejamiem *Eurostat* datiem, ir šādi kritēriji katrai dalībvalstij:

a) iedzīvotāju skaits (50 % svērums);

b) kopējais IKP (50 % svērums).

II NODAĻA

Procedūras prasības

67. pants

Procedūra pirms pārcelšanas

1. Šajā pantā noteikto procedūru piemēro 56. panta 2. punkta a) apakšpunktā minēto personu pārcelšanai.

2. Pirms šajā pantā noteiktās procedūras piemērošanas labuma guvēja dalībvalsts pārliecinās, vai nav pamatota iemesla uzskatīt, ka attiecīgā persona rada draudus iekšējai drošībai. Ja ir pamatots iemesls uzskatīt, ka persona rada draudus iekšējai drošībai pirms šajā pantā noteiktās procedūras vai tās laikā, tostarp, ja draudi iekšējai drošībai ir konstatēti saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1356 15. pantu, tad labuma guvēja dalībvalsts nepiemēro šajā pantā noteikto procedūru vai nekavējoties to izbeidz. Labuma guvēja dalībvalsts izslēdz attiecīgo personu no jebkādas turpmākas pārcelšanas vai pārsūtīšanas uz jebkuru dalībvalsti. Ja attiecīgā persona ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs, labuma guvēja dalībvalsts ir atbildīgā dalībvalsts saskaņā ar šīs regulas 16. panta 4. punktu.

3. Ja ir jāveic pārcelšana, tad labuma guvēja dalībvalsts norāda personas, kuras varētu pārcelt. Pēc labuma guvējas dalībvalsts pieprasījuma Patvēruma aģentūra atbalsta labuma guvēju dalībvalsti pārceļamo personu noteikšanā un to piemeklēšanai pārcelšanas mērķa dalībvalstīm, rīkojoties atbilstoši Regulas (ES) 2021/2303 2. panta 1. punkta k) apakšpunktam.

Dalībvalsts attiecīgā gadījumā ņem vērā to, ka starp attiecīgo personu un pārcelšanas mērķa dalībvalsti pastāv jēgpilnas saites, piemēram, tādas, kuru pamatā ir ģimenes vai kultūras apsvērumi. Minētajā nolūkā labuma guvēja dalībvalsts dod pārceļamajām personām iespēju sniegt informāciju par jēgpilnu saišu pastāvēšanu ar konkrētām dalībvalstīm un iesniegt attiecīgu informāciju un dokumentus minēto saišu noteikšanai. Minētā iespēja nenozīmē tiesības izvēlēties konkrētu pārcelšanas mērķa dalībvalsti, ievērojot šo pantu.

4. Lai identificētu pārceļamās personas un piemeklētu tās pārcelšanas mērķa dalībvalstīm, labuma guvējas dalībvalstis var izmantot ES solidaritātes koordinatora izstrādātos rīkus.

Pieteikuma iesniedzējus, kuriem nav jēgpilnu saišu ar kādu citu dalībvalsti, taisnīgi sadala starp pārējām pārcelšanas mērķa dalībvalstīm.

Ja identificētā pārceļamā persona ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs, tad attiecīgo personu pārceļ tikai pēc tam, kad šī persona ir rakstiski piekritusi pārcelšanai.

5. Ja ir jāveic pārcelšana, tad labuma guvēja dalībvalsts informē šā panta 1. punktā minētās personas par šajā pantā un 68. pantā noteikto procedūru, kā arī attiecīgā gadījumā par 17. panta 3., 4. un 5. punktā noteiktajiem pienākumiem un 18. pantā minētajām pienākumu nepildīšanas sekām.

Šā punkta pirmo daļu nepiemēro pieteikuma iesniedzējiem, attiecībā uz kuriem labuma guvēju dalībvalsti var noteikt par atbildīgo dalībvalsti, ievērojot kritērijus, kas noteikti 25.–28. pantā un 34. pantā, izņemot 25. panta 5. punktu. Šādi pieteikuma iesniedzēji nav tiesīgi uz pārcelšanu.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka ģimenes locekļi tiek pārcelti uz vienas un tās pašas dalībvalsts teritoriju.

7. Šā panta 2. un 3. punktā minētajos gadījumos labuma guvēja dalībvalsts iespējami drīz nosūta pārcelšanas mērķa dalībvalstij attiecīgo informāciju un dokumentus par attiecīgo personu, un šajā nolūkā izmanto standarta veidlapu, lai cita starpā pārcelšanas mērķa dalībvalsts iestādēm dot iespēju pārbaudīt, vai ir pamats uzskatīt, ka attiecīgā persona rada draudus iekšējai drošībai.

8. Pārcelšanas mērķa dalībvalsts pārbauda informāciju, ko saskaņā ar 7. punktu nosūtījusi labuma guvēja dalībvalsts, un pārbauda, vai nav pamatota iemesla uzskatīt, ka minētā persona rada draudus iekšējai drošībai. Pārcelšanas mērķa dalībvalsts var izvēlēties minēto informāciju pārbaudīt personiskajā intervijā ar attiecīgo personu. Attiecīgo personu pienācīgi informē par šīs personiskās intervijas būtību un mērķi. Personiskā intervija notiek 9. punktā noteiktajos termiņos.

9. Ja nav pamatota iemesla uzskatīt, ka attiecīgā persona rada draudus iekšējai drošībai, pārcelšanas mērķa dalībvalsts vienas nedēļas laikā pēc attiecīgās informācijas saņemšanas no labuma guvējas dalībvalsts apstiprina, ka tā pārcels attiecīgo personu.

Ja pārbaudes apstiprina, ka ir pamatots iemesls uzskatīt, ka minētā persona rada draudus iekšējai drošībai, pārcelšanas mērķa dalībvalsts vienas nedēļas laikā pēc attiecīgās informācijas saņemšanas no šīs dalībvalsts informē labuma guvēju dalībvalsti par jebkurā attiecīgā datubāzē esoša brīdinājuma raksturu un tā pamatā esošajiem elementiem. Šādos gadījumos attiecīgās personas pārcelšana nenotiek.

Izņēmuma gadījumos, ja var pierādīt, ka informācijas izskatīšana ir sevišķi sarežģīta vai ka vienlaikus jāpārbauda daudzas lietas, pārcelšanas mērķa dalībvalsts var sniegt atbildi pēc pirmajā un otrajā daļā minētā vienas nedēļas termiņa, bet katrā ziņā to sniedz divu nedēļu laikā. Šādās situācijās pārcelšanas mērķa dalībvalsts savu lēmumu atlikt atbildes sniegšanu labuma guvējai dalībvalstij paziņo sākotnējā vienas nedēļas termiņā.

Bezdarbība pirmajā un otrajā daļā minētajā vienas nedēļas laikposmā vai šā punkta trešajā daļā minētajā divu nedēļu laikposmā ir pielīdzināma informācijas saņemšanas apstiprinājumam un ietver pienākumu pārcelt attiecīgo personu, ieskaitot pienākumu nodrošināt pienācīgus ar ierašanos saistītus pasākumus.

10. Labuma guvēja dalībvalsts pieņem pārsūtīšanas lēmumu vienas nedēļas laikā pēc pārcelšanas mērķa dalībvalsts apstiprināšanas. Tā nekavējoties rakstiski informē attiecīgo personu par lēmumu pārsūtīt viņu uz minēto dalībvalsti, un dara to vēlākais divas dienas pirms pārsūtīšanas pieteikuma iesniedzēju gadījumā un vienu nedēļu pirms pārsūtīšanas saņēmēju gadījumā.

Ja pārceļamā persona ir pieteikuma iesniedzējs, viņam jāpilda pārcelšanas lēmums.

11. Attiecīgās personas pārsūtīšanu no labuma guvējas dalībvalsts uz pārcelšanas mērķa dalībvalsti veic saskaņā ar labuma guvējas dalībvalsts tiesību aktiem, darot to cik drīz vien praktiski iespējams, pēc apspriešanās starp attiecīgajām dalībvalstīm un 4 nedēļu laikā pēc pārcelšanas mērķa dalībvalsts apstiprinājuma vai pēc galīgā lēmuma par pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzību vai pārskatīšanu, ja ar to apturēta pārsūtīšanas lēmuma izpilde saskaņā ar 43. panta 3. punktu.

12. Labuma guvējas dalībvalstis un pārcelšanas mērķa dalībvalstis turpina tiešo pārcelšanas procesu arī pēc tam, kad ir beidzies 57., 61. un 62. pantā minēto Padomes īstenošanas aktu īstenošanas termiņš vai spēkā esamība.

13. Pārcelšanas procedūrai *mutatis mutandis* piemēro 42. panta 3., 4. un 5. punktu, 43. un 44. pantu, 46. panta 1. un 3. punktu, 47. panta 2. un 3. punktu un 48. un 50. pantu.

Labuma guvēja dalībvalsts, kas veic starptautiskās aizsardzības saņēmēja pārsūtīšanu, nosūta pārcelšanas mērķa dalībvalstij visu 51. panta 2. punktā minēto informāciju, informāciju, ko saņēmējs ir izmantojis par pamatojumu savam pieteikumam, un visu attiecībā uz saņēmēju pieņemto lēmumu pamatojumus.

14. Komisija ar īstenošanas aktiem nosaka vienotas metodes attiecībā uz pārcelšanas vajadzībām nepieciešamās informācijas un dokumentu sagatavošanu un iesniegšanu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 77. panta 2. punktā. Minēto īstenošanas aktu sagatavošanā Komisija var apspriesties ar Patvēruma aģentūru.

68. pants

Procedūra pēc pārcelšanas

1. Pārcelšanas mērķa dalībvalsts informē labuma guvēju dalībvalsti, Patvēruma aģentūru un ES solidaritātes koordinatoru par attiecīgās personas drošu ierašanos vai par to, ka noteiktajā termiņā tā nav ieradusies.

2. Ja pārcelšanas mērķa dalībvalsts ir pārcēlusi pieteikuma iesniedzēju, kuram atbildīgā dalībvalsts vēl nav noteikta, tad pārcelšanas mērķa dalībvalsts piemēro procedūras, kas noteiktas III daļā, izņemot 16. panta 2. punktu, 17. panta 1. un 2. punktu, 25. panta 5. punktu, 29. pantu, 30. pantu un 33. panta 1. un 2. punktu.

Ja saskaņā ar šā punkta pirmo daļu atbildīgo dalībvalsti nevar noteikt, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga pārcelšanas mērķa dalībvalsts.

Pārcelšanas mērķa dalībvalsts norāda savu atbildību sistēmā *Eurodac* saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 1. punktu.

3. Ja ir pārcelts pieteikuma iesniedzējs, attiecībā uz kuru par atbildīgo dalībvalsti iepriekš ir noteikta labuma guvēja dalībvalsts kādu citu iemeslu, nevis 67. panta 5. punkta otrajā daļā minēto kritēriju dēļ, tad atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu pārceļ uz pārcelšanas mērķa dalībvalsti.

Pārcelšanas mērķa dalībvalstij nodod arī atbildību par jebkādu attiecīgās personas turpmāku pārstāvību vai turpmāka pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1348 55. un 56. pantu.

Pārcelšanas mērķa dalībvalsts norāda savu atbildību sistēmā *Eurodac* saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 3. punktu.

4. Ja starptautiskās aizsardzības saņēmējs ir pārcelts, tad pārcelšanas mērķa dalībvalsts automātiski piešķir starptautiskās aizsardzības statusu, ņemot vērā attiecīgo statusu, ko piešķīrusi labuma guvēja dalībvalsts.

69. pants

Atbildības izlīdzināšanas procedūra saskaņā ar 63. panta 1. un 2. punktu

1. Ja labuma guvēja dalībvalsts lūdz citai dalībvalstij uzņemties atbildību par vairāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu saskaņā ar 63. panta 1. un 2. punktu, tā nosūta savu pieprasījumu ieguldītājai dalībvalstij un norāda to starptautiskās aizsardzības pieteikumu skaitu, par kuriem jāuzņemas atbildība pārcelšanu vietā.

2. Ieguldītāja dalībvalsts atbildi par pieprasījumu pieņem 30 dienu laikā pēc minētā pieprasījuma saņemšanas.

Ieguldītāja dalībvalsts var pieņemt lēmumu uzņemties atbildību par mazāka skaita starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu, nekā to lūdz labuma guvēja dalībvalsts.

3. Dalībvalsts, kas ir piekritusi pieprasījumam saskaņā ar šā panta 2. punktu, identificē individuālos starptautiskās aizsardzības pieteikumus, par kuriem tā uzņemas atbildību, un norāda savu atbildību, ievērojot Regulas (ES) 2024/1358 16. panta 3. punktu.

70. pants

Citi pienākumi

Dalībvalstis pastāvīgi informē Komisiju, jo īpaši ES solidaritātes koordinatoru, par solidaritātes pasākumu īstenošanu, tostarp par sadarbības pasākumu īstenošanu ar trešo valsti.

III NODAĻA

Savienības sniegtais finansiālais atbalsts

71. pants

Finansiālais atbalsts

Atbilstoši solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principam finansējuma atbalstu pēc pārcelšanas, kas veikta saskaņā ar šīs daļas I un II nodaļu, īsteno saskaņā ar Regulas (ES) 2021/1147 20. pantu.

V DAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

72. pants

Datu drošība un datu aizsardzība

1. Šī regula neskar Savienības tiesību aktus par personas datu aizsardzību, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 un (ES) 2018/1725 ([43]) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2016/680 ([44]).

2. Dalībvalstis ievieš piemērotus tehniskos un organizatoriskos pasākumus, lai nodrošinātu saskaņā ar šo regulu apstrādāto personas datu drošību un jo īpaši lai novērstu nelikumīgu vai neatļautu piekļuvi apstrādātajiem personas datiem, to izpaušanu, grozīšanu vai zudumu.

3. Katras dalībvalsts kompetentā uzraudzības iestāde vai iestādes neatkarīgi uzrauga personas datu apstrādes likumību, ko saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem veic 52. pantā minētās attiecīgās dalībvalsts iestādes.

73. pants

Konfidencialitāte

Dalībvalstis nodrošina, ka 52. pantā minētajām iestādēm attiecībā uz informāciju, ko tās iegūst darba gaitā, ir saistoši valsts tiesību aktos paredzētie konfidencialitātes noteikumi.

([43]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1725 (2018. gada 23. oktobris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un par šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 45/2001 un Lēmumu Nr. 1247/2002/EK (OV L 295, 21.11.2018., 39. lpp.).

([44]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/680 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu krimināLsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OV L 119, 4.5.2016., 89. lpp.).

74. pants

Sodi

Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesībām paredz noteikumus par sodiem, arī par administratīvu sodu vai krimināl sodu, ko piemēro par šīs regulas pārkāpumiem, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to piemērošanu. Paredzētie sodi ir iedarbīgi, samērīgi un atturoši.

75. pants

Termiņu aprēķināšana

Visus šajā regulā paredzētos laikposmus aprēķina šādi:

a) dienās, nedēļās vai mēnešos izteiktu laikposmu sāk skaitīt no kāda notikuma vai darbības brīža; dienu, kad notiek attiecīgais notikums vai darbība, attiecīgajā laikposmā neieskaita;

b) nedēļās vai mēnešos izteikts laikposms beidzas pēdējās nedēļas vai mēneša tajā pašā nedēļas dienā vai arī iekrīt attiecīgi tā mēneša datumā, kad ir noticis notikums vai darbība, no kuras sāk skaitīt attiecīgo laikposmu.

c) ja mēnešos izteikta laikposma pēdējā mēnesī nav tā datuma, kurā tam būtu jābeidzas, tad laikposms beidzas minētā pēdējā mēneša pēdējās dienās pusnaktī;

d) termiņi ietver sestdienas, svētdienas un attiecīgo dalībvalstu oficiālās brīvdienas; ja termiņš beidzas sestdienā, svētdienā vai oficiālajās brīvdienās, par termiņa pēdējo dienu uzskata nākamo darba dienu.

76. pants

Teritoriālā darbības joma

Attiecībā uz Francijas Republiku šo regulu piemēro tikai tās Eiropas teritorijā.

77. pants

Komiteju procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja. Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 nozīmē.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

Ja komiteja atzinumu nesniedz, Komisija īstenošanas akta projektu nepieņem un tiek piemērota Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. panta 4. punkta trešā daļa.

78. pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

2. Pilnvaras pieņemt 25. panta 6. punktā un 34. panta 3. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz pieciem gadiem no 2024. gada 11. jūnija. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.

3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 25. panta 6. punktā un 34. panta 3. punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar katras dalībvalsts ieceltajiem ekspertiem saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu.

5. Tiklīdz Komisija pieņem deleģēto aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

6. Saskaņā ar 25. panta 6. punktu vai 34. panta 3. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja četros mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

79. pants

Uzraudzība un izvērtēšana

Līdz 2028. gada 1. februārim un pēc tam katru gadu Komisija pārskata šīs regulas IV daļā noteikto pasākumu darbību un ziņo par šajā regulā noteikto pasākumu īstenošanu. Ziņojumu nosūta Eiropas Parlamentam un Padomei.

Komisija regulāri un vismaz reizi trijos gados pārskata 12. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā noteikto skaitļu atbilstību un šīs regulas III daļas vispārējo darbību, tostarp to, vai būtu jāgroza ģimenes locekļu definīcija un šajā daļā noteikto termiņu ilgums, ņemot vērā vispārējo migrācijas situāciju.

Līdz 2031. gada 1. jūlijam un pēc tam ik piecus gadus Komisija veic šīs regulas izvērtēšanu, jo īpaši ņemot vērā LESD 80. pantā noteikto solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma principu. Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumus par minētās izvērtēšanas svarīgākajiem konstatējumiem. Dalībvalstis nodrošina Komisijai visu minēto ziņojumu sagatavošanai nepieciešamo informāciju vēlākais sešus mēnešus pirms beidzas termiņš, kad Komisijai jāiesniedz katrs ziņojums.

80. pants

Statistika

Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 862/2007 ([45]) 4. panta 4. punktu dalībvalstis Komisijai (*Eurostat*) paziņo statistiku par šīs regulas un Regulas (EK) Nr. 1560/2003 piemērošanu.

VI DAĻA

GROZĪJUMI CITOS SAVIENĪBAS AKTOS

81. pants

Grozījumi Regulā (ES) 2021/1147

Regulu (ES) 2021/1147 groza šādi:

1) regulas 2. pantu groza šādi:

([45]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 862/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par Kopienas statistiku attiecībā uz migrāciju un starptautisko aizsardzību, kā arī lai atceltu Padomes Regulu (EEK) Nr. 311/76 attiecībā uz statistikas vākšanu par ārvalstu darba ņēmējiem (OV L 199, 31.7.2007., 23. lpp.).

a) panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem:

"1) "starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs" ir pieteikuma iesniedzējs, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2024/1351 (*) 2. panta 4. punktā;

2) "starptautiskās aizsardzības saņēmējs" ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs, kā definēts Regulas (ES) 2024/1351 2. panta 7. punktā;

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1351 (2024. gada 14. maijs) par patvēruma un migrācijas pārvaldību, ar ko groza Regulas (ES) 2021/1147 un (ES) 2021/1160 un atceļ Regulu (ES) Nr. 604/2013 (OV L, 2024/1351, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).";

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

"4) "ģimenes loceklis" ir ģimenes loceklis, kā definēts Regulas (ES) 2024/1351 2. panta 8. punktā;";

c) panta 11. un 12. punktu aizstāj ar šādiem:

"11) "trešās valsts valstspiederīgais" ir trešās valsts valstspiederīgais, kā definēts Regulas (ES) 2024/1351 2. panta 1. punktā;

12) "nepavadīts nepilngadīgais" ir nepavadīts nepilngadīgais, kā definēts Regulas (ES) 2024/1351 2. panta 11. punktā;";

d) iekļauj šādu punktu:

"15) "solidaritātes darbība" ir darbība, kuras tvērums ir noteikts Regulas (ES) 2024/1351 56. panta 2. punkta b) apakšpunktā un ko finansē no dalībvalstu finansiāliem ieguldījumiem, kā minēts minētās regulas 64. panta 1. punktā.";

2) regulas 15. pantā iekļauj šādu punktu:

"6.a Ieguldījumu no Savienības budžeta var palielināt līdz 100 % no solidaritātes darbību kopējiem attiecināmajiem izdevumiem.";

3) regulas 20. pantu aizstāj ar šādu:

"*20. pants*

Resursi starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju vai starptautiskās aizsardzības saņēmēju pārsūtīšanai

1. Papildus dalībvalstij paredzētajiem piešķīrumiem saskaņā ar šīs regulas 13. panta 1. punkta a) apakšpunktu tā saņem šādu summu:

a) 10 000 EUR par katru starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, par kuru minētā dalībvalsts kļūst atbildīga pārcelšanas rezultātā, kas veikta saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1351 67. un 68. pantu;

b) 10 000 EUR par katru starptautiskās aizsardzības saņēmēju, kas pārcelts uz minēto dalībvalsti saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1351 67. un 68. pantu;

Pirmās daļas a) un b) apakšpunktā minētās summas palielina līdz 12 000 EUR attiecīgi par katru starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju vai starptautiskās aizsardzības saņēmēju, kas ir nepavadīts nepilngadīgais, kurš pārcelts uz minēto dalībvalsti saskaņā ar Regulas (ES) 2024/1351 67. un 68. pantu.

2. Dalībvalsts, kas sedz 1. punktā minētās pārsūtīšanas izmaksas, saņem ieguldījumu 500 EUR apmērā par katru starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju vai starptautiskās aizsardzības saņēmēju, kas pārsūtīts uz citu dalībvalsti.

3. Dalībvalsts, kas sedz Regulas (ES) 2024/1351 36. panta 1. punkta a), b) vai c) apakšpunktā minētās un saskaņā ar minētās regulas 46. pantu veiktās pārsūtīšanas izmaksas, saņem ieguldījumu 500 EUR apmērā par katru starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, kas pārsūtīts uz citu dalībvalsti.

4. Šā panta 1.–3. punktā minētās summas piešķir dalībvalsts programmai ar noteikumu, ka persona, attiecībā uz kuru summa ir piešķirta, ir attiecīgi faktiski pārsūtīta uz minēto dalībvalsti vai reģistrēta kā pieteikuma iesniedzējs atbildīgajā dalībvalstī saskaņā ar Regulu (ES) 2024/1351. Šīs summas neizmanto citām dalībvalsts programmas darbībām, izņemot pienācīgi pamatotos apstākļos un pēc tam, kad Komisija, grozot minēto programmu, to ir apstiprinājusi.

5. Šajā pantā minētās summas piešķir kā finansējumu, kas nav saistīts ar izmaksām, saskaņā ar Finanšu regulas 125. pantu.

6. Kontroles un revīzijas vajadzībām dalībvalstis saglabā informāciju, kas nepieciešama pienācīgai pārsūtīto personu identificēšanai un viņu pārsūtīšanas dienas noteikšanai.

7. Lai ņemtu vērā pašreizējo inflācijas līmeni, attiecīgās norises pārcelšanas jomā un citus faktorus, ar kuriem varētu optimizēt šā panta 1., 2. un 3. punktā minēto summu radītā finansiālā stimula izmantošanu, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 37. pantu, lai vajadzības gadījumā un pieejamo resursu robežās pielāgotu minētās summas.";

4) regulas 35. panta 2. punktā iekļauj šādu apakšpunktu:

"ha) solidaritātes darbību īstenošanu, tostarp finansiālo ieguldījumu sadalījumu pa darbībām un finansējuma rezultātā sasniegto galveno rezultātu aprakstu;";

5) regulas II pielikuma 4. punktā pievieno šādu apakšpunktu:

"c) atbalstīt solidaritātes darbības saskaņā ar III pielikumā noteikto atbalsta jomu.";

6) regulas VI pielikuma 1. tabulas IV daļai pievieno šādu rindu:

"007 Solidaritātes darbības";

7) regulas VI pielikuma 3. tabulai pievieno šādas rindas:

"006 Pārmitināšana un humanitārā uzņemšana

007 Starptautiskā aizsardzība (pārsūtīšana uz valsti)

008 Starptautiskā aizsardzība (pārsūtīšana no valsts)

009 Solidaritātes darbības".

82. pants

Grozījumi Regulā (ES) 2021/1060

Regulu (ES) 2021/1060 groza šādi:

1) regulas 36. pantā iekļauj šādu punktu:

"3.a Atkāpjoties no šā panta 3. punkta, Savienības ieguldījumu tehniskajai palīdzībai nepiešķir nolūkā atbalstīt solidaritātes darbības, kā noteikts AMIF regulas 2. panta 15. punktā un BMVI regulas 2. panta 11. punktā.";

2) regulas 63. pantu groza šādi:

a) panta 6. punktam pievieno šādu daļu:

"Šā punkta pirmā daļa neattiecas uz atbalstu solidaritātes darbībām, kā noteikts AMIF regulas 2. panta 15. punktā un BMVI regulas 2. panta 11. punktā.";

b) panta 7. punktam pievieno šādu daļu:

"Ja programma tiek grozīta, lai ieviestu finansiālo atbalstu solidaritātes darbībām, kā noteikts AMIF regulas 2. panta 15. punktā un BMVI regulas 2. panta 11. punktā, programmā var paredzēt, ka ar šādu grozījumu saistīto izdevumu attiecināmība sākas no 2024. gada 11. jūnija."

VII DAĻA

PĀREJAS NOTEIKUMI UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

83. pants

Regulas (ES) Nr. 604/2013 atcelšana

Regulu (ES) Nr. 604/2013 atceļ no 2026. gada 1. jūlija.

Atsauces uz atcelto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.

Regula (EK) Nr. 1560/2003 paliek spēkā, ja vien un kamēr to negroza ar īstenošanas aktiem, ko pieņem, ievērojot šo regulu.

84. pants

Pārejas pasākumi

1. Ja pieteikums reģistrēts pēc 2026. gada 1. jūlija, ņem vērā jebkādus notikumus, kas varētu radīt šajā regulā paredzēto dalībvalsts atbildību, pat ja tie notikuši pirms minētās dienas.

2. Par tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma, kas reģistrēts pirms 2026. gada 1. jūlija, izskatīšanu atbildīgo dalībvalsti nosaka saskaņā ar Regulā (ES) Nr. 604/2013 noteiktajiem kritērijiem.

3. Līdz 2024. gada 12. septembrim Komisija ciešā sadarbībā ar attiecīgajām Savienības struktūrām, birojiem un aģentūrām un dalībvalstīm iesniedz Padomei kopīgu īstenošanas plānu, lai, novērtējot nepilnības un vajadzīgos operacionālos pasākumus, nodrošinātu, ka dalībvalstis līdz dienai, kad šo regulu sāk piemērot no 2026. gada 1. jūlija, ir pienācīgi sagatavojušās tās īstenošanai.

Pamatojoties uz minēto kopīgo īstenošanas plānu, katra dalībvalsts ar Komisijas un attiecīgo Savienības struktūru, biroju un aģentūru atbalstu līdz 2024. gada 12. decembrim izstrādā valsts īstenošanas plānu, kurā nosaka darbības un to īstenošanas grafiku. Katra dalībvalsts pabeidz sava plāna īstenošanu līdz 2026. gada 1. jūlijam.

Šā panta īstenošanas nolūkā dalībvalstis var izmantot attiecīgo Savienības struktūru, biroju un aģentūru atbalstu, un Savienības fondi var sniegt dalībvalstīm finansiālo atbalstu saskaņā ar tiesību aktiem, kas reglamentē minēto struktūru, biroju, aģentūru un fondu darbību.

Komisija cieši uzrauga otrajā daļā minēto valsts īstenošanas plānu īstenošanu.

Komisija pirmajos divos 9. pantā minētajos Eiropas ziņojumos sniedz pārskatu par pašreizējo stāvokli kopīgā īstenošanas plāna un šajā punktā minēto valstu īstenošanas plānu īstenošanā.

Līdz šā punkta piektajā daļā minēto ziņojumu iesniegšanai Komisija reizi sešos mēnešos informē Eiropas Parlamentu un Padomi par kopīgā īstenošanas plāna un šajā punktā minēto valstu īstenošanas plānu īstenošanu.

85. pants

Stāšanās spēkā un piemērošana

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

To piemēro no 2026. gada 1. jūlija.

Tomēr 7.–15. pantu, 22. panta 1. punkta ceturto daļu, 23. panta 7. punktu, 25. panta 6. un 7. punktu, 34. panta 3. un 4. punktu, 39. panta 3. punkta otro daļu, 40. panta 4. punktu, 40. panta 8. punkta otro daļu, 41. panta 5. punktu, 46. panta 1. punkta piekto daļu, 46. panta 4. punktu, 48. panta 4. punktu, 50. panta 1. punkta otro daļu, 50. panta 5. punktu, 52. panta 4. punktu, 56. un 57. pantu, 64. panta 3. punktu, 67. panta 14. punktu un 78. un 84. pantu piemēro no 2024. gada 11. jūnija.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama dalībvalstīs saskaņā ar Līgumiem.

Briselē, 2024. gada 14. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –	*Padomes vārdā –*
priekšsēdētāja	*priekšsēdētāja*
R. METSOLA	H. LAHBIB

I PIELIKUMS

Regulas 66. pantā noteiktā atsauces koeficienta formula

$$\text{Iedzīvotāju skaita ietekme}_{DV} = = \frac{\mathbf{Population_{MS}}}{\sum_{\mathbf{i=1}}^{\mathbf{n}} \mathbf{Population_{MS}}}$$

$$\text{IKP ietekme}_{DV} = \frac{\mathbf{GDP_{MS}}}{\sum_{\mathbf{i=1}}^{\mathbf{n}} \mathbf{GDP_{MS}}}$$

Īpatsvars_{DV} = 50 % iedzīvotāju skaita ietekme_{DV} + 50 % IKP ietekme_{DV}

n: kopējais dalībvalstu (DV) skaits

II PIELIKUMS

Atbilstības tabula

Regula (ES) Nr. 604/2013	Šī regula
1. pants	1. pants
2. panta a) apakšpunkts	2. panta 1. punkts
2. panta b) apakšpunkts	2. panta 3. punkts
2. panta c) apakšpunkts	2. panta 4. punkts
2. panta d) apakšpunkts	2. panta 5. punkts
2. panta e) apakšpunkts	2. panta 6. punkts
2. panta f) apakšpunkts	2. panta 7. punkts
2. panta g) apakšpunkts	2. panta 8. punkts
2. panta h) apakšpunkts	2. panta 9. punkts
2. panta i) apakšpunkts	2. panta 10. punkts
2. panta j) apakšpunkts	2. panta 11. punkts
2. panta k) apakšpunkts	2. panta 12. punkts
2. panta l) apakšpunkts	2. panta 13. punkts
2. panta m) apakšpunkts	2. panta 14. punkts
2. panta n) apakšpunkts	2. panta 18. punkts
3. pants	16. pants
4. pants	19. pants
5. pants	22. pants
6. pants	23. pants
7. pants	24. pants
8. pants	25. pants
9. pants	26. pants
10. pants	27. pants
11. pants	28. pants
12. pants	29. pants
14. pants	31. pants
15. pants	32. pants
13. pants	33. pants
16. pants	34. pants
17. pants	35. pants
18. pants	36. pants
19. pants	37. pants
20. pants	38. pants
21. pants	39. pants
22. pants	40. pants

Regula (ES) Nr. 604/2013	Šī regula
23. pants	41. pants
24. pants	41. pants
25. pants	41. pants
26. pants	42. pants
27. pants	43. pants
28. pants	44. pants
29. pants	46. pants
30. pants	47. pants
31. pants	48. pants
32. pants	50. pants
34. pants	51. pants
35. pants	52. pants
36. pants	53. pants
37. pants	55. pants